

Hãy Làm Ưu Cho Bản Thân ... THA THỨ

Do Yourself a Favor...

FORGIVE

Học Kiểm Soát Đời Sống
Bằng Cách *Tha Thứ*

JOYCE MEYER

TÁC GIẢ #1 NEW YORK TIMES BESTSELLING

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Hãy Làm Ổn Cho Bản Thân...

THA THỨ

Hãy Làm Ổn Cho Bản Thân...

THA THỨ

Do Yourself a
favor...
forgive

Học Kiểm Soát Đời Sống
Bằng Cách Tha Thứ

JOYCE MEYER

Dịch giả : Ngô Minh Hòa

Nguyên tác : Do Yourself a Favor . . . Forgive

Tác giả : Joyce Meyer

Dịch giả : Ngô Minh Hoà

Ngoài những phần Kinh Thánh trích có chú thích, tất cả phần Kinh Thánh trích trong sách này lấy từ BẢN DỊCH MỚI (BDM).

Sách này được dịch và phổ biến tại Việt Nam được sự cho phép của tác giả và chức vụ Joyce Meyer Ministries. Sách này là quà tặng của tác giả, không bán.

MỤC LỤC

Tựa Của Dịch Giả	7
Lời Giới Thiệu.....	9
1. Đòi Bất Công Quá!	13
2. Cảm Xúc Giận Dữ.....	23
3. Căn Nguyên Giận Dữ	33
4. Nguyên Do Ganh Tị.....	47
5. Che Đậy Cơn Giận.....	61
6. BẠN GIẬN AI?.....	71
7. Hãy Giúp Con: Con Nóng Tính	95
8. Giúp Con: Con Sống Với Một Người Nóng Tính ...	105
9. Tại Sao Phải Tha Thứ?	115
10. Muốn Tha Thứ, Nhưng Không Biết Làm Sao.....	129
11. Phát Hiện Cay Đắng Tiềm Ẩn	149
12. Hiệp Một: Quyền Năng Và Phước Lành	157
13. Chúa Ơi, Hãy Thương Xót Con	171
14. Giảm Bớt Gánh Nặng	185
15. Phần Thưởng Của Chúa	197

TỰA DỊCH GIẢ

Chúa Giê-su đã từng phán “chắc chắn sẽ có sự phạm lỗi ở thế gian” (Mathiơ 18:7). Nên sống ở đời này dù là thánh nhân hay tội nhân, bạn chắc chắn sẽ có cơ hội bị tổn thương hay vấp phạm. Vấn đề đáng nói ở đây là chúng ta không thể kiểm soát những gì xảy ra xung quanh chúng ta, nhưng chúng ta có thể kiểm soát những gì xảy ra bên trong chúng ta. Chúng ta không thể điều khiển những hành động và phản ứng của người khác, nhưng chúng ta có thể điều khiển những phản ứng và hành động của chính mình.

Vì lẽ đó, học để tha thứ và bỏ qua tức là học để kiểm soát cảm xúc và tình cảm của mình. Vì nếu không học kiểm soát cảm xúc và tình cảm của chúng ta thì chúng ta sẽ rất dễ bị tổn thương và giận dữ và như tác giả sách này thường nói, “Người tổn thương hay làm thương tổn người khác.” Và một chân lý mà tôi thấy lặp đi lặp lại và cũng là điểm nhấn của cuốn sách này đó là một người bị tổn thương hay vấp phạm cần biết rằng khi chúng ta tha thứ cho những người làm tổn thương hay làm hại chúng ta tức là chúng ta đang làm ơn cho chính chúng ta, vì thường chúng ta lầm tưởng rằng khi chúng ta tha thứ cho ai đó tức là chúng ta “làm ơn” cho Chúa hay làm ơn cho người ta.

Nhưng tác giả chỉ cho chúng ta thấy rằng khi chúng ta tha thứ cho ai đó, dù đó là tha thứ cho kẻ thù hay tha thứ cho chính mình tức là chúng ta làm ơn cho bản thân

chúng ta. Chúa muốn chúng ta tha thứ là vì sức khoẻ, vì hạnh phúc, vì tương lai và vì sự nghiệp của chính chúng ta, chứ không phải vì ai khác. Đây quả là một chân lý rất thực tế và cũng là thông điệp mà sách này muốn gửi gắm.

Cảm tạ Chúa tôi đã dịch được năm cuốn sách của tác giả Joyce Meyer và cuốn này là cuốn thứ năm. Ngoài ra, tôi đã đọc rất nhiều sách vở cũng như nghe sự giảng dạy của bà qua chương trình truyền hình, và tôi có thể nói rằng ân sủng của Chúa thật lạ lùng cho cuộc đời và chức vụ của bà Joyce Meyer. Ngài hay chọn những con người bình thường để bày tỏ quyền năng phi thường của Ngài. Trong trường hợp của bà Joyce Meyer thật đúng như vậy. Từ một con người đầy dẫy những thương tổn và nan đề, Chúa đã cứu rỗi và biến đổi bà thành một tôi tớ Chúa đầy ơn và dùng bà để đem đến sự thay đổi và chữa lành cho hàng triệu người trên thế giới.

Tôi vui mừng giới thiệu cuốn sách này cho độc giả khắp nơi và tin rằng Chúa dùng sứ điệp trong sách này để nâng đỡ và chữa lành những ai đang sống trong những tổn thương và đau đớn khi họ áp dụng những nguyên tắc này vào cuộc sống mỗi ngày. Tiện đây chúng tôi cũng cảm ơn tác giả và chức vụ Joyce Meyer Ministries đã cho phép chúng tôi dịch và phân phối sách này tại Việt Nam. Cầu xin Chúa ban phúc lành dư dật cho quý vị và dùng quý vị một cách lớn lao hơn nữa cho vinh hiển của Ngài.

Sài gòn 3/3/2013
ANH-RÊ

LỜI GIỚI THIỆU

Chúa Giê-su đến để chúng ta được tha tội và được phục hồi mối quan hệ mật thiết với Đức Chúa Trời qua Chúa Giê-su. Món quà tha thứ miễn phí của Ngài thật tuyệt vời và không gì sánh bằng. Điều gì Chúa ban miễn phí cho chúng ta thì Ngài cũng mong chúng ta ban miễn phí lại cho người khác. Vì chúng ta đã nhận sự tha thứ của Chúa nên chúng ta có thể thứ tha những ai phạm lỗi với chúng ta hay làm tổn thương chúng ta.

Còn nếu chúng ta không tha thứ chúng ta sẽ đau khổ và tâm hồn chúng ta sẽ bị đầu độc bởi nỗi cay đắng khôn cùng. Tôi đã học được rằng khi tôi tha thứ cho ai đó làm tổn thương tôi tức là tôi làm ơn cho bản thân tôi, và biết được chuyện này giúp tôi dễ dàng và mau chóng tha thứ hơn. Tôi ước ao có thể nói được điều này đó là nếu tôi học biết nguyên tắc này sớm hơn trong đời sống thì tôi chắc đã không phí thì giờ quý báu của tôi vào chuyện không tha thứ, nhưng tôi đã không học được sớm hơn. Tôi đã mất nhiều năm mới học được những nguyên tắc mà tôi sắp chia sẻ với bạn trong cuốn sách này.

Thật không may là mỗi chúng ta trải qua cuộc đời này không thể nào mà không bị tổn thương, đau đớn hay vấp phạm. Kinh nghiệm cho biết đời đầy dẫy những bất công. Tuy nhiên, chúng ta không phải chịu những đau đớn do những tổn thương gây ra nếu chúng ta cho nó qua đi và tin cậy Chúa là Đấng biện hộ và thanh minh cho đời sống chúng ta.

Căn nguyên của sự không tha thứ thật là tai hại. Nó nằm sâu bên dưới và bén rễ sâu trong lòng chúng ta. Nó rất xảo quyệt vì nó thuyết phục chúng ta rằng bởi vì chúng ta đã bị lạm dụng nên người đó phải chịu hình phạt và rằng chúng ta không thể nào sống đời hạnh phúc cho đến khi người đó phải chịu hậu quả. Chúng ta muốn báo thù cho nỗi đau mà chúng ta đã chịu, nhưng chỉ Đức Chúa Trời mới bù đắp lại cho chúng ta và Ngài sẽ bù đắp nếu chúng ta tin cậy Ngài và tha thứ cho kẻ thù như Ngài dạy chúng ta làm.

Tôi đoán chắc rằng những ai đọc cuốn sách này đều thấy lúc đầu lòng họ đâm ra giận dữ khi ai đó làm tổn thương họ hay khi cuộc đời làm họ thất vọng. Tôi cầu nguyện để tấm lòng họ mở ra với Chúa và họ sẽ thấy điều vô cùng quan trọng là họ hãy sống tự do khỏi bất kỳ cay đắng, bức mình, không tha thứ hay vấp phạm nào.

Tôi nghĩ hàng tuần chúng ta đều có cơ hội bị vấp phạm và nổi giận, nhưng nhờ biết rõ ý Chúa sẽ giúp chúng ta có can đảm để bỏ qua cơn giận và vui hưởng cuộc sống mà Chúa đã ban tặng cho chúng ta. Cứ giận dữ về ai đó đã làm tổn thương mình chẳng khác nào uống thuốc độc mà mong rằng kẻ thù của mình sẽ chết. Chính sự không tha thứ của chúng ta làm hại chúng ta hơn bất kỳ ai khác. Chúa không bảo chúng ta làm gì mà rốt cuộc không ích lợi cho chúng ta, nên chúng ta hãy tin cậy Ngài và học tha thứ vô điều kiện.

Tôi cầu nguyện khi bạn đọc sách này, bạn sẽ học biết rằng khi bạn kiểm soát cơn giận một cách lành mạnh và khi bạn tha thứ thì người mà bạn làm ơn chính là bản thân bạn.

Hãy Làm Ơn Cho Bản Thân...

THA THỨ

CHƯƠNG

1

Đời Bất Công Quá!

Susanna là một phụ nữ lớn lên ở vùng nông thôn xa xôi thuộc một thị trấn nhỏ ở Texas. Cha mẹ của cô rất nghèo, thu nhập thì thấp nhưng con cái lại đông.

Susanna là người con út nhưng tính tình, dáng vẻ và sự thông minh của cô làm cho cô trở vượt ngay từ khi còn nhỏ. Cô học xong trung học và sau đó làm người bán hàng cho một công ty may mặc. Sau đó cô mở công ty riêng, may quần áo phụ nữ. Cô rất thích công việc này vì nó làm cho cô cảm thấy thành công và có giá trị, và cô cống hiến hết mình cho công việc này. Cô gặp một người chồng trong mộng và lấy anh ta. Rồi họ có hai người con. Năm tháng trôi qua cùng với công việc bẽ bộn khi cô đến tuổi bốn mươi, cô và chồng cô cùng điều hành một công ty đáng giá hàng triệu đô la.

Susanna cùng chồng có được tất cả những gì mà sự giàu có mang lại : nhà lầu, xe hơi, du thuyền và nhà nghỉ. Họ đi nghỉ khắp mọi nơi trên thế giới. Hai con gái của họ đều học những trường tốt nhất và hưởng được nhiều địa vị cao

trọng trong xã hội. Chúng lớn lên và đều có nghề nghiệp thành công và có gia đình riêng. Hai vợ chồng nghĩ cuộc đời họ không gì tuyệt vời hơn thế. Dù hai vợ chồng thỉnh thoảng có đi nhà thờ vì bổn phận, nhưng mối quan hệ của họ với Chúa không mang tính cá nhân, họ cũng không nghĩ đến ý Chúa khi họ đưa ra những quyết định. Mối quan hệ hôn nhân của họ chỉ là bề ngoài, không được sâu đậm, chân thành và mật thiết gì mấy.

Ngày nọ, không một lời báo trước Susanna bất ngờ biết được chồng mình đã ngoại tình và đây không phải là lần đầu. Cô ta bị sốc và bị tổn thương vô cùng. Cô phát hiện ra rằng chồng cô không chỉ không chung thủy mà còn đẩy công ty của họ đến chỗ nợ nần chồng chất. Chồng cô lấy tiền của công ty mà cô đã thành lập và dùng tiền đó cho gái ăn và sống đời sống hai mặt.

Hôn nhân họ đã đổ vỡ trong chốc lát, và Susanna phải ôm món nợ của công ty và đang bèn bờ vực phá sản. Lúc đó nền kinh tế cũng trì trệ và giá bán lẻ lại xuống dốc. Những yếu tố đó tác động lớn đến công ty của cô. Nên bao nhiêu giận dữ và cay đắng cô dồn hết cho người chồng cũ, là người mà cô cho là chịu trách nhiệm tất cả chuyện này.

Susanna quay sang con cái để tìm sự thông cảm và an ủi, nhưng các người con cũng bực mình với cô vì cô đã làm việc quá lam lũ trong nhiều năm nên không để thì giờ với chúng nó. Chúng nó cảm thấy chuyện cha chúng ngoại tình một phần là do mẹ chúng quá say mê công việc hơn mọi thứ khác trong đời. Nên chúng nó chỉ lo sống cho mình mà không quan tâm gì đến nhu cầu và vấn đề của mẹ chúng, cũng như chúng cảm thấy mẹ chúng đã không quan tâm đến nhu cầu của chúng khi chúng cần mẹ chúng. Susanna cần sự nâng đỡ lúc này nhưng không ai nâng đỡ cô.

Cô quay sang người chị, nhưng không tin nổi là người chị này cũng không đếm xỉa gì để nỗi khốn khổ của cô. Cô cảm thấy rằng những năm tháng thành đạt và sống an

nhân đã làm cho cô thành con người ích kỷ và thờ ơ. Sự rạn nứt giữa hai chị em lại bị khoét sâu hơn và hai người không nói chuyện nhau suốt tám năm trời.

Các con của cô, dù có lịch sự đi nữa cũng không gọi điện cho cô thường lắm, cũng không mời cô đến thăm chúng. Susanna ngày càng cay đắng và đổ lỗi cho mọi người về nỗi bất hạnh của cô. Không một lần nào cô nghĩ rằng những vấn đề của cô có thể là do lỗi của cô, và cũng không một lần nào cô nghĩ đến chuyện tha thứ và xin người khác thứ tha cho cô.

Cô nổi giận với người chồng cũ. Cô nổi giận với bản thân mà không nhận ra rằng hôn nhân và công việc làm ăn của cô đang gây vụn ngay trước mắt cô. Cô đâm ra giận dữ vì các con của cô không làm gì giúp cô, và cô cũng giận Chúa vì cuộc đời của cô đã trở thành một nỗi thất vọng ê chề.

Ai Mà Không Giận?

Phần lớn người ta khi rơi vào hoàn cảnh như thế đều giận dữ, nhưng ta không nên giận nếu ta hiểu được tình yêu của Chúa và biết rằng Chúa đã cung cấp một con đường để ta thoát khỏi nỗi khốn khổ này. Điều đáng ngạc nhiên là một số cuộc đời đã bị tàn phá qua sự giận dữ và cay đắng như thế. Một số người thì không biết nên làm gì, còn rất nhiều cơ đốc nhân, là những người biết rõ hơn thì lại không chịu chọn làm điều đúng. Họ sống theo cảm xúc, thay vì sống vượt trên cảm xúc để làm điều tốt đẹp hơn. Họ tự giam mình trong ngục tù của những cảm xúc tiêu cực và sống què quặt thay vì sống cuộc đời mãn nguyện và đầy sức sống.

Phải công nhận là phần lớn người ta đều giận dữ, nhưng có một cách tốt hơn : họ có thể làm ơn cho bản

thân và học tha thứ. Họ có thể rũ bỏ nỗi thất vọng và tái dăng mình cho Chúa. Họ có thể hướng về tương lai thay vì quay đầu lại quá khứ. Họ có thể học từ lỗi lầm và cố gắng không tái phạm sau này.

Dù phần lớn chúng ta không rơi vào hoàn cảnh éo le như Susanna, nhưng chắc chắn có rất nhiều chuyện làm cho chúng ta nổi giận . . . nào là chuyện con chó của người hàng xóm, chuyện chính quyền, chuyện thuế má, chuyện không được tăng lương như mong muốn, chuyện kẹt xe, chuyện ông chồng bỏ giày dép lộn xộn và bỏ áo quần trong phòng tắm bữa bãi, hay chuyện con cái vô ơn về những gì cha mẹ đã làm cho chúng. Rồi có những người nói những lời khiếm nhã với chúng ta mà không bao giờ xin lỗi, có những bậc cha mẹ không dành tình thương nào cho con cái, họ có những ông anh bà chị được cha mẹ cưng, có những lời buộc tội không có chứng cứ và danh sách này thì còn dài. Đây là những cơ hội bất tận để chúng ta hoặc là nổi giận hoặc là tha thứ và tiếp tục sống.

Phản ứng tự nhiên là bực bội, là vấp phạm, là cay đắng, giận dữ và không tha thứ.

Nhưng chúng ta đang làm tổn thương ai khi cứ còn áp ủ những cảm xúc tiêu cực này? Có phải người đã gây ra sự vấp phạm chăng? Đôi khi thì họ cũng bị tổn thương nếu chúng ta loại họ khỏi cuộc sống của chúng ta qua cơn giận, nhưng thường thì họ không biết, không hay là chúng ta đang giận họ! Chúng ta sống mà lúc nào cũng bực bội và bị dẫn vật bởi sự vấp phạm ngay trong suy nghĩ của chúng ta. Có bao nhiêu lần bạn để thì giờ tưởng tượng là bạn sẽ nói với người làm bạn nổi giận nhưng trong lúc đó thì bạn lại bực bội với bản thân mình? Khi chúng ta cho phép mình nghĩ vậy, chúng ta làm hại bản thân hơn là chính người đã làm chúng ta tổn thương.

Nghiên cứu y học cho biết cơn giận có thể là nguyên do của nhiều chứng bệnh, từ bệnh ung bướu cho đến việc bày

tỏ thái độ xấu. Ít ra thì giận dữ làm mất đi thì giờ quý giá của chúng ta. Mỗi giờ mà chúng ta giận là mỗi giờ mà chúng ta phí phạm mà không bao giờ lấy lại được. Trong trường hợp của cô Susanna và gia đình của cô thì họ đã phí đi nhiều năm tháng. Hãy nghĩ đến biết bao nhiêu thì giờ dành để kể lể về chuyện này mà họ đã đánh mất do những cơn giận xảy ra giữa vòng họ. Cuộc đời khó lường đoán trước được; chúng ta không biết chúng ta còn được bao nhiêu thì giờ dành cho người thân. Thật xấu hổ khi chúng ta đánh mất những kỷ niệm và mối quan hệ đẹp đẽ do chúng ta nổi giận. Trước đây tôi đã phí nhiều năm tháng trong giận dữ và cay đắng do những bất công xảy đến cho tôi trong những năm tháng đầu đời. Tôi có thái độ vô cùng tiêu cực và điều này ảnh hưởng đến cả gia đình tôi. Người hay giận luôn trút cơn giận của họ lên người khác vì điều gì bên trong chúng ta sẽ bày tỏ ra bên ngoài. Chúng ta có lẽ suy nghĩ rằng chúng ta sẽ đè nén cơn giận trong lòng để không ai thấy nhưng rốt cuộc nó cũng tìm cách bùng ra.

Nhiều chuyện xảy đến cho chúng ta thật bất công, nhưng Chúa sẽ bù đắp cho chúng ta nếu chúng ta tin cậy và vâng lời Ngài. Ước muốn báo thù là điều bình thường, nhưng chúng ta không nên để nó kiểm soát chúng ta. Chúng ta thì muốn người ta phải trả giá cho những gì họ gây ra, nhưng còn Chúa thì hứa Ngài sẽ làm chuyện này cho chúng ta.

Vì chúng ta biết Đấng đã phán: “Sự báo thù thuộc về Ta; chính Ta sẽ báo ứng,” lại bảo: “Chúa sẽ xét đoán dân Ngài.”

Hêbơơ 10:30

Câu Kinh Thánh này cùng các câu Kinh Thánh tương tự đã khích lệ tôi bỏ qua giận dữ và cay đắng mà tin cậy Chúa báo trả cho tôi theo cách của Ngài. Tôi hết lòng

khích lệ bạn hãy có một bước nhảy đức tin mỗi khi bạn cảm thấy mình bị người ta bạc đãi.

Những người mà chúng ta cần tha thứ thường không xứng đáng để thứ tha và đôi khi họ cũng không muốn được tha thứ. Họ có thể không biết là họ đã làm chúng ta vấp phạm, hoặc giả là họ cũng không quan tâm tới, nhưng Chúa bảo chúng ta hãy tha thứ cho họ. Chuyện này hơi bất công quá, ngoại trừ sự kiện rằng Chúa cũng làm điều tương tự cho chúng ta khi Ngài bảo chúng ta làm vậy cho người khác. Ngài tha thứ chúng ta nhiều lần và vẫn cứ yêu thương chúng ta vô điều kiện.

Nếu tôi để thì giờ nhớ lại tất cả những lỗi lầm mà tôi đã phạm và tôi không chỉ cần Chúa tha thứ mà cũng cần người khác tha thứ thì tôi thấy mình được khích lệ để tha thứ. Nhà tôi rất là bao dung và thương xót tôi suốt những năm tháng mà tôi đang vất vả để được chữa lành khỏi những lạm dụng mà tôi gánh chịu hồi còn nhỏ. Tôi tin rằng “người bị tổn thương hay làm thương tổn người khác.” Tôi biết tôi đã làm tổn thương gia đình tôi và không thể xây dựng mối quan hệ lành mạnh được, nhưng rõ ràng là tôi không có chủ đích làm chuyện đó. Đây là hậu quả của sự đau đớn và sự ngu dốt của chính tôi. Tôi đã bị tổn thương, và lúc đó tôi chỉ nghĩ đến bản thân mình mà thôi. Tôi bị tổn thương nên tôi cũng làm thương tổn người khác. Tôi thật sự cần sự thông cảm, sự góp ý đúng lúc và sự tha thứ dồi dào, và Chúa đã làm việc qua nhà tôi để giúp tôi những điều này. Bây giờ tôi cố nhớ lại là Chúa thường muốn làm việc qua tôi để làm điều tương tự cho người khác.

Bạn có bao giờ cần sự tha thứ từ Chúa hay từ con người không? Tôi đoán chắc là bạn cần. Nhớ những lúc như thế thì nó sẽ giúp bạn tha thứ khi bạn cần thứ tha.

Coi Chừng! Con Giận Đang Ở Trước Cửa

Bạn có bao giờ xem bộ phim miền viễn Tây thời xưa có cảnh chàng cao-bồi được yêu cầu phải kiểm tra vũ khí của họ ngay tại cửa trước khi bước vào quán rượu không? Tôi có xem, và đây là cảnh hay để ứng dụng khi chúng ta nghĩ đến cơn giận. Giận là thứ vũ khí chúng ta mang theo để chúng ta “nả” vào những ai mà sắp làm tổn thương chúng ta. Như các chàng cao-bồi kéo cò súng để tự vệ nếu người ta không kiểm tra vũ khí của họ ngay tại cửa thì chúng ta cũng liên tục trút cơn giận để tự vệ. Hãy hình thành thói quen có ý thức đó là trút hết cơn giận ngay tại cửa trước khi chúng ta bước vào nơi nào đó. Chúng ta đừng có mang nó theo khi chúng ta ra khỏi nhà mỗi ngày. Hãy nói một cách có ý thức rằng “Tôi sẽ không giận khi ra khỏi nhà. Tôi sẽ mang theo tình thương, lòng thương xót và sự tha thứ và sẽ dùng nhiều những thứ này khi cần thiết.”

Tôi thấy việc nói với chính mình như vậy rất hữu ích. Tôi có thể nói tốt về tôi mà cũng có thể nói xấu về tôi. Tôi có thể thuyết phục tôi nổi giận và liên tục giận dữ. Hãy học nói chuyện với bản thân. Hãy nói với chính mình, “Giận thật là phí thời gian và không đẹp lòng Chúa nên mình sẽ chú ý cho nó qua mau.” Tôi luôn nhắc mình rằng tôi sẽ làm ơn cho tôi khi tôi chọn bình an và không nổi giận.

Có thể chúng ta không cảm thấy muốn làm điều đúng, nhưng chúng ta có thể chọn hoặc là sống đẹp lòng Chúa hoặc là làm đẹp lòng bản thân. Nếu chúng ta chọn làm đẹp lòng Chúa thì chúng ta sẽ làm nhiều điều trái ngược với những gì chúng ta cảm thấy muốn làm. Tất cả chúng ta đều có những cảm giác, nhưng chúng ta không chỉ có cảm giác mà thôi. Chúng ta còn có ý chí tự do nữa và chúng ta có thể chọn điều nào là tốt nhất cho chúng ta.

CƠN GIẬN THẬT MÃNH LIỆT VÀ TAI HẠI

Giận là phần nộ, là báo thù và bực tức. Nó bắt đầu bằng một cảm giác rồi sau đó bày tỏ qua lời nói và hành động nếu không coi chừng. Nó là một trong những cảm xúc mãnh liệt nhất và vô cùng tai hại. Lời Chúa dạy chúng ta hãy kiểm soát cơn giận vì nó không mang lại lối sống công chính như Chúa muốn (Giacơ 1:20)

Chúa dạy chúng ta hãy chậm giận. Khi chúng ta cảm thấy mình nổi giận sùng sục, chúng ta cần bình tĩnh lại. Chúng ta có thể khơi mào cơn giận và làm cho vấn đề trở nên tồi tệ hơn khi chúng ta càng nghĩ và nói về nó, chẳng khác nào chúng ta “tiếp nhiên liệu” cho nó . . . hoặc giả là ngay giây phút cảm giác giận bắt đầu nổi lên, chúng ta dập tắt nó ngay. Hãy kiên quyết chống lại cảm xúc giận dữ và hãy nói, “Tôi quyết định lánh xa giận dữ. Tôi không chấp nhận vấp phạm. Chúa đã ban cho tôi sự tự chủ và tôi sẽ dùng đến mỹ đức này.”

Tôi nghe kể một câu chuyện về một mục sư nọ mời diễn giả đến giảng cho hội thánh ông. Vị mục sư đang ngồi hàng ghế phía trước nghe diễn giả giảng, nhưng người diễn giả không khôn ngoan lắm nên đã nói những lời tiêu cực về cách vị mục sư điều hành công việc của hội thánh ông. Người diễn giả này đưa ra những nhận xét mà người ta nghĩ rằng anh không có ý định làm vấp phạm ai, nhưng lời nói của anh đầy sự phê phán và chỉ trích. Trong khi người diễn giả đang giảng, vị mục sư này cứ nói thầm, “Minh sẽ không bị vấp phạm, mình sẽ không bị vấp phạm.” Vị mục sư này lớn tuổi nên khôn ngoan hơn người diễn giả. Ông biết người diễn giả này rất sốt sắng nhưng ông cũng biết anh ta thiếu hiểu biết. Vị mục sư không cho phép những lời nói của diễn giả làm ông vấp phạm.

Tôi hiểu được chuyện này vì tôi cũng giảng tin lành trên truyền hình, và tôi nghe những người hầu việc Chúa khác

không giảng trên truyền hình hay đưa ra nhận xét tiêu cực về “những tên ham tiền giảng trên truyền hình”, là cái tên không thân thiện mà họ gán cho chúng tôi là những người được kêu gọi giảng trên phương tiện truyền thông.

Rất dễ phán xét người khác khi chúng ta không ở trong hoàn cảnh của họ, và khi tôi nghe người ta có những nhận xét không hay, tôi cố gắng nhớ lại rằng họ đang nói đến điều mà họ không biết. Người ta hay nhận xét như thế này, “Những người giảng trên truyền hình chỉ tìm cách lấy tiền người ta.” “Những người giảng trên truyền hình không gây dựng hội thánh gì cả; họ chỉ lo cho họ và không nghĩ đến Nước Chúa.” Dĩ nhiên, nghề nào cũng vậy, đều có những con người làm với động cơ xấu, nhưng “vơ đũa cả nắm” thì sai và không đúng Kinh Thánh. Khi tôi nghe những lời như vậy hay khi tôi nghe người ta nhận xét như thế, tôi quyết định không bị vấp phạm, vì vấp phạm cũng không thay đổi được gì và chắc chắn nó cũng không mang lại ích lợi gì cho tôi.

Khi tôi mời người ta tin Chúa trên truyền hình, chức vụ chúng tôi nhận vô số sự hồi âm. Chúng tôi gửi cho người ta cuốn sách giúp họ gia nhập vào hội thánh địa phương, nhưng có lẽ đó là điều mà những người chỉ trích không biết. Tôi dâng mình để làm điều mà tôi biết Chúa kêu gọi tôi làm mà không lo lắng về những người chỉ trích, vì lúc cuối đời tôi sẽ không khai trình cuộc đời tôi cho họ mà là cho Chúa mà thôi.

Nên rất dễ chỉ trích người khác, tưởng là chúng ta biết mọi chuyện. Nhưng rất ít ai trong chúng ta biết hết mọi vấn đề; chuyện đó để dành cho Chúa. Tôi đoán chắc là bạn cũng có những trường hợp tương tự như thế, và cách tốt nhất là hãy cầu nguyện cho những ai nói những lời vấp phạm đó, quyết định không bị vấp phạm và chọn tin những điều tốt đẹp nhất đến từ họ. Hết thấy chúng ta nên cầu nguyện rằng chúng ta không làm tổn thương người khác hay không làm vấp phạm họ bằng chính lời nói của chúng ta.

CHƯƠNG

2

Cảm Xúc Giận Dữ

Những người không có Chúa trong đời sống họ thường không cảm thấy khó chịu khi cảm thấy cơn giận nổi lên. Họ nghĩ rằng đó là cách để giải quyết nan đề hay để báo thù điều mà người đó muốn. Còn cơ đốc nhân thì sẽ thấy khó chịu mỗi khi giận dữ và thậm chí thấy bối rối về chuyện này. Là những người theo Chúa, cơ đốc nhân thường nghĩ rằng làm tìn đồ thì không nên giận. Do đó chúng ta thường cảm thấy có tội khi chúng ta từng trải cảm xúc giận dữ. Chúng ta thắc mắc tại sao chúng ta lại giận trong khi đó là điều chúng ta không muốn làm.

Tôi là người siêng năng học Lời Chúa suốt ba mươi lăm năm và tôi đảm bảo với bạn rằng tôi không muốn nổi giận. Tôi đã hợp tác miệt mài với Thánh Linh trong nhiều năm để học cách chiến thắng cơn giận và kiểm soát cơn giận. Tôi là người chuộng bình an và ước ao có sự hiệp ý trong mọi mối quan hệ. Tôi rất ghét sự xung đột! Tuy nhiên mới đây tôi đâm ra giận dữ lâu đến độ mà tôi vẫn còn nhớ.

Cảm xúc có thể bộc phát rất nhanh. Chúng ta không thể mong là chúng ta không có cảm xúc, nhưng chúng ta mong là cảm xúc không cai trị chúng ta. Lời Chúa không hề nói cảm thấy giận dữ là tội. Nhưng nó sẽ biến thành

lỗi cư xử tội lỗi khi mà chúng ta không kiểm soát nó đúng cách hoặc khi mà chúng ta “đùa giỡn” với nó. Sứ đồ Phaolô dạy rằng chúng ta đừng có giận cho đến khi mặt trời lặn (Êph 4:26-27). Điều này cho thấy rằng người ta chắc chắn kinh nghiệm cảm xúc giận dữ, nhưng trong một thời gian ngắn họ có khả năng cho nó vơi đi. Đối với tôi chuyện này cần sự cầu nguyện và cần quyết tâm sống vượt trên những gì tôi cảm thấy.

Cách đây không lâu tôi nói chuyện với dì tôi qua điện thoại. Nhà tôi và tôi đã giúp đỡ tài chánh cho dì suốt nhiều năm qua vì dì goá bụa và thu nhập của dì không đủ để sống. Tôi là người chịu trách nhiệm về pháp lý cho dì nên mỗi khi dì cần khám bệnh thì bệnh viện gọi cho tôi để lo trong trường hợp khẩn cấp. Tôi muốn thêm con gái tôi vào danh sách những có thẩm quyền đưa ra quyết định thay cho dì trừ khi tôi đi xa mà dì lại cần lo thủ tục khám bệnh. Tôi gửi con gái tôi đến nhà dì cầm theo tờ giấy để dì ký tên nhưng dì lại cố chấp và không chịu ký. Khi con gái tôi kể lại chuyện này với tôi, tôi lập tức nổi giận đến độ tôi tưởng chừng tôi sẽ nổ tung lên. Tôi mong là dì tin tưởng tôi và làm những gì tôi yêu cầu, nên tôi gọi cho dì và nói hết đầu đuôi, nhắc cho dì nhớ lại mọi điều tôi đã giúp dì và tôi không ưa cách hành xử ích kỷ của dì. Cả hai dì cháu đều nổi giận và nói nhiều điều đáng lý không nên nói.

Thành thật mà nói, lúc đó tôi cảm thấy mình đúng khi tôi giận và đó là lỗi lầm. Biện minh cho cơn giận cho phép tôi cứ giận suốt ba ngày trong khi tôi chờ dì tôi gọi điện cho tôi và xin lỗi, nhưng dì lại không hề xin lỗi. Suốt ba ngày đó tôi kể cho một số người trong gia đình tôi nghe và cũng kể cho một người bạn nghe hết về chuyện này, than vãn rằng bà dì này quá là ích kỷ. Dĩ nhiên, đó cũng là lỗi lầm vì Lời Chúa dạy chúng ta không nên làm bất cứ việc gì hại đến thanh danh người khác, cũng không nên nói xấu hay nói hành người ta. Mỗi lần tôi kể

ra chuyện này, tôi lại càng giận thêm và càng đổ “dầu vào lửa.” Tôi nói thật rằng tôi nhớ là tôi không có giận lâu như thế trong nhiều năm rồi.

Chuyện gì xảy ra vậy? Trước hết, tôi quá mệt mỗi khi chuyện này phát sinh; bây giờ tôi nhận ra rằng tôi đã hành xử vội vàng khi tôi đưa ra yêu cầu. Vì tôi mệt mỗi nên tôi không để thì giờ giải thích chuyện của tôi cho dì tôi nên tôi đã mở cửa cho sự lộn xộn. Tôi lúc đó không chỉ mệt mỗi mà tôi còn phải xử lý nhiều nhu cầu cấp bách cho dì tôi nên tôi cảm thấy bị áp lực và tìm cách làm giảm nhẹ công việc cho tôi.

Vào sáng ngày thứ tư sau chuyện đó, tôi nhận ra rằng cơn giận mà tôi cảm nhận đã ngăn trở tôi gần gũi Chúa và ngăn trở tôi không thể học Lời Chúa được. Tôi cứ nghĩ về chuyện này và không thể loại bỏ khỏi tâm trí tôi. Điều này thật đúng với tôi cho đến khi tôi phải giải quyết những vấn đề khó khăn này. Tôi bắt đầu cảm thấy Chúa muốn tôi gọi cho dì và xin lỗi, nhưng phải nhìn nhận rằng tôi quả là không muốn làm chút nào.

Tôi càng mở lòng ra với Chúa, tôi càng hiểu rõ hơn về hoàn cảnh của dì tôi. Bà đã tám mươi bốn tuổi rồi và hầu như việc lệ thuộc người khác là chuyện dễ hiểu thôi. Theo quan điểm của dì, bà có lẽ hơi ngạc nhiên khi nhiều biến cố thay đổi. Nên lúc đó tôi vội gửi giấy tờ yêu cầu dì ký tên liên quan đến tình trạng sức khỏe của dì rồi đưa cho con gái tôi phòng khi tôi đi xa nhưng lại không giải thích ý định của tôi. Sau khi chờ vài giờ đồng hồ do dự không muốn gọi, cuối cùng tôi gọi điện và nói với dì là tôi xin lỗi vì đã nổi giận với dì. Thật ngạc nhiên, bà cũng nói lời xin lỗi tôi rằng bà đã hành xử không hay vì bà lúc đó cũng bối rối. Trong vòng hai phút toàn bộ sự việc đã được giải quyết và tôi có bình an trở lại, dì tôi cũng vậy.

Sau chuyện đó tôi nhận ra rằng tôi có thể xử lý sự việc và khôn khéo nghĩ tới cảm nhận của dì hơn nữa. Tôi thành thật ăn năn trước mặt Chúa, không chỉ là chuyện

cứ giận mãi đến ba ngày mà còn nói xấu chuyện này cho người khác.

Tôi muốn chia sẻ câu chuyện này với bạn để chỉ cho thấy rằng giận dữ có thể đến rất nhanh và cho dù chúng ta là “cơ đốc nhân” bao lâu đi nữa, chúng ta không bao giờ miễn khỏi cảm dỗ nổi giận. Tôi buồn vì đã giận suốt ba ngày, nhưng tôi vui là tôi không để cơn giận đó thành rễ đắng trong đời sống tôi và cứ đầu độc tâm hồn tôi thêm nữa.

Chúa thì chậm giận và chúng ta cũng nên như thế. Ngài kiểm chế cơn thịnh nộ, tức là Ngài tự chủ được. Chúa thường bỏ qua cơn giận và không nổi cơn thịnh nộ (Thi 78:38). “Bỏ qua” cơn giận tức là Ngài kiểm soát nó. Hãy nhớ sự tự chủ là trái của Thánh Linh. Nó là một khía cạnh thuộc bản tính của Chúa mà Ngài chia sẻ cho chúng ta. Nhiều lần trong Kinh Thánh chúng ta thấy khi con người chọc giận Chúa thì Ngài kiểm chế lại. Trong trường hợp với diêm tô, tôi phải mất bốn ngày mới kiểm chế bản thân và tôi không hãnh diện về chuyện này.

Chúng ta nên ước ao ngày càng giống Chúa hơn trong cách cư xử của chúng ta. Đây là một tấm gương mà chúng ta nên noi theo :

Tại Ai-cập tổ tiên chúng tôi đã không nhận thấy các phép lạ của Ngài; không nhớ đến tình yêu thương dồi dào của Ngài, nhưng họ đã nổi loạn bên bờ biển, tức là biển Đỏ. Nhưng Ngài đã vì danh Ngài giải cứu họ để bày tỏ quyền năng Ngài.

Thi Thiên 106:7-8

Dù dân Y-sơ-ra-ên nổi loạn và đáng chịu hình phạt nhưng Chúa đã tha thứ cho họ và bày tỏ lòng nhân từ thương xót theo đúng bản chất của Ngài. Nói cách khác, Chúa là tình thương, và tình thương của Ngài không phải là điều gì đó mà Ngài “hồi bật hồi tắc.” Ngài lúc nào cũng như vậy và Ngài không bao giờ cho phép cách cư xử của

con người thay đổi Ngài. Tôi đã cho phép cách cư xử của dì tôi thay đổi tôi trong chốc lát, nhưng tôi đã để thì giờ suy nghĩ trước khi phản ứng nên toàn bộ vấn đề đã được thay đổi. Tôi đã phản ứng theo cảm xúc của tôi thay vì hành động theo Lời Chúa và noi theo gương của Ngài. Rất nhiều năm trong đời sống tôi, tôi đã làm điều tương tự trong nhiều tình huống. Lúc đó hầu như tôi giận mỗi ngày cho đến khi tôi chịu để Chúa thay đổi tôi.

Trong chương tới tôi sẽ bàn đến cách nhà tôi đã sửa sai lối cư xử xấu của tôi nhưng không bao giờ đối xử tệ với tôi. Tính tình ổn định của nhà tôi và việc anh liên tục bày tỏ tình yêu với tôi là một trong những lý do chính mà tôi ước ao thay đổi cách cư xử xấu của tôi. Nếu nhà tôi mà đâm ra giận dữ, la hét, lạm dụng và doạ bỏ tôi thì chắc có lẽ tôi không được thay đổi gì cả. Trong đời sống tôi, tôi đã rơi vào chỗ rất cần nhìn thấy tình yêu thể hiện bằng hành động và nhà tôi đã bày tỏ điều đó cho tôi.

Đôi khi không đủ lời để diễn tả. Nói những lời lẽ yêu thương thì thường thấy nhan nhản trong xã hội. Cha tôi người đã lạm dụng tôi về tình dục cũng nói là thương tôi. Mẹ tôi người đã bỏ tôi cũng nói là thương tôi. Bạn bè những người đã nói dối với tôi cũng nói là thương tôi, nên đối với tôi những lời nói này lúc đó thật vô nghĩa. Nhà tôi không chỉ nói là yêu tôi mà anh còn bày tỏ loại tình yêu mà Chúa đã ban cho người khác qua chúng ta. Đó chính là tình yêu của Ngài!

Cơn Giận Không Được Kiểm Soát

Cơn giận không được kiểm soát sẽ sớm biến thành cơn phần nộ. Cơn phần nộ thật tai hại. Ở giai đoạn này, người ta nói và làm đủ chuyện mà có thể làm thay đổi cả cuộc đời của họ. Bạn có bao giờ nghe câu nói, “Giận mất

khôn” không? Đó là cách tôi cảm nhận vào cái ngày tôi nổi giận với dì tôi. Bây giờ tôi nhận ra rằng cơn giận mà tôi cảm nhận rất gần hơn là hoàn cảnh xảy ra. Tôi nghĩ lúc đó tôi đã để sự bực bội bộc phát trong tôi, là điều đáng lý tôi phải xử lý, và trong trường hợp xảy ra với dì tôi thì nó đã đi quá đà.

Khi chúng ta hứng chịu cơn giận người khác nhắm đến chúng ta thì thường là cơn giận của họ liên quan đến nhiều vấn đề hơn là những hoàn cảnh hiện tại. Chúng ta có thể đang bị kẹt xe rồi có ai đó nổi giận đùng đùng vì chúng ta không bật đèn nháy. Họ giận đến độ dễ gây ra vấp phạm. Chúng ta chỉ mắc một lỗi sơ suất còn họ thì giận đến độ làm tổn thương chúng ta, nhưng dù người ta có giận chúng ta đi nữa, chuyện đó không hoàn toàn do chúng ta. Có lẽ do có nhiều vấn đề chưa được giải quyết ngấm ngầm trong đời sống họ. Ngày nay chúng ta hay nghe nói về có ai đó cầm súng bước vào toà nhà và nả súng vào người ta, làm một số người bị chết và một số bị thương. Trong cơn phẫn nộ, người đó bắn vào những người mà anh ta không quen biết. Tại sao? Cơn giận ngấm ngầm đã bộc phát thành cơn bạo lực không kiểm soát được.

Có bao nhiêu người bị ở tù chỉ vì họ đã phẫn nộ mà giết người? Có bao nhiêu người đã tiêu diệt hay làm tổn hại mối quan hệ của họ chỉ vì họ nói những lời tai hại và kinh khiếp khi phẫn nộ? Hãy nghĩ đến có bao nhiêu người đáng lý sẽ sống cuộc đời tốt đẹp hơn hôm nay nếu họ được dạy bí quyết để kiểm soát cơn giận đúng cách.

Hành động phẫn nộ đầy kinh ngạc đã xảy ra khi những người Do thái bị kích động đóng đinh Chúa Giê-su là Đấng đến cứu rỗi họ và không làm việc gì sai quấy. Hành động bất nhẫn này là một việc kinh khiếp nhất trong lịch sử, nhưng Đức Chúa Trời đã tha thứ và lên một kế hoạch để chúng ta được cứu chuộc và phục hồi hoàn toàn. Thật là một tình yêu thương lạ lùng!

Cách duy nhất để tránh phần nộ là đếm đến 100 mỗi khi bạn giận, hay đếm tới 1000 hay hơn nữa nếu cần thiết cho đến khi bạn bình tĩnh lại. Hãy làm điều này trước khi nói hay làm bất cứ điều gì. Tôi luôn nói, “Hãy để cảm xúc lắng đọng rồi mới quyết định.”

Đừng Phí Năng Lực Cảm Xúc Vào Cơ Giận

Giận rất mất sức. Bạn có để ý là bạn thấy mệt sau khi nổi cơn giận không? Tôi thấy vậy. Ở tuổi tôi bây giờ tôi rút cuộc đã nhận ra rằng tôi không còn nhiều thời gian trong đời để mà phí phạm nữa. Giận thật là phí phạm và không hề mang lại ích lợi nào cả trừ khi đó là giận đúng, và đó là đề tài khác sẽ nói ở chương sau. Tôi học được rằng một khi tôi nổi giận thì tôi mất một thời gian mới bình tĩnh lại được, nên cuối cùng tôi nhận ra rằng tốt hơn là dùng năng lực để kiểm soát cơn giận ngay từ đầu hơn là phí hết năng lực cho cơn giận rồi sau đó cố lấy lại bình tĩnh. Đây là lời khuyên hay : Nếu bạn không đồng ý với ai, hãy phó người đó vào tay Chúa. Xin Ngài bày tỏ ai đúng và ai sai, và sẵn sàng đổi diện sự thật nếu Ngài phán bạn sai.

Rất nhiều năm tôi đã phí sức khi cãi lại nhà tôi về những chuyện vụn vặt mà không mang lại sự thay đổi thật sự, ngoại trừ chuyện là tôi muốn cho mình là đúng. Nhưng tình yêu thương là từ bỏ cái quyền cho mình là đúng (1 Cô 13:5). Cho mình là đúng không phải lúc nào cũng đúng! Sức mà chúng ta bỏ ra để chứng minh mình đúng thật ra là phí sức. Dù khi tôi cãi với nhà tôi một hồi lâu đến nỗi khiến cho anh phải thốt lên, “Thôi em đúng,” tôi vẫn chưa chịu thua, vì tôi đã làm Chúa buồn qua cách cư xử của tôi và không làm gương tốt cho những người xung quanh.

Bình an thì thêm sức cho chúng ta, còn giận dữ làm cho chúng ta mất sức. Chúng ta hãy chọn và đeo đuổi bình an với Chúa, với bản thân và với người khác.

Đừng lấy ác trả ác hoặc rửa sả trả rửa sả, nhưng ngược lại, hãy chúc phước, vì việc này mà anh chị em được kêu gọi, nhân đó anh chị em có thể được hưởng phúc lành. Vì: “Ai yêu sự sống và muốn thấy những ngày lành phải giữ lưỡi mình khỏi điều ác và môi mình khỏi lời giả dối. Phải tránh điều dữ và làm điều lành, hãy tìm kiếm hoà bình và đeo đuổi nó.

1Phierơ 3:10-11

Tôi mong là bạn để thì giờ đọc câu Kinh Thánh trên. Câu này giúp tôi thấy được rằng tôi không chỉ cầu xin bình an (hoà thuận) mà tôi còn phải hết lòng tìm kiếm và đeo đuổi nó. Tôi phải sẵn sàng chấn chỉnh lại và thích nghi với người khác để có được bình an. Tôi cũng sẵn sàng hạ mình như tôi đã làm khi gọi cho dì tôi xin lỗi nếu tôi thật sự muốn có bình an.

Có bình an nào mà đáng giá với bạn? Nếu bạn không thấy nó vô cùng giá trị thì bạn sẽ không làm những gì cần thiết để có được bình an. Kiểm soát cơn giận và học tha thứ cách độ lượng và mau chóng là cách để duy trì bình an. Nhưng lúc nào cũng sẵn sàng hy sinh ước muốn riêng, đặc biệt là muốn cho mình là đúng, là cách để mỗi ngày hưởng được bình an mà Đức Chúa Trời đã cung ứng trong Chúa Giê-su. Tôi đã khám phá ra rằng Chúa biện minh cho tôi còn tốt hơn là tôi tự biện minh cho mình. Hãy để Chúa làm Chúa trong cuộc đời bạn thì bạn sẽ hưởng bình an dư dật.

Cảm xúc giận dữ không cần phải kiểm soát bạn. Nó lúc nào cũng tìm cơ hội để “nhe cái nanh vuốt” của nó ra nhưng nhờ sự hướng dẫn của Thánh Linh, sự cầu nguyện và tiết độ mà chúng ta không đầu hàng nó. Lời Chúa nói

rằng Ngài sẽ ban cho chúng ta khả năng để cai trị trước mặt kẻ thù và theo tôi biết, giận dữ là kẻ thù trong đời sống tôi mà tôi không thể đầu hàng nó. Hãy làm ơn cho bản thân . . . hãy để cơn giận qua đi, hãy kiềm chế nó để bạn hưởng được bình an của Chúa.

CHƯƠNG

3

Căn Nguyên Giận Dữ

Có những điều mà chúng ta nên nổi giận nhưng cũng có những điều mà người ta giận cách vô cớ; họ chỉ muốn giận. Đôi khi chúng ta không biết do đâu mà giận. Tôi gặp một vài người đã nói với tôi thế này, “Tôi cảm thấy hay giận nhưng tôi không hiểu tại sao . . . không biết có gì không ổn nơi tôi?” Chắc chắn có nguyên do đâu đó nên mới giận, và nhờ cầu nguyện cũng như đối diện với sự thật sẽ giúp phát hiện nguyên do. Tôi thấy rằng Chúa thường tỏ cho tôi vấn đề thật sự của tôi là gì nếu tôi cầu hỏi Ngài. Điều mà Ngài tỏ cho tôi không phải là điều tôi muốn nghe, đặc biệt nếu Ngài tỏ rằng tôi có vấn đề. Do đó Ngài muốn chúng ta đối diện sự thật trong con người bề trong và điều đó sẽ giải phóng chúng ta.

Cho đến khi tôi là một phụ nữ tuổi trung niên thì tôi mới có vấn đề giận dữ. Mỗi khi tôi không được như ý, cơn giận tôi nổi khùng lên vì trước giờ tôi quan sát ba tôi đã hành xử như thế. Người hay giận dữ thường xuất thân từ một gia đình hay giận dữ. Đây là thói quen mà người ta đã học từ nhỏ và nếu không xử lý thì giận dữ sẽ cứ tiếp tục. Chẳng hạn, thống kê cho biết nhiều người nam

hay đánh đập vợ con là những người đã chứng kiến cách mà cha họ đã từng đối xử với mẹ họ như vậy. Cho dù họ có thể không thích nhìn thấy cảnh mẹ họ bị ngược đãi, nhưng họ thường giải quyết sự xung đột tương tự như thế.

Cha tôi thường hay bạo lực với mẹ tôi, đặc biệt lúc ông say. Ông là người nóng tính, và dù chúng tôi không biết hết nguyên do tại sao ông hay giận nhưng chúng tôi biết được ông nội của tôi cũng là người hay giận, khó tính và hay dùng cơn giận là biện pháp để kiểm soát gia đình. Kinh Thánh dạy chúng ta rằng tội lỗi và cách hành xử kèm theo thường được truyền lại từ đời này sang đời kia trừ khi người đó học yêu Chúa và bắt đầu áp dụng các nguyên tắc của Chúa vào đời sống họ (Phục Truyền 5:8-10)

Tôi đã thấy xiềng xích giận dữ và bạo lực trong gia đình tôi đã bị bẻ gãy trong chính cuộc đời mà tôi đang sống đây, và Chúa cũng muốn làm điều tương tự cho bất kỳ ai có vấn đề giận dữ. Hãy để thì giờ ngẫm nghĩ về gia đình mà bạn lớn lên. Bầu không khí đó như thế nào? Những người lớn xử sự với nhau như thế nào khi gặp xung đột? Gia đình đó có sống giả vờ hay thành thật và cởi mở với nhau? Nếu bạn tình cờ là một trong những người diễm phúc được sống trong một bầu không khí gia đình tin kính thì bạn nên cảm tạ Chúa vì môi trường đó giúp bạn thăng tiến trong đời. Tuy nhiên, nhiều người trong chúng ta trước đây không có được tấm gương tốt như thế thì cũng có thể được phục hồi nhờ tình thương của Chúa và lẽ thật của Lời Ngài.

Làm Sao Góp Ý Đúng Kinh Thánh

Không chỉ cha tôi bạo hành mà mẹ tôi cũng không góp ý ông. Bà nhút nhát nên bà hay khúm núm chịu đựng việc lạm dụng quyền hạn của ông. Bà không chỉ không bảo vệ mình mà bà còn không bảo vệ tôi nữa. Tôi đâm ra khinh

bỉ sự bực nhọc của bà và từ lúc nhỏ tôi đã quyết định rằng tôi không bao giờ tỏ vẻ yếu hèn hay để ai ngược đãi tôi. Do cố gắng tự vệ nên tôi thành người hay kiểm soát. Tôi nghĩ nếu tôi kiểm soát mọi việc hay mọi người thì tôi sẽ không bị tổn thương, tuy nhiên cách hành xử của tôi không mang lại kết quả vì đó là tội lỗi. Cuối cùng nhà tôi dùng đến sự góp ý theo Kinh Thánh trong mối quan hệ của chúng tôi, và dù việc này mất một thời gian nhưng nó đã giúp tôi thay đổi.

Dù chúng ta được kêu gọi đến bình an và nên tìm kiếm cũng như đeo đuổi bình an, nhưng sợ không dám góp ý những người ngược đãi chúng ta không phải là cách để giải quyết xung đột. Trong gia đình chúng tôi, cuối cùng chúng tôi học được rằng sự cởi mở và thành thật luôn luôn là cách xử sự hay nhất. Nhà tôi và tôi đã có bốn đứa con lớn, và chúng tôi đã dành nhiều thì giờ bên nhau. Có những lúc chúng tôi cũng nổi giận và nói những điều gây xung đột, nhưng tôi mừng để nói là không ai giận lâu cả. Chúng tôi làm sáng tỏ vấn đề, và dù chúng tôi bất đồng nhưng chúng tôi cố gắng đồng ý là có bất đồng. Chúng tôi biết mối nguy của sự xung đột và cam kết không cho nó xảy ra trong gia đình chúng tôi. Tôi chia sẻ điều này để chỉ ra rằng dù tôi đã lớn lên trong một gia đình hay nổi giận và lúc đầu tôi đã mang điều này trong chính gia đình riêng của tôi, nhưng lối sống tội lỗi này đã bị bẻ gãy bởi ơn thương xót và ân sủng của Chúa và nhờ sự vâng theo Lời Chúa.

Sự góp ý theo Kinh Thánh là chúng ta bắt đầu góp ý khi Chúa dẫn dắt chúng ta làm và chờ đợi cho đến khi Chúa dẫn dắt chúng ta làm. Có quá nhiều sự góp ý quá sớm nên làm cho người đã giận lại giận thêm. Hãy trình bày vấn đề cách bình tĩnh và yêu thương và cố gắng nói chuyện cách rõ ràng và đơn giản. Dùng cơn giận để đối phó với cơn giận thì không xong rồi, nên điều quan trọng là bạn phải giữ bình tĩnh đang khi góp ý.

Lời đáp dịu dàng làm nguôi cơn giận; còn lời nói sỗ sàng gây ra tức giận.

Châm Ngôn 15:1

Lưỡi hiền lành là cây sự sống, còn lưỡi gian tà làm tinh thần suy sụp.

Châm Ngôn 15:4

Nhờ nhẫn nhịn mới thuyết phục được người cai trị, lưỡi mềm mại bẻ gãy xương cốt.

Châm Ngôn 25:15

Hãy nói cho người đó biết bạn góp ý về cách cư xử của họ khiến bạn cảm thấy như thế nào và cho họ biết cư xử như thế thì không thể chấp nhận được. Cố gắng giữ cho giọng nói dịu dàng, nhưng cương định. Hãy xác nhận rằng bạn yêu thương người đó và mong muốn mối quan hệ được tốt đẹp, nhưng bạn không thể chấp nhận cách đối xử lạm dụng và khiếm nhã như thế. Đừng ngạc nhiên nếu lúc đầu người đó không chấp nhận lời góp ý của bạn. Thông thường chúng ta cần thời gian để chúng ta hiểu thấu đáo vấn đề. Cũng đừng ngạc nhiên nếu người đó đâm ra giận dữ và lại buộc tội bạn đã gây ra vấn đề. Hãy giữ vững quyết định của bạn, cầu nguyện nhiều và để Chúa có thời gian làm việc. Thường thì người đó sẽ quay lại với bạn và xin lỗi bạn và nhận ra rằng bạn đúng.

Khi nhà tôi góp ý tôi, anh cho tôi biết là anh yêu tôi nhưng sẽ không tôn trọng tôi nếu tôi không sẵn sàng đối diện với cách cư xử tội lỗi của tôi và để cho Chúa thay đổi tôi. Anh cũng cho tôi biết thái độ và lời nói của tôi đã khiến cho anh cảm thấy thế nào, và anh cũng cho tôi biết anh đã bị tổn thương rất nhiều nên cần thời gian để được chữa lành. Anh không hề xử tệ với tôi và anh cũng không xua đuổi tôi qua sự im lặng, nhưng anh luôn kiên định và xác quyết. Lúc đầu tôi không chịu nghe, rất bảo thủ và

tìm cách cho anh biết là anh hoàn toàn sai. Nhưng cuối cùng tôi nhận trách nhiệm và bắt đầu hợp tác với Thánh Linh để được thay đổi. Sự kiên định và bình thản mà nhà tôi đã bày tỏ cho tôi trong suốt quá trình này thật là quan trọng, và tôi tin điều này cũng thật quan trọng cho những ai rơi vào trường hợp cần sự góp ý tương tự như thế.

Sử Dụng Hay Lạm Dụng

Lạm dụng tức là dùng sai hay dùng không đúng. Khi người cha lạm dụng tình dục một đứa con tức là ông ta lợi dụng đứa con của mình. Khi người mẹ không nói những lời yêu thương với con cái tức là bà đã lạm dụng con cái vì người mẹ này xử sự không đúng. Khi người chồng đánh đập vợ thì người chồng đó là người lạm dụng. Khi ai đó cố kiểm soát người khác thì đó là lạm dụng. Chúa tạo dựng trong chúng ta nhu cầu cần tình yêu, sự chấp nhận và sự tự do; những nhu cầu này là một phần của ADN của chúng ta, và nếu không có nó chúng ta không bao giờ hành xử đúng đắn được.

Tôi thật choáng ngợp khi tôi suy nghĩ về sự lạm dụng trong xã hội chúng ta ngày nay. Đường như chúng ta sống trong một thế giới đầy giận dữ trong đó người ta giống như quả bom kích nổ chuẩn bị nổ tung bất cứ lúc nào. Người ta rất là ích kỷ và nghĩ đến cái tôi nên họ rất dễ nổi giận. Theo tôi, Chúa là câu trả lời duy nhất cho những vấn nạn mà chúng ta đối diện ngày nay. Chúng ta không thể kiểm soát những gì thế gian làm, nhưng chúng ta có thể quyết định không chạy theo thói đời. Chúng ta nên quyết định ủng hộ Chúa và đường lối của Ngài, và khi chúng ta làm thế thì đời sống chúng ta sẽ trở thành gương sáng cho người khác. Nào chúng ta hãy công bố, “Hãy chọn ai mà các người muốn phụng sự . . . nhưng ta

và nhà ta sẽ phụng sự CHÚA.” (Giô-suê 24:15)

Bất kỳ sự lạm dụng nào cũng đều khiến cho người ta giận dữ. Bạn có nổi khùng với ai đó lạm dụng bạn không? Có lẽ việc tha thứ cho họ là khởi đầu của tiến trình chữa lành và thay đổi. Giăng 20:23 ghi lại lời Chúa Giê-su phán dạy các môn đồ rằng họ buộc tội của ai thì tội đó sẽ bị buộc; còn nếu họ tha thứ thì tội đó được tha. Khi chúng ta không chịu tha thứ cho người làm tổn thương chúng ta thì có lẽ là chúng ta muốn giữ lại tội đó trong chúng ta và chính chúng ta sẽ tái phạm nó. Nhiều người có quá khứ bị lạm dụng đã trở thành người lạm dụng. Ít ra là họ hay nổi giận và không thể thay đổi được cho đến khi họ hoàn toàn tha thứ những người đã làm tổn thương họ. Satan luôn tìm cách để xui ai đó làm tổn thương chúng ta, hy vọng rằng chúng ta sẽ sống cuộc đời đầy giận dữ. Nhưng hãy nhớ Truyền Đạo 7:9 : “Vì cơn giận dữ sẵn chờ trong lòng kẻ dại.” Chúng ta dại nếu chúng ta cứ giữ cơn giận mà chúng ta cảm nhận khi ai đó làm tổn thương chúng ta. Hãy làm ơn cho bản thân và hãy tha thứ.

Vào năm 1985, bà ngoại của Bill Pelke tên là Ruth bị bốn cô thiếu nữ giết chết. Bà cụ là một cơ đốc nhân tuyệt vời, hay mở các buổi học Kinh Thánh tại nhà bà. Một tối nọ, như thường lệ bà mở cửa cho các tín hữu vào, mong ước dạy Lời Chúa cho họ thì đằng này các cô gái bước vào nhà và giết bà cụ cách dã man.

Vào một đêm của tháng Mười Một năm 1986, Bill bắt đầu suy nghĩ những ý tưởng này về bà ngoại của mình.

+ + +

Vào ngày 2 tháng Mười Một [Pelke kể] tôi suy nghĩ về đời sống và cái chết của bà Nana. Tôi chợt nghĩ đến đức tin của bà. Bà là một cơ đốc nhân tận hiến, và tôi được trưởng dưỡng trong một gia đình cơ đốc. Tôi nhớ lại lời

Chúa Giê-su phán nếu chúng ta muốn Cha trên trời tha thứ chúng ta thì chúng ta cần tha thứ cho những ai làm hại chúng ta . . . tôi biết Chúa Giê-su muốn nói là tha thứ là một thói quen, là một lối sống. Hãy tha thứ, hãy tha thứ và tha thứ, và tiếp tục tha thứ . . . Tôi nghĩ có lẽ tôi cố gắng tha thứ cho [Paula Cooper, ả cầm đầu băng đảng mới mười lăm tuổi] về những gì cô ta làm cho bà tôi. Tôi nghĩ một ngày nào đó tôi sẽ làm vì đây là điều nên làm.

Tôi càng nghĩ về bà tôi thì tôi càng được thuyết phục rằng bà tôi chắc có lẽ rất buồn khi Paula bị án tử hình . . . tôi cũng cảm nhận bà tôi muốn ai đó trong gia đình tôi bày tỏ tình yêu và lòng trắc ẩn như bà. Tôi cảm thấy gánh nặng chồng chất trên đôi vai. Dù tôi biết sự tha thứ là điều nên làm, đó là chưa nói đến chuyện yêu thương và trắc ẩn vì bà tôi đã bị giết cách dã man. Nhưng tôi càng được thuyết phục rằng bà tôi muốn thế. Không còn cách nào khác, tôi xin Chúa ban cho tôi tình thương và lòng trắc ẩn đối với Paula Cooper cùng gia đình của cô này và thay mặt bà tôi mà tha thứ cho họ.

Chỉ một lời cầu nguyện ngắn ngủi, nhưng tôi chợt nghĩ ngay đến chuyện viết thư cho Paula và nói cho cô này biết bà tôi là hạng người như thế nào và lý do bà tôi để cho cô ta vào nhà của bà ngay. Tôi muốn chia sẻ đức tin của bà tôi cho cô ấy.

Tôi nhận biết rằng lời cầu nguyện xin Chúa ban tình yêu và lòng trắc ẩn được đáp lời vì tôi muốn giúp Paula và bất chợt tôi biết rằng việc xử tử cô là có tội. Tối đó tôi đã học một bài học giá trị trong đời. Bài học đó là quyền năng chữa lành của hành động tha thứ. Khi lòng tôi được cảm động bởi lòng trắc ẩn thì sự tha thứ xuất hiện. Khi sự tha thứ xuất hiện thì nó đem lại sự chữa lành lớn lao. Chuyện này xảy ra gần một năm rưỡi kể từ khi bà tôi qua đời và mỗi khi tôi nhớ đến bà tôi thì tôi thường tưởng tượng cách mà bà đã chết. Thật là khủng khiếp khi nghĩ đến cái chết kinh hoàng của bà tôi. Nhưng tôi biết khi

lòng tôi tràn ngập lòng trắc ẩn và sự tha thứ thì ngay giây phút tôi nghĩ đến cảnh bà tôi chết thì tôi không còn tưởng tượng bà đã chết đau đớn thể nào, trái lại tôi tưởng tượng bà đã sống thể nào, bà bệnh vực cho chính nghĩa nào, bà đã tin điều gì và bà là một con người tuyệt vời ra làm sao.

Tha thứ không có nghĩa là tán thành những việc mà cô Paula đã làm, cũng không có nghĩa là cô ta không phải chịu hậu quả nào về hành động của cô. Mà cũng không có nghĩa là tha thứ rồi quên đi. Tôi không thể nào quên được những gì đã xảy ra cho bà tôi, nhưng tôi đã bỏ qua ý định báo thù cô Paula. Tôi cầu mong những điều tốt đẹp đến với cô ta.

Những câu chuyện như trên thật vô cùng cảm động và câu chuyện cho thấy chúng ta có thể tha thứ bất kỳ ai về bất cứ chuyện gì nếu chúng ta nhìn xuyên qua những gì đã xảy ra cho chúng ta, những gì tốt đẹp sau này sẽ xảy đến cho mọi người liên đới. Chúa đã dạy tôi không chỉ nhìn những gì mà bên gây án đã gây ra cho tôi, nhưng hãy nhìn thấy những gì họ đã gây ra cho bản thân họ và sẵn sàng tha thứ và cầu nguyện cho họ.

Giận Bất Nguồn Từ Cầu Toàn

Nếu chúng ta có những mong đợi hoang tưởng từ bản thân hay từ người khác thì điều này có thể là nguyên do gây giận dữ trong đời sống. Người cầu toàn là người không hề thấy thoả mãn trừ khi mọi việc phải toàn hảo. Tốt cũng chưa được, tuyệt cũng chưa đủ . . . toàn hảo trong mọi việc mới đã! Nếu người sống cầu toàn không để cho Chúa cân bằng đời sống của họ thì mong muốn cầu toàn của họ sẽ trở thành căn nguyên của căng thẳng và bất hạnh.

Đời bất toàn mà người ta cũng “nhân vô thập toàn”,

nhưng Chúa ban cho chúng ta cái khả năng vui vẻ chịu đựng bất cứ chuyện gì xảy ra nếu chúng ta sẵn sàng chịu vậy.

Mẹ của cô Lisa rất cộc cằn với cô, lúc nào cũng đòi hỏi cô phải làm mọi việc cách toàn hảo. Dù Lisa không có khiếu âm nhạc nhưng bà cứ khẳng khẳng là cô phải học chơi đàn piano và bắt cô luyện tập nhiều giờ. Bà mẹ hầu như không khen Lisa về chuyện gì cả, và dù thỉnh thoảng bà mẹ này có khen cô thì bà cũng nhắc cho cô nhớ cô cần phải làm nhiều hơn nữa. Hậu quả là Lisa nổi giận ngấm ngầm về bản thân vì cô cho mình làm gì cũng thất bại. Cô cũng rất là “luật pháp” và khó vừa lòng trong mối quan hệ với chồng cô cùng hai con. Ở độ tuổi ba mươi Lisa bị ung bướu và hội chứng đau bụng khó chịu, đây là những căn bệnh do sự căng thẳng mà cô liên tục gánh chịu.

Lisa hiện đang nhờ đến tư vấn viên cơ đốc và cô đang tiến triển tốt, nhưng cô phải “chiến đấu” mỗi ngày. Cuộc sống diễn tiến mỗi ngày và cuối ngày chắc cũng có một chuyện nào đó sơ suất xảy ra mà Lisa phải ý thức quyết định không để những chuyện đó làm cô bực mình. Cô muốn được tự do khỏi lối sống cầu toàn, nhưng mất một thời gian thì tâm trí của cô mới được đổi mới về lĩnh vực này. Lisa cần học làm theo Lời Chúa, tin những gì Lời Chúa nói và không theo cảm xúc mà phản ứng với những tình huống chỉ dựa vào ký ức mà mẹ cô đã trông mong nơi cô trước đây.

Chúa Giê-su là Đấng duy nhất từ trước tới giờ thoả mãn đầy đủ mọi đòi hỏi của luật pháp, và Ngài đã làm việc này thay cho chúng ta để chúng ta được tự do. Dù lòng chúng ta trọn vẹn đối với Chúa và ước ao sống toàn hảo, nhưng chúng ta chắc chắn sẽ bộc lộ sự bất toàn bao lâu chúng ta còn sống trong thân xác bằng xương bằng thịt này và bao lâu linh hồn chúng ta bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh xung quanh. Qua việc học Lời Chúa và để thì giờ với Ngài, chúng ta sẽ đạt đến đích trọn vẹn, nhưng chúng ta phải

học vui mừng đang khi chúng ta tiến tới đích.

Đời là một hành trình, chứ không phải đích đến.

Sức mạnh của Chúa được trọn vẹn trong yếu đuối của chúng ta. Chúng ta có thể mạnh mẽ, nhưng chỉ ở trong Ngài mà thôi. Giận dữ với bản thân thì không có lợi gì cả, vì không phải lúc nào chúng ta cũng toàn hảo. Tôi học làm hết sức mình rồi để Chúa làm phần còn lại!

Nhu Cầu Không Được Thoả Mãn

Tất cả chúng ta đều có những nhu cầu chánh đáng, và mong đợi những người mà chúng ta có mối quan hệ thoả mãn các nhu cầu này thì không có gì sai. Tuy nhiên, chúng ta phải chắc chắn là chúng ta ngửa trông nơi Chúa trước và tin cậy Ngài làm việc qua người khác. Phần lớn người ta được thu hút đến những ai trái tính họ. Chúa dự định cho tất cả chúng ta cách khác nhau để chúng ta cần nhau. Không ai có tất cả, nhưng mỗi người trong chúng ta đều có cái gì đó để duy trì một đời sống quân bình, lành mạnh. Tôi là người rất năng nổ còn nhà tôi thì hơi chậm chạp. Rất nhiều năm chính khác biệt này là nguyên do gây cãi vã giữa vợ chồng tôi, nhưng bây giờ chúng tôi nhận ra tôi là người thường khích lệ nhà tôi làm còn anh là người “giảm phanh” tôi lại để tôi không hành động cách vội vã. Cùng nhau chúng tôi sống rất quân bình. Bạn có lẽ cũng ở trong hoàn cảnh tương tự, nhưng nếu bạn không nhận thức đúng sự việc thì bạn sẽ phí cả đời cố gắng bắt người khác cho bạn cái mà họ không nhận ra là bạn cần chỉ vì là họ không giống như bạn.

Tôi tin rằng Chúa sẽ thoả mãn mọi nhu cầu chánh đáng của chúng ta, nhưng Ngài làm việc này qua bất cứ người nào Ngài chọn. Tôi đã phí thì giờ nổi giận với ông chồng tôi vì anh đã không hiểu tôi, hay vì anh không

muốn để nhiều thời gian nói chuyện với tôi về những vấn đề của chúng tôi. Dự tính của nhà tôi thật đơn giản : anh muốn nhận ra vấn đề, làm những gì có thể làm được rồi trao gánh nặng đó cho Chúa (1Phi 5:7). Ngược lại, tôi muốn nghĩ ngợi ra những gì nên làm. Dĩ nhiên nhà tôi đúng, nhưng tôi không chỉ có cá tính khác nhà tôi mà tôi còn quá non trẻ trong chuyện tin cậy Chúa.

Suốt nhiều năm tôi đã học không ghim ghút trong đầu những gì mà tôi cho là nhu cầu không được thoả mãn, vì cuối cùng nó sẽ thành nguyên do gây giận dữ trong đời sống tôi, mà tôi học tin cậy Chúa về mỗi nhu cầu tôi gặp phải. Tôi biết nhà tôi thương tôi và anh muốn thoả mãn nhu cầu của tôi, nhưng sự thật thì anh không phải lúc nào cũng thấy hoặc biết phải làm gì ngay vì đó không phải là sở trường mà Chúa tạo dựng anh. Tôi phải học nhìn thấy nhiều điều tuyệt vời mà nhà tôi đã làm mà không soi mói vài điều mà anh không làm được.

Một tấm lòng biết ơn hay cảm ơn về những gì người ta làm thì sẽ tránh được giận dữ và bực mình. Nên hãy biết ơn và hãy nói vậy, cũng hãy kiên quyết chống cự giận dữ, vì nếu bạn không làm thì nó sẽ làm bạn tổn thương hơn là làm cho người khác bị thương tổn.

Cần Sửa Sai

Trong những năm đầu hôn nhân của chúng tôi, tôi thật sự cần nhà tôi sửa sai tôi, dù lúc ấy tôi không nhận ra điều này. Nhưng nhà tôi đã sửa vì anh thương tôi và muốn mối quan hệ chúng tôi tốt đẹp. Kinh Thánh dạy chúng ta rằng một người bạn thật sẽ làm thương tổn chúng ta bằng những lời sửa sai khi cần thiết. Thường thì chúng ta rất dễ bỏ qua cách cư xử sai quấy vì chúng ta không muốn hệ lụy khi chúng ta sửa trị, nhưng yêu thương thật lòng

người ta sẽ không cho phép chúng ta làm vậy.

Trẻ em cần tình thương và trìu mến, nhưng chúng cũng cần sửa dạy. Nếu đứa trẻ không được sửa dạy thì nó sẽ nổi loạn và ương ngạnh. Phần lớn những người nam, người nữ ở trong tù đều làm chứng rằng cha mẹ họ không hề sửa dạy họ cách thích đáng. Con gái tôi là Sandra cùng chồng là Steve có hai đứa con sinh đôi hiện tám tuổi. Vợ chồng con tôi là bậc cha mẹ rất tốt, rất thương con, nhưng các con tôi cũng cương quyết sửa dạy con cháu. Nhằm mục đích chỉ cho thấy con cái thường đáp lại với sự cân bằng giữa tình thương và sửa dạy, nên hãy để tôi chia sẻ cho bạn một vài lời mà cháu gái tôi là Angel gửi cho mẹ cháu lúc mà cháu bị phạt phải ở trong phòng một mình vì tội nói dối.

“Thưa mẹ, con rất yêu mẹ, con quan tâm đến mẹ và con muốn mẹ biết rằng con yêu mẹ rất, rất nhiều.”

Cháu tôi Angel biết cháu bị sửa dạy là điều đúng và đó là hành động yêu thương của cha mẹ cháu. Cháu cũng viết những lời tương tự cho ba cháu.

Lời Chúa cho biết Ngài sửa trị (sửa dạy) những ai mà Ngài yêu thương (Êsai 12:6). Ngài nêu tấm gương mà Ngài muốn chúng ta noi theo đối với con cái chúng ta. Hãy bày tỏ cho con cái bạn thật nhiều tình thương, đầy đầy tha thứ nhưng cũng nhớ sửa trị và góp ý đúng lúc.

Nhiều nguyên do của giận dữ đã bén rễ trong đời sống chúng ta và có lẽ nguyên do bạn giận dữ chưa được bàn đến ở đây. Hãy xin Chúa chỉ cho bạn biết tại sao bạn hay giận. Khi bạn giận, hãy nghĩ đến không chỉ là điều gì xui cho bạn giận mà còn nhìn ra thử xem bạn có nhớ những lần khác trong đời khi bạn cảm thấy tương tự như vậy không? Bạn có thấy cùng một phản ứng cứ lặp lại như vậy không?

Đành rằng hiểu được nguyên do của vấn đề tự thân nó không giải quyết vấn đề, nhưng nó giúp chúng ta hiểu rõ và thông cảm, mà đây là bước khởi đầu quan trọng để

được chữa lành.

Chúng ta có rất nhiều nhu cầu trong đời sống, và khi những nhu cầu này không được thoả mãn nó có thể khiến chúng ta có những vấn đề về giận dữ, nhưng sự thật sẽ giải phóng chúng ta. Chỉ cần nhận ra cơn giận bắt nguồn từ đâu cũng đủ để bắt đầu tiến trình chữa lành.

CHƯƠNG

4

Nguyên Do Ganh Tị

Sự căm giận vốn hung dữ, và cơn giận như nước tràn ra; nhưng ai đứng nổi trước sự ghen ghét?

Châm Ngôn 27:4 -BTT

Ganh tị là một điều khủng khiếp. Nó thường được ví là một “con quái vật mắt xanh.” Mà nó quả là vậy vì ganh tị gặm nhấm cuộc đời người nào mà mở lòng ra cho phép nó. Theo Châm Ngôn 27:4 ganh tị còn ghê tởm hơn là phần nộ và giận dữ. Ganh tị là một nan đề trầm trọng nên tôi thấy cần phải viết một chương về nó.

Jennifer để cả đời so sánh mình với người chị là Jacque; cả hai là chị em sinh đôi nhưng không giống nhau. Jacque sinh ra trước và có cá tính phóng khoáng, hoạt bát trong khi đó Jennifer thì nhút nhát và ít nói. Thay vì tìm phát triển khả năng của mình, Jennifer nhiễm thói lười biếng và ganh tị những gì mà chị của mình có được. Tôi cho ganh tị là biếng nhác vì người đó không làm gì cả mà chỉ ngồi đó cảm thấy thương hại cho bản thân và bực bội với người khác có cái mà mình không có. Đúng là Jacque

có tài hơn hẳn, nhưng Jennifer cũng có tài; tuy nhiên, chính việc cô ta cay đắng với người chị mình đã ngăn cô không nhận ra khả năng của mình. Rồi năm tháng trôi qua đáng lý mối quan hệ giữa hai chị em gần gũi và thân thiện hơn thì đằng này nó trở nên một sự cạnh tranh về phía Jennifer. Sự ganh tị đó đã để lại trong tấm lòng của Jennifer một bóng ma từ lúc tuổi niên thiếu. Jacque rất hạnh phúc và đầy sức sống nên cô không để ý gì đến thái độ chua chát của em mình, và chính điều này làm cho Jennifer lại càng nổi khùng thêm. Cô ta muốn chị mình lưu tâm đến tình trạng bất hạnh của cô và hơn nữa là cô muốn chị mình cũng bất hạnh theo.

Thời gian trôi qua cả hai chị em lớn lên và có gia đình riêng, Jacque nhận ra cô có vấn đề, nhưng dù cô có cố gắng phát triển mối quan hệ gần gũi với chị của mình bao nhiêu đi nữa, nhưng cũng không kết quả gì cả. Hai chị em chỉ xã giao qua loa, nhưng vẫn còn có khoảng cách. Ai khác cũng cảm nhận cơn giận ngầm ngầm này và cả gia đình đều bị ảnh hưởng lây bởi sự bất an và ganh tị của cô gái này.

Cái vòng luẩn quẩn này phát sinh trong đời sống người ta như thế nào? Satan luôn rình mò để tìm cách gây ra xung đột giữa mọi người, đặc biệt giữa các thành viên gia đình. Có lẽ cha mẹ của Jennifer khen Jacque đã làm việc giỏi cùng lúc họ đã la rầy Jennifer vì đã gọi điện trễ, và satan đã dùng trường hợp đó để gieo hạt giống nghi ngờ bản thân và cay đắng. Có thể có hàng ngàn trường hợp khác nhau, nhưng hậu quả thì giống nhau. Khi chúng ta sống trong sự xung đột mà bắt nguồn từ ganh tị thì chúng ta đánh mất bình an, niềm vui và sự sống sung mãn mà Chúa muốn chúng ta hưởng.

Điều răn thứ mười mà Chúa ban cho Môise để dạy cho dân chúng đó là “Người chớ tham muốn nhà cửa của người khác. Không được tham muốn vợ, tôi trai, tớ gái, bò lừa hay bất cứ thứ gì của người khác.” (Xuất 20:17).

Điều răn này có nghĩa là chúng ta không nên ganh tị hay ghen tị bất cứ điều gì người khác có. Ganh tị là tội thuộc tấm lòng. Nó là thái độ áp ủ xung đột và giận dữ, và nó mang lại sự chia rẽ. Chúa muốn chúng ta vui vẻ về chuyện người khác được phước, và cho đến khi chúng ta làm được vậy thì chúng ta mới nhận được điều chúng ta ao ước. Hoặc nếu chúng ta có nhận được điều chúng ta muốn, chúng ta cũng không thể hạnh phúc và thoả mãn với hiện tại vì chúng ta lúc nào cũng thấy người khác có cái gì đó mà mình không có và lại đâm ra thấy mình bất hạnh một lần nữa.

Sứ đồ Phaolô nói ông không tham vàng bạc hay áo gấm lụa là của ai (Công vụ 20:33). Ông thoả lòng làm những gì Chúa kêu gọi ông làm và thành người mà Chúa tạo dựng ông như vậy. Thoả lòng là một nơi phước lành để sống, nhưng ít ai thấy được và ít ai sống như vậy lâu được. Phaolô đã biết một bí quyết. Ông biết ông đang ở trong ý Chúa và rằng Chúa sẽ cung cấp cho ông đúng cái ông cần vào đúng lúc. Ông không sống thụ động, cũng không phải là không dám ước ao gì, nhưng ông là người có đức tin hoàn toàn nơi sự tốt lành và khôn ngoan của Chúa.

Giăng Báp-tít là một con người khác của Chúa cũng không có sự ganh tị. Kinh Thánh nói trong Giăng 3:25-27 rằng có sự tranh cãi nổi lên giữa môn đồ của Giăng và môn đồ của Chúa Giê-su về giáo lý thanh tẩy. Giăng trước đây đã làm phép báp-tem cho người ta mà bây giờ các môn đồ Chúa Giê-su xuất hiện cũng làm phép báp-tem, và người ta đổ xô đến Chúa Giê-su. Chúng ta thấy rằng nguyên do ganh tị sẽ gây ra giận dữ và tranh chấp. Khi nghe tin này, Giăng nói, “Nếu thiên đàng không cho thì không ai nhận được điều gì.”

Trong chính đời sống của tôi, khi tôi tranh chiến với sự ganh tị và cảm thấy nổi giận vì tôi không có điều mà người ta có, những câu Kinh Thánh này quả đã giúp đỡ tôi. Tôi liền nhận ra rằng nếu tôi tin cậy Chúa thì tôi

phải tin rằng những gì Ngài ban cho tôi là thích hợp cho tôi và hoàn toàn sai lầm khi ganh tị với những gì mà Chúa đã ban cho người khác.

Chúa biết chúng ta rõ hơn là chúng ta biết mình, và chúng ta có thể vui vẻ thoả lòng nếu chúng ta tin rằng bởi sự tốt lành của Chúa mà Ngài không bao giờ giữ lại điều gì tốt lành khỏi chúng ta khi đúng thời điểm.

Sứ đồ Giacơ cho chúng ta biết sự xung đột (bất hoà và lộn xộn) và xích mích (cãi vã và xung khắc) bắt nguồn từ những ham muốn đang tranh chiến trong các chi thể của chúng ta. Chúng ta ganh tị và tham lam điều người khác có, và ham muốn của chúng ta không được thoả mãn. Sau đó chúng ta đâm ra ganh ghét, mà ganh ghét chính là giết người trong “mộng” (lòng). Giacơ nói người mà sôi sục sự ganh tị và giận dữ thì không thể nhận được sự thoả mãn và hạnh phúc mà họ tìm kiếm. Rồi Giacơ nói một ý trong câu này mà trở thành một câu Kinh Thánh “tử” trong đời sống tôi:

Anh em không có vì anh em không cầu xin.

Giacơ 4:2

Chính những lời này đã phóng thích tôi khỏi sự bối rối vì chưa có những gì tôi muốn và đâm ra ganh tị về những gì người khác có. Tôi thấy rõ rằng nếu tôi muốn điều gì thì tôi phải xin Chúa điều đó và tin rằng nếu điều đó thích hợp cho tôi thì đúng lúc Ngài sẽ ban cho. Đối với Chúa thì Ngài không thiếu thứ gì cả. Có thể không phải lúc nào Ngài cũng ban cho chúng ta điều người khác có, nhưng Ngài luôn luôn cung cấp cho chúng ta cách dư dật nếu chúng ta tin cậy Ngài và thời điểm của Ngài trong đời sống chúng ta.

Tôi học được thêm rằng nếu Chúa không ban cho tôi điều tôi cầu xin, ấy là không phải vì Ngài giấu diếm gì tôi mà vì Ngài nghĩ tới điều gì đó tốt hơn và tôi nên thoả

lòng chờ đợi điều tốt hơn đó. Trước khi biết được rằng “Anh em không có là vì không cầu xin”, lòng tôi đầy dẫy xung đột vì tôi sống theo xác thịt và cố gắng làm cho ý kiến và kế hoạch của tôi thành hiện thực. Tôi quyết định điều tôi muốn và làm ra vẻ là Chúa buộc phải ban cho tôi điều này. Trước đây tôi có thái độ quá là ấu trĩ và trẻ con. Ganh tị quả là hiểm độc.

Hận Thù Thành Bạo Lực

Vua Saulơ quá giận dữ đến độ ông nhiều lần tìm cách giết Đa-vít, và cơn giận của ông là hậu quả của sự ganh tị mà đã ngấm ngầm qua nỗi sợ địa vị của ông rơi vào tay Đa-vít (1Sa 18:6-12). Saulơ quá giận đến độ có lần ông ném cây giáo vào người con trai của ông là Giô-na-than vì người con này và Đa-vít là bạn thân (1Sa 20:30-34). Chúng ta thấy được rằng cơn giận và ganh tị của ông biến thành cơn phẫn nộ và đã khiến cho ông thành một con người đầy bạo lực.

Có rất nhiều gương trong Kinh Thánh, nhưng chúng ta không muốn đọc về chuyện của người khác mà lại bỏ qua chính chuyện của mình. Bạn có ganh tị ai không? Bạn có cảm thấy nổi giận khi ai đó giỏi hơn bạn về lĩnh vực thể thao, công việc làm ăn hay bất kỳ lĩnh vực nào khác trong đời sống bạn không? Thường thì chúng ta thấy cơn giận lộ “cái vòi bạch tuộc” của nó tại các cuộc tranh tài thể thao. Ai cũng muốn thắng, nhưng khi mà chúng ta muốn thắng quá độ đến nỗi chúng ta đâm ra nổi khùng với những ai giỏi hơn chúng ta tức là chúng ta đã sai rồi. Tôi nhớ có chơi bóng chuyền cho đội bóng của hội thánh và chúng kiến các cơ đốc nhân chơi chẳng khác người đời vì quá ganh đua. “Cái vòi bạch tuộc” của cơn ganh tị đuối theo mọi người nên chúng ta phải coi chừng.

Nếu bạn thấy mình ganh tị ai đó vì lý do nào đó, bạn có thể làm ơn cho mình bằng cách vượt thắng lòng ganh tị, vì thái độ ganh tị không mang lại cho bạn điều gì cả ngoại trừ đau khổ. Chúa có một kế hoạch độc đáo và đặc biệt cho mỗi một chúng ta. Chúng ta mỗi người mỗi khác, nhưng giá trị thì không khác. Biết được điều đó sẽ giúp chúng ta thoả mãn và bằng lòng với con người chúng ta và với những gì chúng ta có.

Khác Nhưng Không Kém

Tất cả những so sánh và cạnh tranh trong xã hội đều thật là bi kịch và nó là nguyên do gây ra giận dữ và chia rẽ. Chỉ vì chúng ta khác người ta không có nghĩa là chúng ta kém hơn người ta. Cái gì cũng có giá trị của nó. Tay của tôi khác với chân của tôi, nhưng chân tay tôi không ganh tị nhau. Nó làm việc hài hoà nhau một cách tuyệt vời, mỗi bộ phận thực hiện chức năng mà Chúa định cho nó. Chúa muốn chúng ta làm tương tự như thế. Ngài muốn chúng ta nhìn thấy nét đẹp và giá trị của riêng từng người và không hề cảm thấy thấp kém vì chúng ta khác người ta. Tôi nghe một mục sư diễn tả ý này như vậy : “Chúng ta phải học cảm thấy dễ chịu với làn da của mình.”

Giận dữ phản ánh cảm giác thấp kém. Chúng ta cần liên hệ nhau cách bình đẳng, không cần phải cảm thấy hơn thua với người ta. Chúa Giê-su là Đấng mang lại sự bình đẳng thật sự! Qua Ngài chúng ta đều bình đẳng. Ngài phán không còn nam hay nữ, người Do Thái hay người Hy Lạp, nô lệ hay tự do, mà hết thảy chúng ta là một trong Ngài (Ga 3:28). Giá trị của chúng ta không nằm ở việc chúng ta làm mà ở việc chúng ta là ai và chúng ta thuộc về Ai. Chúng ta thuộc về Chúa, và đáng

vẻ, tài năng cùng các khả năng khác đều đến từ Ngài. Một người lùn không thể làm cho mình cao hơn qua việc lo lắng hay ganh tị người khác cao hơn mình. Điều người đó cần làm là cố gắng hết sức mình trong đời và đừng bao giờ so sánh mình với người khác.

Xa-chê là người “thiếu thước”. Khi ông nghe tin Chúa sẽ đi ngang qua đó, ông thật sự muốn thấy Ngài, nhưng ông biết ông không thể nhìn do quá đông người vì ông thấp người. Xa-chê có thể đâm ra chán nản vì ông lùn. Ông cũng có thể cho đây là một khuyết tật và rơi vào sự tự thương hại và bi quan. Nhưng Xa-chê không nghĩ vậy. Trái lại ông chạy thẳng đến đám đông và trèo lên cây để xem cho rõ. Khi Chúa Giê-su đi qua, Ngài thấy Xa-chê đang ở trên cây và bảo ông hãy xuống vì Ngài sắp vào nhà ông ăn tối (Lu 19:1-6). Đây là một trong những câu chuyện tôi thích nhất trong Kinh Thánh vì tôi thấy được chính thái độ tốt của Xa-chê đã làm đẹp lòng Chúa Giê-su. Ngài thích thái độ của ông đến độ Ngài muốn để thì giờ đặc biệt với ông. Xa-chê có thể bỏ lỡ toàn bộ dịp tiện này nếu ông nổi giận vì ông quá lùn.

Nếu ngay bây giờ bạn đang giận về điều gì đó mà bạn không có và bạn ước ao mình có, tôi hết sức khuyên bạn hãy học bài học từ ông Xa-chê. Hãy cố gắng làm hết sức với những gì bạn có, rồi Chúa lúc nào cũng bù đắp những khác biệt và đề bạt bạn trong cuộc sống. Hãy nhận biết rằng Chúa đã tạo dựng bạn từ trong lòng mẹ bằng chính đôi tay của Ngài, và Ngài không sai lầm. Mọi việc Chúa làm là tốt lành, trong đó có bạn.

Tôi đề nghị bạn hãy để vài phút lập ra một danh sách những điều bạn không thích về dáng vẻ bề ngoài hay về khả năng của bạn. Sau khi làm vậy rồi, hãy xin Chúa tha thứ cho bạn vì đã không thích điều mà Ngài chọn cho bạn, rồi xé danh sách đó đi, ném vào thùng rác, và xin Chúa giúp bạn trở thành con người đầy đủ và trọn vẹn.

Trước đây tôi muốn giọng nói tôi mềm mại hơn, chân

cảng tôi thon thả hơn và tóc tai tôi đen đậm hơn cho đến khi tôi học được bài học này. Khi tôi thấy các phụ nữ khác có điều tôi muốn, tôi cảm thấy mình muốn họ đi khuất mắt tôi. Khi chúng ta ganh tị người khác thì điều này ngăn trở chúng ta không hưởng được gì cả. Tôi bực bội những người phụ nữ nào có điều tôi muốn, và tôi cảm thấy thua kém họ. Sự thật thì có lẽ họ cũng không thích những cái mà bản thân họ có nữa, và có thể lắm họ cũng ganh tị với điều tôi có mà họ không có.

Ganh tị là một trong những công cụ mà satan dùng để gây chia rẽ giữa mọi người, và nó hoàn toàn phí thì giờ của chúng ta vì nó không ích lợi gì cả và chắc chắn nó không giúp chúng ta nhận điều mà chúng ta nghĩ là chúng ta muốn lắm.

Một trong những lý do tôi viết sách này là để giúp bạn có một quyết định không phí thì giờ làm những điều mà không mang lại kết quả nào cả. Chúng ta thật sự làm ơn cho bản thân khi chúng ta không cho phép mình ganh tị người khác và đơn sơ tin cậy tình thương của Chúa dành cho chúng ta.

Câu chuyện về Giô-sép trong Kinh Thánh là một sự chiến thắng ngoạn mục. Giô-sép là một cậu bé trong gia đình được cha cậu rất cưng. Tôi không nghĩ rằng cha cậu thương cậu hơn các người anh khác, mà chỉ đơn giản là cha cậu thương cậu cách khác. Giô-sép là em nhỏ trong gia đình nên em nhỏ thì được chiều chuộng nhiều hơn. Các anh của cậu ganh tị và chính sự ganh tị đã khiến cho các anh cậu nổi giận đến độ bán Giô-sép cho những người buôn nô lệ và rồi nói với cha cậu rằng Giô-sép đã bị thú dữ ăn thịt rồi. Giô-sép đã sống nhiều năm thánng trong hoàn cảnh bất hạnh, kể cả bị nhốt tù suốt mười ba năm vì cái tội mà cậu không phạm. Nhưng vì cậu có một thái độ tích cực nên cậu luôn được cất nhắc trong bất kỳ nhiệm vụ nào cậu được giao. Chúa luôn đề bạt chúng ta trong cuộc sống nếu chúng ta tin cậy Ngài và không để

cho những cảm xúc như sợ hãi, tự ti, giận dữ và ganh tị kiểm soát chúng ta. Giô-sép có thể muốn dùng cơn giận của cậu để đáp trả lại cơn giận của các anh. Cậu có thể để cho cơn giận đó khiến cậu cay đắng và tiêu diệt cuộc đời cậu, nhưng cậu đã không để cho quyết định xấu của các anh kiểm soát cậu.

Có phải bạn đã để cho một quyết định xấu của ai đó khiến bạn nổi giận không? Nếu có, bạn quả là dại dột vì bạn vẫn có cách chọn lựa khác. Bạn có thể làm ơn cho bản thân và sống vượt lên những gì người khác đã gây ra. Chúng ta không phải lúc nào cũng thay đổi được điều người khác làm, nhưng chúng ta không cần phải để những lựa chọn của họ điều khiển cách cư xử của chúng ta. Chúa ban cho mỗi chúng ta quyền tự do chọn lựa. Trong mỗi tình huống chúng ta có thể chọn hoặc sự sống hoặc cái chết. Tự do chọn lựa cũng có nghĩa là chúng ta có trách nhiệm, nên trong thực tế nếu tôi bất hạnh thì ấy là do lỗi của tôi vì tôi có thể chọn không trở nên bất hạnh.

Nếu chúng ta đọc toàn bộ câu chuyện về Giô-sép trong Kinh Thánh, chúng ta học được rằng cuối cùng gia đình cậu đến gặp cậu để ăn năn về cách họ đã đối xử với cậu và cậu đã làm ơn giúp họ trong suốt thời gian bị đói kém. Giô-sép không chỉ không cho phép giận dữ và cay đắng mà cậu còn mau chóng tha thứ cho các anh người đã gây ra điều kinh khiếp cho cậu. Người tha thứ lúc nào cũng cao thượng hơn người hay ganh tị và giận dữ. Chỉ có những con người có đầu óc hạn hẹp mới để cho ganh tị và giận dữ định đoạt số phận của họ.

Chúa Giê-su Là Đấng Chữa Lành

Chúng ta học được trong Kinh Thánh rằng Chúa Giê-su đến để chữa lành, nhưng sự chữa lành của Ngài không

phải lúc nào cũng đến qua phép lạ. Sự chữa lành thường đến qua việc làm theo “toa” của Thầy Thuốc thì mới sống khoẻ mạnh được. Nói cách khác, nếu chúng ta làm những gì Chúa Giê-su dạy chúng ta làm, chúng ta không chỉ có thêm niềm vui mà còn sống mạnh khoẻ hơn.

Tấm lòng bình an là sự sống của thể xác; nhưng ghen ghét làm xương cốt mục nát.

Châm Ngôn 14:30

Đây là câu Kinh Thánh mà tôi gọi là câu Kinh Thánh rất TUYỆT VỜI. Bình an thúc đẩy sự chữa lành, nhưng ganh tị, ghen ghét và phần nộ gây ra bệnh hoạn. Các bác sĩ cho biết 80 phần trăm những triệu chứng bệnh thể lý đều do bị stress và không thể nào sống khoẻ mạnh nếu không giảm thiểu hay loại bỏ tối đa những căng thẳng này. Giận dữ để lại cho tôi cái cảm giác bị căng thẳng và tôi đoán chắc là nó cũng xảy đến cho bạn tương tự. Ganh tị là nỗi giận về những gì người khác có mà mình không có, và nó cũng tác động tiêu cực lên sức khoẻ của chúng ta.

Dù là giận dữ kiểu nào, dù nó bắt nguồn từ đâu, cũng đều gây ra stress, mà stress sẽ sinh ra bệnh. Khi tôi trải qua sự cố với dì tôi mà tôi có kể trước đây thì tôi nhớ là tôi cảm thấy hoàn toàn kiệt quệ sau vài ngày nổi giận. Tôi thấy thân tôi chỗ nào cũng đau nhức, rồi đau đầu và rất là mệt mỏi. Giận không phải là ý Chúa, và thân thể chúng ta cũng không hoạt động tốt khi giận.

Tôi đi nhóm với một người chị em đã kể cho tôi nghe là cô đã bị đau thấp khớp suốt nhiều năm cho đến khi cô buộc phải tha thứ cho một người thân trong gia đình đã gây cho cô nhiều điều oan ức. Một khi cô tha thứ, cơn đau dần dần biến mất sau vài ngày và không hề tái phát. Tôi không có ý nói rằng nếu bạn bị thấp khớp là bạn đang cay đắng. Tôi cũng không nói rằng nếu bạn bị đau đầu tức là do bạn ganh tị. Nhưng tôi muốn nói rằng bạn hãy tra

xét tẩm lòng và bỏ qua bất kỳ cảm xúc nào trước khi xin Chúa chữa lành. Tôi tin cách xác quyết rằng cảm xúc tiêu cực là nguyên do chính gây ra nhiều căn bệnh, và phóng thích những cảm xúc này sẽ giúp thúc đẩy tiến trình lành bệnh và thêm năng lực cho đời sống.

Chúa Giê-su phán, “Ta là Con Đường.” Khi chúng ta theo đường lối của Ngài chúng ta sẽ có một cuộc sống tốt đẹp nhất. Khi chúng ta không làm theo các nguyên tắc của Ngài, chúng ta chỉ thấy toàn là rắc rối trong mọi lĩnh vực của đời sống chúng ta.

Sự Thoả Lòng

Tôi ghi nhật ký mà tôi đã viết mỗi sáng, và khi tôi xem lại những lời tôi viết vài năm qua, tôi thấy những lời này, “Tôi thoả lòng.” Nói được như thế thật rất có ý nghĩa đối với tôi, vì tôi đã phí nhiều năm tháng sống trong bất mãn. Khi đó lúc nào tôi cũng nghĩ là tôi phải có điều gì đó thì tôi mới hoàn toàn thoả mãn. Sứ đồ Phaolô nói rằng ông đã học “cách thoả lòng (thoả mãn đến độ tôi không còn thấy khó chịu gì nữa) dù ở bất kỳ hoàn cảnh nào (Phi 4:11). Tôi tin sự thoả lòng là điều gì đó mà chúng ta phải học vì mỗi người sinh ra là đã bất mãn rồi. Ấy chính là trong xác thịt và ý chí của chúng ta không yên ổn được trừ khi chúng ta chấm dứt không “nuôi” nó nữa.

Bạn có thoả lòng không? Nếu không, xin hãy đeo đuổi sự thoả lòng vì đó là một chỗ kỳ diệu để sống. Sống thoả lòng không có nghĩa là chúng ta không muốn thứ gì cả, mà có nghĩa là chúng ta thoả mãn với cái chúng ta có cho đến khi Chúa thấy thích hợp để ban cho chúng ta cái khác. Cha mẹ sẽ cảm thấy đau xót khi con của họ không thoả mãn dù chúng đã có biết bao nhiêu thứ rồi. Chúng ta thì thấy được điều chúng ta làm cho chúng còn chúng thì

chỉ thấy điều người khác có mà chúng không có. Chúng muốn chiếc điện thoại thông minh đời mới nhất, cái máy tính mới ra nhất, chiếc giày hàng hiệu nhất và vân vân. Chúng ta muốn con cái biết ơn về những gì chúng ta có. Chúng ta không lo là chúng xin gì nhưng chúng ta không muốn bị áp lực bởi thái độ xấu của con cái đó là không bao giờ thấy thoả mãn. Nếu chúng ta cảm thấy như thế với con cái mình thì Chúa sẽ nhìn sự bất mãn của chúng ta như thế nào? Tôi nghĩ chính điều đó thôi thúc Chúa không cho chúng ta điều chúng ta muốn mà thúc đẩy Ngài khiến cho chúng ta chờ lâu hơn cho đến khi chúng ta học điều nào thật sự là quan trọng trong đời này.

Ý tưởng nuôi dưỡng cảm xúc, nên nếu bạn cảm thấy bất mãn thì cách để vượt qua là thay đổi suy nghĩ. Hãy nghĩ đến thứ bạn có thay vì thứ bạn không có. Hãy nghĩ đến sự khôn ngoan và lòng tốt của Chúa và tự nhắc nhở mình rằng Ngài đã nghe lời cầu nguyện của bạn và sẽ làm điều gì tốt nhất cho bạn theo thời điểm trọn vẹn của Ngài. Mỗi lần bạn thấy ai đó được phước, đặc biệt nếu họ có cái mà bạn muốn mà chưa có, hãy cảm tạ Chúa vì đã chúc phước cho họ. Hãy làm điều này để vâng lời Chúa, và lòng bạn sẽ tràn ngập niềm vui.

Người Bạn Hay Ganh Tị Của Tôi

Tôi có một người bạn hay ganh tị về những gì Chúa ban cho tôi và điều này làm cho tôi vô cùng khó chịu. Chẳng hạn, ai đó cho tôi một chiếc nhẫn đẹp làm quà thì bạn tôi nhận xét ngay như vậy “tôi ước gì có ai đó dâng cho tôi chiếc nhẫn.” Một phần của việc trở nên một người bạn tốt đó là phải chia sẻ niềm vui với nhau. Nhưng do thái độ của cô này như vậy nên sau này khi tôi được phước, tôi cảm thấy tốt hơn là không kể cho cô ta nghe. Tôi cố

gắng canh chừng lời nhận xét của tôi để không nói điều gì khơi dậy sự ganh tị và bất an của cô ta. Gặp cô ta trở thành một gánh nặng cho tôi và tiếc thay cuối cùng tôi phải lánh mặt cô ta.

Lòng đầy dẫy mà miệng nói ra. Chúng ta có thể nghe sự ganh tị phát ra từ miệng của người khác, và chúng ta cũng có thể nghe nó phát ra từ môi miệng chúng ta nếu chúng ta thật sự lắng nghe. Tôi quyết định là làm ơn cho tôi và không ganh tị ai khác, và tôi hy vọng bạn sẽ cùng tôi đeo đuổi lối sống thánh khiết này. Tham lam, ganh tị và ghen ghét đều gây ra giận dữ, và giận dữ thì không đề cao sự công chính mà Chúa ước ao.

CHƯƠNG

5

Che Đậy Con Giận

Vì giận thường được cho là cách cư xử không thể chấp nhận nên chúng ta thường tìm cách che giấu không cho người khác thấy, thậm chí giấu cả chính chúng ta. Chúng ta che đậy cơn giận bằng những lối cư xử khác. Người ta thường đội mặt nạ để che đậy không cho người khác thấy những gì xấu xí phía sau cái mặt nạ đó. Người ta mang mặt nạ tại các buổi tiệc dạ hội để che không cho người khác biết họ thật sự là ai hay để lừa người khác nghĩ rằng họ là ai đó hay thứ gì đó mà thực tế thì họ không phải vậy. Đây là lúc hãy lột mặt nạ và đối diện với cơn giận nguyên trạng và xử lý theo ý muốn Chúa.

Chúng ta hãy xem một số mặt nạ mà chúng ta mang vào khi chúng ta nổi giận.

Mặt nạ “lạnh như tiền” là mặt nạ giận dữ thông thường nhất. Chúng ta giả vờ là chúng ta không giận nhưng mặt thì lại “lạnh như tiền” khi tiếp xúc với người mà chúng ta cho là không có giận gì họ. Nhiều lần trong đời sống tôi, tôi nhớ có cầu nguyện những lời mà tôi gọi là “lời cầu nguyện chính thức” tha thứ cho người khác, nhưng tôi lại giữ khoảng cách và lạnh lùng với người mà tôi nói

với Chúa là tôi đã tha thứ rồi. Vì là cơ đốc nhân, tôi biết không thể cứ giận dữ, và đây là một điều nguy hiểm vì những lý do mà tôi sẽ bàn đến sau trong sách này. Do không muốn phạm tội, tôi cầu nguyện như vậy, “Chúa ơi, con tha thứ cho _____ vì đã làm hại con; xin giúp con vượt qua nỗi đau con đang cảm nhận.” Tôi nói thật lòng như vậy, nhưng lúc đó tôi không nhận ra rằng tôi không chỉ cầu nguyện mà còn phải bày tỏ hành động vâng lời Chúa nữa. Chúa muốn tôi bước một bước nữa và đối xử với người ta cách tử tế như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi lại không chịu làm vậy.

Kinh Thánh nói trong 1Phierơ 4:8 rằng chúng ta phải yêu thương nhau cách sốt sắng. Yêu thương lạnh nhạt không được Chúa chấp nhận, vì đó là hành động giả vờ những gì Chúa muốn. Yêu thương thật phải chân thành, mạnh mẽ và nồng ấm, không có lạnh lùng và xa cách. Theo Kinh Thánh, do tội lỗi và sự vô luật lệ mà tình yêu thương của cơ đốc nhân trở nên nguội dần (Mathiơ 24:12). Khi mà thời kỳ cuối cùng đã cận kề và chúng ta đang trông đợi Chúa Giê-su tái lâm, chúng ta phải kiên quyết không để tình yêu thương của chúng ta dành cho người khác trở nên nguội lạnh và mất sức sống.

Vì tôi là người có trách nhiệm, tôi luôn làm trọn bổn phận của tôi, ngay cả là tôi phải có trách nhiệm với người mà tôi nổi giận. Tôi vẫn làm tròn bổn phận nhưng thường thì làm nó cách lạnh lùng, không bày tỏ chút tình cảm hay tử tế gì cả. Chẳng hạn, có dạo tôi nổi giận với cả gia đình tôi vì đã làm tôi thất vọng một số chuyện, dù tôi vẫn nấu nướng và dọn ăn cho cả nhà. Tôi làm trọn bổn phận của tôi nhưng làm cách máy móc và lạnh lùng. Nếu ai đó hỏi tôi có chuyện gì không thì tôi nói, “Không có gì, tôi ổn.” Tôi chắc là bạn cũng quen thuộc với cách hành xử đại loại như thế. Đây là một trong những cách mà chúng ta giả vờ, nhưng chúng ta giấu nó dưới cái mặt nạ mà chúng ta mong rằng sẽ lừa người khác vẫn nghĩ là chúng

ta hành xử đứng đắn.

Tôi luôn cảm nhận đó là khi ai đó làm việc gì cho tôi phát xuất từ bốn phận chứ không thật sự muốn làm, và tôi phải nói là tôi không thích chuyện này chút nào. Tôi muốn họ chấm dứt ngay vì tôi cảm nhận đây là giả vờ. Tôi đoán chắc những người khác cũng cảm nhận như thế khi tôi làm ra vẻ thật, nhưng tôi đã kết ước là phải sống thật, thay vì sống giả tạo. Tôi nghĩ tốt hơn hết là nói với mọi người tôi đang giận và cần thời gian vượt qua còn hơn là giả vờ không có chuyện gì trong khi đó tôi lại giận ngấm ngấm bên trong.

Xua Đuổi Người Ta Khuất Mắt Chúng Ta

Mặt nạ lạnh mặt. Có nhiều cách để chúng ta xua đuổi người ta khuất mắt chúng ta. Tổ vẻ im lặng là một trong những cách này. Khi giận, đôi khi chúng ta to tiếng và đôi khi chúng ta im tiếng. Chúng ta tự nói với mình và với người khác là tôi không có giận nhưng chúng ta lại không chịu nói với chính người mà chúng ta đã nổi giận. Nếu cần thiết phải nói chuyện với họ thì chúng ta chỉ nói qua loa. Chúng ta lảm nhảm, cầu nhàu, gặt đầu hay làm gì đó chứ không nói chuyện bình thường. Có những lúc khi tôi nổi giận thì tôi muốn cầm mồm luôn. Ngay cả khi tôi biết tôi cần nói chuyện với người đó và chấm dứt thói con nít của tôi, nhưng tôi phải dồn hết nỗ lực của ý chí mới mở miệng nói được.

Chúng ta có thể xua đuổi người ta cho khuất mắt bằng cách lạnh mặt không muốn tiếp xúc họ. Tôi trước đây từng nổi giận với nhà tôi và cố tình áp sát mặt xuống giường để lánh không nhìn nhà tôi, tôi cảm thấy như thể là tôi nằm co ro không đắp chăn. Tôi chịu nằm lạnh suốt

cả đêm vì tôi không muốn đắp chung chăn với anh. Đây là lối hành xử ngu dại của tôi vì nhà tôi thì đã ngủ ngon lành đang khi tôi thì đau khổ suốt đêm! Tôi nhớ những lúc như thế linh hồn tôi khốn khổ làm sao, và ngày nay tôi rất vui là nhờ Chúa giúp đỡ tôi đã trưởng thành mà không còn cư xử như thế nữa.

Bạn có bao giờ giận rồi lánh không muốn ở chung phòng với người mà bạn nổi giận không? Nếu người đó bước vào phòng của bạn, bạn sẽ tìm lý do để bỏ đi. Nếu họ muốn xem ti vi, bạn muốn đi ngủ, nhưng nếu họ muốn đi ngủ, bạn muốn thức và xem ti vi. Khi họ muốn ăn thì bạn không đói. Nếu họ muốn đi dạo bộ hay đi chơi thì bạn bị đau đầu. Đây là những chiếc mặt nạ mà chúng ta mang vào, hành xử như thể mọi chuyện đều ổn trong khi thực tế thì lối cư xử của chúng ta phơi bày sự thật.

Tôi không chịu pha cà phê cho nhà tôi vào buổi sáng, không chịu nấu món anh thích hay không gọi báo cho anh biết là tôi bình thường, trong khi đó thì tôi tự nhủ là tôi đã tha thứ cho chồng vì đã làm tôi vấp phạm. Những lối hành xử như thế cứ trói buộc chúng ta, nhưng vâng theo Lời Chúa sẽ giải phóng chúng ta.

Một số mục sư hay diễn giả dùng toà giảng và bài giảng để “giảng” cho hội chúng hay cho tín đồ nào đó những vấn đề mà họ đang bực bội. Họ che đậy cơn giận của họ bằng bài giảng mà họ cho là đã nhận từ Chúa. Có một cặp vợ chồng mục sư mà tôi quen biết đã ly dị vì người chồng không chung thủy. Người vợ vẫn còn giảng, nhưng hầu như suốt hai năm tất cả bài giảng của bà mục sư này toàn là nói về việc người ta thao túng hay kiểm soát tín đồ. Bà giảng về việc không cho phép người khác lạm dụng bạn, làm sao để có mối quan hệ an toàn, và nhiều đề tài khác liên quan. Những gì mà bà chia sẻ với hội chúng đều dính dáng đến hoàn cảnh của bà. Bà này giảng phát xuất từ nỗi đau thay vì giảng theo sự hướng dẫn của Thánh Linh. Bà cứ lặp đi lặp lại với tôi là bà đã

tha thứ cho chồng mình và tiếp tục sống, nhưng hiếm khi nói chuyện với bà mà bà không kể lại những gì ông chồng đã làm cho bà. Bao lâu mà chúng ta còn nói về những tổn thương của chúng ta thì chúng ta vẫn chưa vượt qua được. Chúng ta có thể giả vờ là chúng ta đã tha thứ, nhưng thực tế thì chúng ta không thứ tha gì cả.

Kinh Thánh nói tấm lòng dối trá hơn mọi điều khác và một người khó biết được tấm lòng của mình (Giê 17:9). Sự tự lừa dối là cách che giấu sự thật. Tôi có thể thuyết phục tôi rằng tôi không còn giận nữa và tôi đã tha thứ, nhưng nếu tôi đối xử với người ta cách lạnh nhạt, không thêm nói chuyện với họ, lánh mặt họ và cần nhằn về những gì họ đã làm hại tôi thì tôi chưa có tha thứ và tôi đang làm hại tôi hơn bất kỳ ai khác.

Lạm Dụng Kinh Thánh

Mặt nạ trích Kinh Thánh. Tôi tin chúng ta có thể dùng Kinh Thánh để giảm bớt cơn giận với người khác. Một ví dụ hay là Êphêô 4:15 có nói, “Hãy nói sự thật trong tình yêu thương.” Câu này thường được dùng để làm “cái cơ” để bày tỏ cơn giận hay nỗi thất vọng với ai đó khi chúng ta nói cho họ nghe sự thật về những gì họ đã làm. Nhưng có phải chúng ta nói cho họ biết sự thật vì ích lợi cho họ hay vì lợi ích của chúng ta? Chúng ta có nói sự thật trong tình yêu thương vì thật lòng quan tâm đến họ hay chúng ta mới tìm ra một phương cách khác có Chúa hậu thuẫn để “sát phạt” người ta?

Tôi đã từng là nạn nhân của một số người cho là “nói sự thật với tôi trong tình yêu thương.” Tuy nhiên, điều họ nói đã làm tổn thương tôi và tạo ra thêm nan đề mà tôi phải giải quyết. Tôi nhớ có một phụ nữ đã nói, “Cô Joyce ơi, tôi cần nói thật với cô điều này,” và qua giọng nói của

bà tôi có thể nói là tôi không thích điều bà sắp nói. Rồi bà nói cho tôi biết là tôi đã làm bà vấp phạm trong bài giảng của tôi và bà đã bị tổn thương vô cùng, sau đó trấn an cho tôi là bà đã tha thứ cho tôi rồi. Dĩ nhiên chuyện này thật buồn cười và bà này đã tự lừa dối mình, vì nếu bà đã thật sự tha thứ cho tôi thì bà không cần phải nhắc lại chuyện này. Bà chỉ dùng câu Kinh Thánh này để trút cơn giận của bà.

Như tôi đã nói, có những lúc chúng ta cần sửa sai người khác về lối cư xử của họ, nhưng chúng ta cần đảm bảo là chúng ta làm việc này là vì ích lợi cho họ cũng như cho chúng ta. Đặc biệt chúng ta cần đảm bảo là sự sửa sai của chúng ta là đến từ Chúa, chứ không chỉ do quyết định của chúng ta. Một số người không thích sửa sai, nhưng đối với tôi hiếm khi đây là vấn đề. Thực ra, tôi phải học không sửa sai trừ khi Chúa muốn tôi. Có những lúc Chúa muốn chúng ta xử lý vấn đề của chính chúng ta và giữ cho mình mà không cần nói cho ai cả. Chỉ vì ai đó làm chạm tự ái của tôi không có nghĩa là tôi phải nói cho họ biết. Quyết định “bỏ qua” lỗi lầm của người ta và quên nó đi mới là cao thượng và thiêng liêng hơn.

Cơn giận có thể trở thành vở kịch. Chúng ta “đóng kịch” theo nhiều cách và thật buồn để nói là thường thì chúng ta lại lừa dối bản thân khi nghĩ rằng chúng ta không phải là người hay giận. Hãy xin Chúa chỉ cho bạn thấy bạn có đang đeo mặt nạ cho cơn giận hay không, và nếu có, hãy cởi mặt nạ đi và để Chúa đem sự chữa lành cho đời sống bạn. Một lần nữa, hãy để tôi nhắc bạn, “Sự thật sẽ giải phóng bạn.”

Đời Tôi Tan Tành Do Giận Dữ

Một Bao Đinh

Ngày xưa ngày xưa có một cậu bé có tính xấu. Cha cậu cho cậu một cái bao đinh và cho cậu biết mỗi lần cậu nổi giận thì cậu hãy đóng cây đinh lên tường. Ngày đầu tiên cậu bé đã đóng ba mươi bảy cây đinh lên tường. Nhưng từ từ số đinh đóng mỗi ngày giảm dần. Cậu phát hiện ra rằng kiềm chế cơn giận dễ hơn là đóng đinh vào tường. Cuối cùng một ngày nọ cậu bé không còn nổi giận nữa. Cậu khoe với cha mình về việc này, và người cha đề nghị rằng cậu bé mỗi ngày hãy nhổ một cây đinh khi cậu kiềm chế được cơn giận. Nhiều ngày trôi qua cậu bé cuối cùng đã có thể nói với cha rằng cậu đã nhổ hết các cây đinh. Người cha nắm tay đưa con trai dẫn tới bức tường. “Con ơi, con đã làm giỏi, nhưng xem những lỗ đinh trên tường. Bức tường không còn như xưa. Khi con nói lời nào đó trong lúc giận, nó đã để lại vết sẹo như thế này. Con lấy dao đâm vào ai đó và rồi rút ra, dù con có nói lời xin lỗi bao nhiêu đi nữa, vết thương vẫn còn đó.”

Hậu quả của việc giận dai là gì? Nó sẽ tàn phá đến mọi lĩnh vực trong đời sống chúng ta. Thân thể, tâm hồn và tâm linh đều bị ảnh hưởng tiêu cực. Sức khỏe và các mối quan hệ đều bị tổn hại. Sự thành công trong tương lai cũng có cơ may bị ngăn trở do cơn giận vì giận sẽ thay đổi nhân cách và người hay giận thường thấy khó mà giữ được một công việc nào. Chúng ta không thể nào thành người Chúa muốn chúng ta nếu chúng ta cứ giận dữ hoài. Tôi tin mọi người trong xã hội đều bị ảnh hưởng bởi cơn giận của chúng ta, nhưng chính chúng ta sẽ bị ảnh hưởng nhiều hơn bất kỳ ai khác, và đó là lý do tôi nói lặp đi lặp lại, “Hãy làm ơn cho bản thân và hãy tha thứ.” Hãy nhớ, dù cơn giận của bạn là do kết quả chánh đáng đi nữa, bạn vẫn không giúp gì được cho bản thân hay thay đổi tình hình nếu cứ giận hoài.

Trên mộ bia của một người có ghi:

Đây là nơi yên nghỉ của con người đáng thương.

Anh là một con người hay giận

Lúc nào cũng nổi khùng, nổi điên.

Rất vui là anh chết rất trẻ.

Ai cũng vui khi một con người hay giận không còn có đó, vì người này gây áp lực lên hết thầy mọi người. Cha tôi là một người hay giận suốt cả đời ông, và cơn giận của ông đã tạo ra bầu không khí căng thẳng khó sống. Mẹ tôi nhiều lần có nói là kể từ khi cha tôi chết bà sung sướng biết bao khi ở nhà một mình bình yên và tĩnh lặng. Mẹ tôi vẫn sống với cha tôi vì bà đã kết ước trong cuộc hôn nhân này, nhưng căng thẳng mà bà chịu đựng đã cướp đi sức khoẻ của bà và cơn giận của cha tôi đã làm hại sức khoẻ của ông.

Căng thẳng, đặc biệt là căng thẳng liên tục, sẽ phá hỏng các cơ quan trong cơ thể. Huyết áp, tim mạch và bao tử đều bị ảnh hưởng. Người hay giận mau già hơn người hoà thuận: nào là bệnh nhức đầu kinh niên, bệnh về đường ruột, nào là bệnh lo lắng hay bệnh rối loạn miễn nhiễm và danh sách không kể hết được. Sự thật thì người hay giận thường chết sớm hơn người mau tha thứ.

Tôi tin đây là lúc phải đối diện sự thật về cơn giận và xử lý nó. Nếu bạn là người hay giận, hãy quyết định giải quyết tận gốc rễ và hợp tác với Thánh Linh để được tự do khỏi nó. Đừng mang mặt nạ hay phớt lờ nó. Hãy đối diện thẳng thắn với nó và hãy xem giận là giận. Nói "tôi giận" nghe có vẻ không thiêng liêng lắm, nhưng nhìn nhận vậy đã là bước đầu để chiến thắng nó. Đây là điều bạn phải làm cho chính bạn. Những người khác sẽ được ích lợi từ tác động tích cực của việc bạn không còn giận nữa, nhưng không ai được ích lợi cho bằng bản thân bạn.

Tới ba mươi tuổi đầu rồi tôi mới mở lòng đối diện sự

thật về quá khứ của tôi. Tôi đã bị cha tôi lạm dụng về tình dục. Ông đã vượt ve tôi từ lúc mà tôi nhớ là tôi đã đủ tuổi để cho ông “quan hệ” với tôi, và năm năm cuối tôi sống ở nhà, ông hãm hiếp tôi ít nhất là hai trăm lần. Tôi biết điều này nghe có vẻ sốc nhưng thật như vậy, nhưng đối diện với sự thật cách thẳng thắn là điều tôi phải làm để vượt qua chuyện này. (Lời làm chứng chi tiết của tôi đã được ghi trong DVD do chức vụ của chúng tôi phát hành.)

Sau khi bỏ nhà đi lúc mười tám tuổi, tôi đành ninh là nạn đề được bỏ lại đằng sau. Dĩ nhiên lúc đó tôi cay đắng và căm thù cha tôi, nhưng tôi không biết là việc này đã làm tổn thương tôi đến mức nào. Khi tôi khởi sự hành trình đối diện với sự thật và bắt đầu tha thứ, tôi cũng không biết là về lâu về dài làm thế sẽ ích lợi cho tôi bao nhiêu. Lúc đầu tôi muốn vâng lời Chúa mà tha thứ. Người hay giận không thể yêu thương phải lẽ, vì điều gì trong chúng ta rốt cuộc sẽ phơi bày ra ngoài. Mọi mối quan hệ của tôi đều bị ảnh hưởng do cơn giận và bực mình của tôi, nhưng lúc đó tôi không biết. Cơn giận đã ăn sâu trong tâm hồn tôi, trong suy nghĩ tôi, trong cảm xúc, trong lời nói và trong tất cả hành động của tôi vì nó là một phần của con người tôi. Giận dữ đã bám theo tôi quá lâu đến nỗi tôi không còn nhận ra đó là cơn giận thật.

Khi tôi học Lời Chúa, Thánh Linh bắt đầu chỉ cho tôi thấy những nạn đề của tôi. Trước đó, tôi chỉ nghĩ đến toàn là những gì người khác đã gây ra cho tôi và tôi không hề nghĩ rằng phản ứng của tôi đối với hành động của người ta mới là điều mà tôi cần nhìn ra. Lúc đó tôi cảm thấy đúng khi ganh ghét và bực bội không chỉ cha tôi là người đã làm hại tôi mà còn cả những ai đáng lý có thể giúp tôi mà lại không giúp. Làm sao Chúa lại bảo tôi hay ai khác đã bị lạm dụng phải tha thứ cho vô số lỗi lầm này? Ngài làm được vì Ngài biết điều nào là tốt nhất cho chúng ta. Chúa có một kế hoạch để chúng ta được phục hồi hoàn toàn, và điều gì Ngài bảo chúng ta làm là

vì Ngài yêu chúng ta và có ý định ban cho chúng ta điều tốt nhất. Ngài sẽ ban cho chúng ta ân sủng để tha thứ dù việc này chúng ta không thể làm nổi nếu chúng ta không chịu vâng lời Ngài.

Khi tôi nói với bạn về việc sống vượt trên giận dữ và biến sự tha thứ là một lối sống, là tôi nói từ chính kinh nghiệm. Tôi không chỉ biết chuyện này khó làm mà tôi còn biết nó thật giá trị cho bạn một khi bạn đã làm. Vì thế, tôi hết sức khích lệ bạn đừng chỉ đọc cuốn sách để được “điểm” là bạn đọc thêm một cuốn sách nữa mà hãy đọc với một tấm lòng cởi mở sẵn sàng áp dụng điều bạn đọc vào chính đời sống bạn.

Chúa có một cuộc đời tuyệt vời được sắp xếp trước và chuẩn bị trước cho mỗi người, và nếu chúng ta hợp tác với Ngài mà làm những gì Ngài bảo chúng ta làm, chúng ta sẽ hưởng được cuộc sống như thế. Nếu chúng ta không hợp tác thì chúng ta sẽ không hưởng được. Chúa vẫn yêu chúng ta, nhưng chúng ta sẽ không có được niềm vui sống trong kế hoạch tốt đẹp của Ngài. Hãy làm ơn cho bản thân và đừng đánh mất một điều tốt lành nào Chúa đã sắp đặt cho bạn.

CHƯƠNG

6

Bạn Giận Ai?

Như đã bàn rồi, chúng ta thường hay giận với những người làm hại hay làm tổn thương chúng ta. Chúng ta cũng có thể cảm thấy giận với những ai làm tổn thương chúng ta nhiều năm trước đây và với những ai làm tổn thương chúng ta mỗi ngày. Chúng ta giận về sự bất công và linh hồn chúng ta kêu gào lên đời bất công quá! Nhưng những chuyện khác không phải lúc nào cũng là nguyên do để chúng ta giận. Kinh Thánh cho biết hãy làm hoà với Chúa, với bản thân và với tha nhân (1Phi 3:10-11).

Tôi Giận Tôi

Bạn có giận với bản thân không? Nhiều người có đó. Thực ra, thật không ngoa khi nói rằng có nhiều người bất hoà với bản thân hơn là những người làm hoà với bản thân. Tại sao? Như đã bàn trước đó, chúng ta hay có những mong đợi phi thực tế, và chúng ta hay sánh mình với người khác và cảm thấy chúng ta thua kém. Chúng ta

chất chứa trong lòng nổi xấu hổ về điều nào đó chúng ta đã làm hay điều gì đó mà người ta đã gây ra cho chúng ta. Chúng ta cảm thấy quá tội lỗi đến độ chúng ta nổi giận với bản thân. Rất thường người ta giận với bản thân vì họ làm những điều mà họ không chấp nhận và họ không biết cách nhận ơn tha thứ và quyền năng của Chúa để chiến thắng cách hành xử không thể chấp nhận đó.

Tin hay không thì bước đầu tiên để làm hoà với bản thân là thẳng thắn nhìn nhận tội lỗi của bạn và cho nó là tội thật sự. Phớt lờ hay bào chữa cho hành vi xấu không bao giờ là con đường đến tự do. Bao lâu chúng ta còn làm những việc tội lỗi thì chúng ta không thể nào có được bình an với bản thân. Dù chúng ta không nhận ra và không chịu trách nhiệm về tội lỗi của chúng ta thì tội lỗi vẫn làm chúng ta khó chịu.

Nhận Ơn Tha Thứ Của Chúa

Một khi chúng ta nhìn nhận rằng chúng ta là tội nhân, chúng ta phải ăn năn tội lỗi của chúng ta. Điều đó có nghĩa là chúng ta không chỉ hối hận về tội lỗi của chúng ta mà chúng ta còn sẵn sàng quay lưng khỏi tội lỗi. Sống trong tội lỗi là lối sống thấp hèn nhất, nhưng khi chúng ta ăn năn chúng ta quay lại vị trí cao cả nhất mà Chúa ước muốn cho chúng ta. Nhà kho thường được xây ở trên tầng cao nhất của một toà nhà chung cư, nó ở tầng trên cùng. Khi chúng ta ăn năn, chúng ta quay trở về vị trí cao nhất mà Chúa dành cho chúng ta – vị trí bình an và vui mừng trong sự công chính của Ngài.

Hoàn toàn nhìn nhận và chịu trách nhiệm về tội lỗi của mình có thể khó khăn lúc đầu. Chúng ta thường để cả đời đổ lỗi và bào chữa nên chúng ta thấy khó mà nói, “Tôi có lỗi. Tôi phạm lỗi.” Nhưng mọi người đều đã phạm

tội và thiếu hụt vinh quang của Chúa nên nói chúng ta có tội cũng không đẩy chúng ta xuống hố sâu hơn bất kỳ ai khác trong đời này.

Nếu chúng ta nói rằng mình không có tội thì chúng ta tự lừa dối mình và chân lý không ở trong chúng ta. Nếu chúng ta xưng tội lỗi mình thì Ngài là Đấng thành tín và công chính sẽ tha thứ tội lỗi chúng ta và thanh tẩy chúng ta sạch mọi điều bất chính

1Giăng 1:8-9

Có rất nhiều bài học từ hai câu Kinh Thánh này mà tôi rất thích và nó đã an ủi tôi, nhưng tôi đặc biệt thích ý này đó là Ngài liên tục tẩy sạch chúng ta khỏi mọi tội lỗi. Tôi tin điều này cho thấy rằng bao lâu chúng ta còn bước đi với Chúa, mau chóng nhìn nhận tội lỗi và ăn năn liên tục, Ngài luôn luôn tẩy sạch chúng ta. Kinh Thánh nói Chúa hiện đang ngồi bên phải Đức Chúa Trời liên tục cầu thay cho chúng ta, và tôi tin ấy là vì chúng ta liên tục cần sự tẩy sạch. Điều này cũng an ủi tôi.

Ngài tẩy sạch chúng ta khỏi tất cả tội lỗi, và nếu chúng ta tin điều đó và nhận sự tha thứ của Ngài bởi đức tin, chúng ta có thể thắng được việc giận dữ với bản thân. Không có tội nào mà bạn và tôi phạm mà vượt quá cái **TẤT CẢ** của Chúa. Khi Chúa nói tất cả nghĩa là Ngài nói tất cả!

Cũng như mọi người đều phạm tội và thiếu hụt vinh quang của Chúa thì mọi người tin cũng được xưng công chính và bước vào mối quan hệ ngay thẳng với Ngài nhờ sự cứu chuộc được cung ứng trong Chúa Giê-su (Rô 3:23-24). Mọi người trong đó có bạn và tôi!

Ơn tha thứ của Chúa là món quà miễn phí, và chúng ta không làm gì để nhận món quà miễn phí này ngoại trừ tiếp nhận nó và biết ơn Ngài. Tôi nghĩ chúng ta thường xin Chúa tha tội nhưng vẫn không tiếp nhận nó. Sau khi

bạn xin Chúa tha tội cho bạn về việc nào đó mà bạn đã phạm, hãy nói với Ngài là bạn tiếp nhận món quà của Ngài và chờ đợi trong sự hiện diện của Ngài một thời gian để điều này đi sâu vào tiềm thức của bạn và nhận biết rằng món quà này quả là tuyệt vời biết bao.

Đừng Sợ Hãi Tội Lỗi

Mỗi khi chúng ta sợ điều gì đó chúng ta để cho nó kiểm soát chúng ta, nên vì lý do đó tôi khích lệ bạn đừng sợ hãi tội lỗi. Sứ đồ Phaolô viết rằng tội lỗi không còn quyền nào trên chúng ta nếu chúng ta tin rằng khi Chúa Giê-su chết thì chúng ta cũng đồng chết và khi Ngài sống lại thì chúng ta cũng sống lại một đời sống mới để sống cho Ngài (Rô 6:5-8). Chúa Giê-su đã lo hết vấn đề tội lỗi rồi. Ngài không chỉ tha thứ chúng ta hoàn toàn và liên tục mà Ngài còn sai Thánh Linh thuyết phục chúng ta về tội lỗi trong đời sống mỗi ngày và ban sức để chúng ta chống lại tội lỗi.

Khi chúng ta bắt đầu nhận biết chúng ta là tội nhân và cần Đấng Cứu Độ và tiếp nhận Chúa Cứu Thế Giê-su là Đấng duy nhất thoả mãn nhu cầu này, chúng ta đang trên đường tới một đời sống mới và lối sống mới. Trước đây chúng ta phạm tội và thậm chí không bận tâm chuyện này, nhưng bây giờ sau khi tiếp nhận Thánh Linh vào lòng, chúng ta trở nên ý thức về tội lỗi và sống quảng đời còn lại chống cự và tránh xa tội lỗi. Chúng ta sẽ vui vẻ phục vụ Chúa, và chúng ta hoàn toàn tin cậy Thánh Linh giúp chúng ta. Cám dỗ sẽ đến với mọi người và chúng ta an tâm rằng Chúa không bao giờ cho phép bất kỳ cám dỗ nào áp đảo chúng ta mà vượt quá sức thường tình của con người (1Cô 6:5-8). Nói cách khác, cám dỗ của chúng ta không lớn hơn cám dỗ của người ta, và chúng ta phải tin rằng những cám dỗ không bao giờ vượt quá sức kháng

cự của chúng ta. Chúa không bao giờ cho phép điều gì quá sức chịu đựng của chúng ta, và trong mọi cám dỗ Ngài cũng mở cho lối ra. Đây quả là tin lành! Chúng ta không cần phải sợ cám dỗ, vì Đấng lớn hơn ở trong chúng ta, ban cho chúng ta sức mạnh siêu nhiên để chống cự, nếu chúng ta chỉ tin cậy Ngài và xin Ngài giúp đỡ.

Nhiều người đầu hàng cám dỗ khi họ dùng sức riêng mà cố gắng chống cự, hoặc họ tin cách sai lầm rằng họ không thể chống cự được. Tôi nghe nhiều người nói những câu buồn cười như vậy “Một khi mà tôi đã ăn một miếng bánh sô-cô-la thì tôi không thể nào cưỡng lại việc ăn hết cả một hộp bánh sô-cô-la.” Hay là “Tôi biết ăn đường là hại cho tôi, nhưng tôi không thể cưỡng lại việc ăn sô-cô-la mỗi ngày.” Tôi cho rằng những câu nói như thế thật buồn cười vì nó dựa vào những lời dối trá mà chúng ta đã tin. Satan nói với chúng ta rằng chúng ta yếu đuối và không thể chống cự ngay cả những cám dỗ đơn giản nhất, nhưng Chúa cho chúng ta biết chúng ta mạnh mẽ trong Ngài và không điều gì vượt quá sức kháng cự của chúng ta. Những gì chúng ta chọn tin sẽ là yếu tố quyết định hoặc là chúng ta thắng hay thua cám dỗ. Để một ít thời gian tự hỏi mình là bạn có tin điều nào mà không hợp với Lời Chúa không. Bạn có tin là bạn có thể chống cự cám dỗ bởi quyền năng của Thánh Linh và bằng việc vận dụng trái tiết độ, hay là bạn tin là có một số cám dỗ mà bạn không thể chống cự được? Điều gì bạn tin thì nó sẽ thành như vậy; vì thế, điều quan trọng mà mỗi chúng ta cần biết đó là tin vào quyền năng sẵn có cho chúng ta qua Chúa Giê-su. Nếu bạn là một người tin nơi Chúa Giê-su thì bạn có quyền năng và bạn có thể chống cự cám dỗ!

Chúng ta thấy đều phạm tội, và bao lâu chúng ta còn sống trong cái thân xác bằng xương bằng thịt này, cộng với một tâm hồn chưa được đổi mới hoàn toàn, chúng ta cần sự tha thứ của Chúa, nhưng chúng ta không cần phải sợ hãi tội lỗi. Hãy xem kỹ câu Kinh Thánh này:

Hỡi các con bé nhỏ của ta! Ta viết cho các con những điều này để các con đừng phạm tội. Nhưng nếu có ai phạm tội, chúng ta có một Đấng biện hộ với Đức Chúa Cha là Chúa Cứu Thế Giê-su, Đấng Công Chính. Chính Ngài là lễ vật hy sinh chuộc tội lỗi chúng ta, không những tội lỗi chúng ta mà thôi, nhưng tội lỗi của cả thế gian nữa.

1Giăng 2:1-2

Hai câu Kinh Thánh này thật hết sức tuyệt vời. Khi tôi bắt đầu ý thức được điều này thì đó là thời điểm trong đời sống tôi mà tôi tranh chiến mỗi ngày để làm mọi việc cách ngay thẳng ngõ hầu tôi cảm thấy an tâm về bản thân và tin là Chúa không nổi giận với tôi. Rõ ràng là tôi đã nghĩ sai trật, nhưng đó là tình trạng thực tế của tôi lúc đó. Khi tôi thấy được rằng tôi chỉ thức dậy mỗi ngày, làm hết sức mình và tin rằng Chúa sẽ lo cho những lỗi lầm tôi đã phạm thì tôi cảm thấy cứ như là cả một gánh nặng rút khỏi đôi vai.

Hai câu Kinh Thánh này nói Chúa Giê-su là Đấng biện hộ cho tội lỗi chúng ta. Ý này có nghĩa gì? Ngài là Đấng làm nguôi cơn giận của Đức Chúa Trời đối với tội lỗi.

Chúa ghét tội lỗi nhưng không ghét tội nhân. Khi người vợ nổi giận với chồng mình vì người chồng không tôn trọng vợ thì anh này gửi cho vợ ba đoá hoa hồng kèm với lời xin lỗi, chính những bông hoa này đã làm nguôi cơn giận của người vợ. Cô ta tha thứ cho chồng và mọi sự trở nên tốt đẹp trở lại. Chúa Giê-su giống như những bông hoa, được trình dâng lên cho Đức Chúa Trời khi Ngài nổi giận về tội của chúng ta. Chúa Giê-su là sự biện hộ của chúng ta, và Đức Chúa Trời tha thứ chúng ta nhờ Chúa Giê-su. Không có việc nào chúng ta làm đủ để làm Đức Chúa Trời nguôi giận và cũng không có việc gì chúng ta làm đủ để làm của lễ cho tội chúng ta, nhưng Chúa Giê-su là của lễ trọn vẹn và Ngài là Đấng thay thế chúng

ta. Ngài là Đấng biện hộ thế chỗ chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời, và chúng ta được tha tội nhờ đức tin nơi Ngài.

Tin những lẽ thật này là bước đầu để được tự do khỏi tội lỗi và giận dữ với bản thân vì đã phạm tội. Trước đây khi tôi phạm tội, tôi thường cảm thấy thất vọng nơi bản thân và thường cầu nguyện là tôi sẽ cố gắng tốt hơn, nhưng bây giờ tôi không còn nổi giận với bản thân nữa, vì tôi biết đó không phải là ý Chúa và đó cũng không mang lại mục đích nào cả.

Xử Lý Nghiêm Khắc Tội Lỗi

Ngoài việc biết cách tiếp nhận mau chóng và đầy đủ ơn tha thứ của Chúa khi chúng ta phạm tội, chúng ta cũng cần kiên quyết chống cự tội lỗi và xử lý nó nghiêm khắc. Sự thật rằng Chúa sẵn sàng tha thứ chúng ta không có nghĩa là chúng ta cứ phạm tội thoải mái và cho rằng chuyện này không có gì. Chúa biết lòng của chúng ta và không một tấm lòng nào ngay thẳng nếu họ không ghét tội lỗi và làm hết sức để tránh tội lỗi.

Tín hữu La-mã đã hỏi Phaolô liệu họ tiếp tục phạm tội để ân sủng (sự tốt lành và tha thứ) của Chúa dư dật chẳng. Phaolô trả lời như vậy, “Chúng ta đã chết với tội lỗi làm sao mà lại sống trong tội lỗi nữa?” (Rô 6:1-2). Phaolô nhắc nhở họ rằng khi họ tiếp nhận Chúa Giê-su, họ đã quyết định chấm dứt không liên hệ gì nữa với tội lỗi. Tội không bao giờ chết; nó vẫn còn sống và sống khoẻ trên hành tinh này, nhưng chúng ta đã chết đối với tội lỗi. Chúa ban cho chúng ta tấm lòng mới và Thánh Linh của Ngài, và điều này có nghĩa là chúng ta có một “ước muốn” mới. Chúng ta sống đời còn lại liên tục chống cự tội lỗi, chỉ đơn giản là vì chúng ta không còn ham muốn phạm tội nữa. Có được thái độ như thế thì mỗi khi chúng ta phạm lỗi Chúa sẽ sẵn sàng tha thứ chúng ta.

Nếu bạn là một cơ đốc nhân thật, tôi đảm bảo với bạn rằng bạn không thức dậy mỗi sáng tìm cách phạm tội và phớt lờ đi. Bạn sẽ làm mọi sự có thể để sống đời sống làm đẹp lòng Chúa.

Nếu chúng ta không duy trì thái độ kiên quyết, dạn dĩ chống lại tội lỗi thì lòng của chúng ta sẽ lên án chúng ta và chúng ta rốt cuộc sẽ giận dữ với bản thân. Kinh Thánh dạy chúng ta hãy xử lý nghiêm khắc, thậm chí mạnh bạo với tội lỗi. Trong Mathiơ 18:8-9 chúng ta được dạy rằng nếu con mắt xui cho chúng ta phạm tội, hãy móc mắt đi, và nếu tay xui chúng ta phạm tội, hãy chặt tay đi.

Tôi tin chúng ta không nên hiểu câu này theo nghĩa đen, nhưng chúng ta nên hiểu rằng Chúa muốn nói là chúng ta phải có thái độ kiên quyết đối với tội lỗi, cắt bỏ nó bất cứ khi nào chúng ta phát hiện nó trong đời sống. Nếu một tạp chí nào đó đến nhà bạn mà kèm theo những hình ảnh các cô gái ăn mặc hở hang mà mắt bạn cứ muốn nhìn hoài và thậm chí khoá chí nữa thì hãy xé ngay tạp chí đó và quăng vào sọt rác. Hãy xử lý nhanh tội lỗi. Đừng đùa giỡn với tội lỗi. Tôi có thể kể ra đây hàng tá ví dụ, nhưng tôi chỉ kể cho bạn hai ví dụ nữa. Bạn là một phụ nữ đã lập gia đình và có một người đàn ông tại công sở bắt đầu thân thiện với bạn. Anh ta mời bạn gặp anh ta để uống cà phê nói chuyện về công việc. Bạn cảm thấy trong lòng khó chịu : làm như thế thì không khôn ngoan chút nào, và khi bạn cảm thấy như vậy, bạn hãy chấm dứt ngay trước khi nó thành nan đề thật sự. Bạn cãi với ai đó trong gia đình bạn, và Chúa thôi thúc bạn hãy làm hoà. Hãy làm nhanh trước khi bạn thuyết phục mình là không nên làm, và làm thế sẽ ngăn không cho bạn phạm tội cứ nổi giận hoài. Kinh Thánh dạy chúng ta trong Rôma 13:14 là đừng chừa chỗ cho xác thịt, và một phần ý nghĩa của nó là đừng bào chữa hay đừng cho xác thịt có cơ hội. Một phụ nữ có gia đình quyết định đi uống cà phê với một nam cộng sự sau khi Chúa cáo trách mình thì điều này là

sai lầm và tạo cơ hội cho tội lỗi.

Lần nọ tôi đọc một câu chuyện về một cô gái đang đi dọc một con đường lên núi và trời rất lạnh lúc đó. Một con rắn bò đến gần cô và nài xin cô gái nhặt nó lên và cho nó nằm trong chiếc áo của cô. Cô chống cự một lúc, nhưng cuối cùng cô chịu theo lời nài nỉ của con rắn. Sau một hồi nó bắt chọt cắn cô gái, và cô gái la lên, “Sao mà cắn tao khi mà tao đã làm ơn cho mày?” Con rắn đáp, “Mày đã biết tao khi mày nhặt tao lên.” Tôi nghĩ hết thảy chúng ta đều có thể liên hệ mình với chuyện ngắn này. Chắc chắn trong đời sống chúng ta luôn có những lúc mà chúng ta biết rõ sâu xa trong lòng rằng chúng ta không nên làm một việc nào đó, nhưng cảm dỗ cứ tiếp tục nên chúng ta đầu hàng và chúng ta làm, rồi dẫn đến hậu quả tai hại. Chúng ta thấy đều mắc lỗi lầm, nhưng chúng ta không cần phải tiếp tục mắc sai lầm. Học từ lỗi lầm là cách khôn ngoan nhất mà chúng ta có thể làm.

Chúa dạy chúng ta hãy cởi bỏ và quăng xa mọi gánh nặng và tội lỗi để vâng vương chúng ta (Hê 12:1). Điều này cho chúng ta cái cảm giác rằng chúng ta phải xử lý nghiêm khắc và mau chóng tội lỗi, và nếu chúng ta làm vậy, chúng ta sẽ gạt phần thưởng của đời sống ngay thẳng. Chúng ta cũng sẽ có được bình an trong lòng khi biết rằng chúng ta đã làm điều đúng.

Tôi rất biết ơn về việc được tha thứ tội lỗi, nhưng tôi không muốn phải cần được tha tội mỗi khi tôi sai trật. Tôi ước ao là kỷ luật bản thân để đưa ra những chọn lựa đúng nên tôi có được niềm vui tin rằng tôi đã làm đẹp lòng Chúa.

Tội Được Che Giấu

Chúng ta không thể xử lý tội lỗi cách nghiêm khắc và rõ ràng nếu chúng ta bào chữa nó hay che giấu nó. Chúng ta

thấy đều phải tra xét tấm lòng và đủ can đảm để thành thật với mình về bất kỳ hành vi tội lỗi nào trong đời sống. Sứ đồ Phaolô nói rằng ông hết sức canh chừng để duy trì một lương tâm thánh sạch đối với Chúa và với con người (Công vụ 24:16). **THẬT TUYỆT VỜI!** Ông canh chừng để phát hiện và loại trừ ngay tội lỗi khỏi đời sống ông. Phaolô biết sức mạnh của việc có một lương tâm thánh sạch trước mặt Chúa. Chúng ta nên nỗ lực hết sức để không phạm tội, nhưng khi chúng ta phạm tội thì chúng ta không nên bào chữa cho tội lỗi hay che giấu tội lỗi. Che giấu sẽ làm cho chúng ta đau khổ còn sự thật sẽ giải phóng chúng ta.

Điều gì không bởi đức tin là tội (Rô 14:23). Nếu chúng ta không thể làm bởi đức tin thì chúng ta không nên làm. Nếu điều gì là tội thì hãy cho đó là tội, đừng gọi đó là vấn đề của bạn, thiếu sót của bạn hay cơn nghiện của bạn. Tội là xấu xa và nếu chúng ta che đậy nó bằng những từ ngữ hoa mỹ thì tức là chúng ta muốn giữ nó lại.

Chúng ta nên tra xét đời sống chúng ta trong ánh sáng của Lời Chúa, và điều gì không hợp với Lời Chúa thì xem đó là tội và cậy sức Chúa mà chống cự nó. Nếu chúng ta cầu hỏi Chúa thì Ngài sẽ giúp chúng ta. Chúng ta là người cộng tác với Chúa, và Ngài không bao giờ mong chúng ta làm gì mà không có sự giúp đỡ của Ngài. Hãy để tôi nói lại lần nữa : đừng che giấu tội lỗi, hãy phơi bày nó ra công khai, hãy cho đó là tội và đừng bào chữa nó hay đổ lỗi lên người khác về những quyết định sai của bạn. Hãy nhận sự tha thứ trọn vẹn cho những tội lỗi quá khứ của bạn và hãy cộng tác với Thánh Linh để kiên quyết chống cự mọi cám dỗ trong tương lai.

Nào hãy làm ơn cho bản thân và tha thứ bản thân một cách hoàn toàn và đầy đủ. Hãy bỏ hết mọi cơn giận mà bạn có đối với bản thân về bất kỳ thất bại nào của bạn, và hãy bắt đầu sống đời sống tốt lành mà Chúa đã dự bị trước cũng như chuẩn bị trước cho cuộc đời bạn (Êph 2:10).

Bạn Có Giận Chúa Không?

Nếu bạn có từng nghe nói gì về Chúa thì chắc bạn đã nghe nói rằng Ngài tốt lành và Ngài yêu chúng ta. Xét về lẽ tự nhiên, chúng ta hay thắc mắc sao mà có quá nhiều đau khổ và bi kịch ở đời này. Nếu Chúa là toàn năng và có thể làm gì cũng được, vậy thì sao Ngài không ngăn chặn đau khổ? Những câu hỏi này cùng nhiều câu tương tự đã làm con người rối trí bao đời nay.

Trẻ em bị lạm dụng, chiến tranh và tàn phá được nói đến liên tục, và nạn đói đã giết đi hàng triệu sinh mạng. Đôi khi người lương thiện thì chết sớm còn kẻ gian ác thì dường như sống lâu vô sự. Bệnh tật hoành hành khắp nơi trên thế giới và tấn công người lành lẫn kẻ dữ. Linh hồn chúng ta kêu gào lên “Đời bất công quá!” Công bằng ở đâu đây? Thượng Đế ở đâu rồi?

Đối với những người tìm cách bào chữa để không tin nơi Chúa thì họ không cần thắc mắc gì nữa ngoài những câu hỏi còn bỏ ngỏ ở trên. Họ chỉ nói, “Nếu quả có Thượng Đế thì Ngài sẽ ngăn chặn đau khổ; vì thế tôi tin Ngài không có.” Nhưng cũng có hàng triệu con người đáng yêu tin nơi Thượng Đế dù họ không có câu trả lời cho những câu hỏi hóc búa này.

Nếu bạn mong là tôi sẽ đưa ra cho bạn câu trả lời cho những câu hỏi này thì tôi xin thưa ngay là tôi không có câu trả lời. Tôi không thể giải thích đủ hết được, mà tôi cũng tin là không có ai có thể giải thích đủ hết đâu. Tôi chỉ chọn tin cậy Chúa vì thật tình mà nói không có Chúa tôi nghĩ tôi cũng không muốn sống nữa. Ngài là sự sống của tôi, và tôi thà có mối tương quan với Chúa mà không hiểu hết về Ngài hơn là cố gắng sống mà không có Ngài.

Chúa không bao giờ hứa là đời sống không có thử thách, nhưng Ngài hứa an ủi chúng ta và ban cho chúng ta sức mạnh để tiếp tục sống. Ngài cũng hứa hoá giải mọi

sự xảy đến cho chúng ta thành tốt đẹp nếu chúng ta yêu mến Ngài và tiếp tục khao khát ý muốn Ngài trong đời sống chúng ta (Rô 8:28). Tôi không vui khi tôi gặp những nan đề mang lại thử thách trong đời sống tôi, nhưng tôi vui là tôi có Chúa giúp tôi vượt qua. Tôi tiếc cho những ai chịu khổ mà không có hy vọng và những ai mà đầu óc và con tim của họ đầy ắp nỗi cay đắng vì họ không thể nhìn thấy xa hơn nỗi đau của họ.

Chúng ta biết rằng Chúa là tốt lành nhưng tội ác cũng hiện hữu ở đời này. Chúa đặt trước mặt chúng ta cả thiện lẫn ác, phước lành lẫn rửa sả, và Ngài đã ban cho chúng ta trách nhiệm chọn hoặc cái này hoặc cái kia (Phục 30:19). Vì nhiều người chọn tội lỗi và tội ác nên chúng ta thấy hậu quả của tội lỗi trên thế gian này. Ngay cả người tốt vẫn còn sống dưới gánh nặng của thế gian tội lỗi này. Chúng ta cảm nhận áp lực của tội ác và mong mỗi lúc nào đó tội ác không còn nữa. Kinh Thánh cho biết ngay cả mọi tạo vật cũng than thở dưới ách nô lệ của sự hư hoại và mong chờ được tự do như con người mong (Rô 8:18-23).

Chúng ta phục vụ một Đức Chúa Trời vô hình, Đấng mầu nhiệm! Chúng ta có thể biết chút ít về Ngài, nhưng nhiều điều về Ngài chúng ta không tài nào biết hết.

Ôi, sự giàu có, khôn ngoan và hiểu biết của Đức Chúa Trời thật sâu thẳm! Sự phán xét của Ngài không ai thấu triệt, đường lối Ngài không ai dò tìm nổi

Rôma 11:33

Chúng ta có thể biết bản tính của Ngài và đặt lòng tin nơi sự thành tín của Ngài là Ngài luôn ở với chúng ta, nhưng chúng ta không thể hiểu hết mọi việc Chúa làm hay không làm. Đức tin nghĩa là chúng ta tin điều chúng ta không thể thấy và thường là không hiểu hết. Chúng ta có đức tin đang khi chúng ta chờ đợi những mầu nhiệm này được bày tỏ, và nếu chúng ta thành thật, chúng ta sẽ

nhận ra rằng một số câu trả lời có thể không được bày tỏ cho chúng ta bao lâu chúng ta còn sống trên đất này. Chúa đòi hỏi chúng ta tin cậy Ngài, và nếu chúng ta có mọi câu trả lời thì không cần tin Ngài làm chi. Trước khi chúng ta có thể thoả mãn trong đời chúng ta phải thoả mái với những “điều không biết” này.

Nhờ Thử Thách Mà Thêm Thân Mật

Một trong những câu nói mẫu nhiệm và thách thức trong Kinh Thánh đó là Hêbơơ 5:8-9 : “Dù là Con, Ngài cũng phải học tập vâng lời trong những điều thống khổ Ngài đã chịu. Khi hoàn tất rồi, Ngài trở nên nguồn cứu rỗi đời đời cho tất cả những người vâng phục Ngài.” Rõ ràng là sự chịu khổ của Chúa Giê-su là cách làm cho Ngài được trọn vẹn (trưởng thành) và các môn đồ của Ngài cũng không thể bằng cách khác được.

Không thể đo lường đức tin nếu không có thử thách. Chúa ban cho chúng ta món quà đức tin, nhưng đức tin đó chỉ phát triển và thêm lên khi dùng tới.

Mười hai môn đồ đầu tiên trong bước đường họ theo Chúa cũng có nhiều điều họ không hiểu, và Chúa bảo họ, “Bây giờ các con không hiểu việc Ta đang làm, nhưng về sau các con sẽ hiểu” (Gi 13:7). Chúng ta sống trong một thế giới nhiệm mầu và có những biến cố không giải thích được, nhưng Chúa mong ước chúng ta tin cậy Ngài.

J Oswald Sanders nói trong cuốn sách *Enjoying Intimacy with God*, “Nếu chúng ta muốn từng trải sự thanh thần trong một thế giới đầy náo nhiệt, chúng ta cần nắm chặt lấy sự tể trị của Chúa và tin tưởng tình yêu của Ngài ngay cả khi chúng ta không thể hiểu hết mục đích của Ngài.”

Có nhiều điều mà chúng ta chỉ có thể học được lúc khó

khăn mà không thể học nơi nào khác. Trong Êsai 45:3 Chúa phán, “Ta sẽ ban cho người các kho báu trong bóng tối, của cải nơi bí mật.” Có những kho báu mà chỉ có thể tìm thấy trong bóng tối. Một trong những kho báu này chính là được thân mật với Chúa.

Lý Luận

Bản chất tự nhiên của con người là muốn biết mọi thứ. Chúng ta muốn kiểm soát và không thích bở ngỡ. Chúng ta chỉ thích bở ngỡ khi nào mọi dự tính của chúng ta xảy ra theo đúng thời điểm chúng ta mong muốn, nhưng thực tế thì nó không xảy ra như vậy. Nếu chúng ta đã tin nơi Chúa rồi thì chúng ta hay cầu xin Ngài ban cho chúng ta điều chúng ta muốn, nhưng không phải lúc nào Ngài cũng làm điều đó. Vì thế chúng ta kết cuộc là vẫn có những câu hỏi còn bỏ ngỏ, và bản chất của chúng ta thì muốn chống cự lại chuyện này.

Cố gắng nghĩ ngợi ra chuyện nào đó mà không hề có câu trả lời đúng là gây thất vọng và bối rối. Sau nhiều năm đau khổ cả về tinh thần lẫn cảm xúc để cố hiểu cho được tại sao người lành mà gặp dữ, trong đó có chuyện tại sao tôi phải chịu sự lạm dụng từ cha tôi hơn mười năm, tôi đã đứng “ở ngã ba đường” trong bước đường theo Chúa. Tôi biết tôi phải quyết định tin cậy Chúa hoàn toàn mà không nhất thiết có mọi câu trả lời, còn không thì tôi không bao giờ nếm biết bình an gì cả. Cá nhân tôi tin rằng đây là quyết định cá nhân mà mỗi người phải đưa ra. Nếu bạn chờ ai đó giải thích về Chúa cho bạn thì bạn sẽ chờ đến muôn đời. Chúa vượt quá sự hiểu biết của chúng ta, nhưng Ngài thật tuyệt vời và đầy ngạc nhiên, và kết cuộc Ngài luôn luôn mang lại công bằng cho đời sống chúng ta. Chúa tin tưởng chúng ta mà không cần phải giải thích!

Người lành mà gặp dữ, và đó là cái duyên để họ tin cậy Chúa.

Ai trong vòng các người kính sợ CHÚA, nghe theo tiếng của tôi tớ Ngài? Dù bước đi trong tối tăm và không có ánh sáng nhưng tin cậy nơi danh CHÚA và nương cậy nơi Đức Chúa Trời mình?

Êsai 50:10

Những thử thách mà chúng ta đối diện trong đời có thể được giảm thiểu khi chúng ta phản ứng với nó cách trưởng thành, và chúng ta sẽ đạt đến chỗ biết Chúa sâu nhiệm hơn trước đây. Tôi nghĩ hầu hết chúng ta đều nhìn nhận rằng phần lớn sự tăng trưởng thuộc linh có được là nhờ những lúc thử thách hơn là những lúc an nhàn.

Tôi quay sang đọc Thi Thiên 37 thường xuyên để tìm an ủi khi tôi thấy mình rơi vào hoàn cảnh bối rối. Trong mười một câu đầu chúng ta được dạy rằng không nên giận dữ vì cơ kẻ làm ác, vì chúng sẽ bị biến mất nhanh chóng. Chúng ta phải tin cậy Chúa và làm điều lành thì chúng ta sẽ được Ngài nuôi nấng. Tôi tin điều này có nghĩa là Ngài sẽ chu cấp cho chúng ta điều chúng ta cần trong đời. Không nhất thiết là mọi thứ chúng ta muốn, nhưng chắc chắn là Ngài chu cấp điều chúng ta cần.

Thi Thiên 37:8 cho biết rằng chúng ta hãy thôi giận dữ và bỏ đi phần nộ vì nó chỉ dẫn đến việc ác. Nếu chúng ta để việc ác của người khác khiến chúng ta nổi giận thì kết cuộc chúng ta cũng làm ác luôn. Chúng ta cũng có một lời hứa kỳ diệu . . . “Nhưng những người nhu mì sẽ thừa hưởng đất, và vui mừng trong bình an thịnh vượng.” (Thi 37:11). Người nhu mì là người hạ mình và tin cậy Chúa bất kể hoàn cảnh trong đời họ thế nào.

Sứ đồ Phaolô nói ông quyết định không biết gì ngoài Chúa Giê-su và việc Ngài chịu đóng đinh (1Cô 2:2). Dường như là Phaolô có lẽ cũng mệt mỏi trong việc cố gắng tìm ra lời giải thích hợp lý cho mọi vấn đề và rồi quyết định

chỉ biết Chúa thôi.

Chúng ta phải tin cậy nơi Chúa với cả lòng và trí của chúng ta mà không dựa vào sự hiểu biết của mình (Châm 3:5). Châm Ngôn cũng cho biết thêm là chớ khôn ngoan theo mắt mình (Châm 3:7). Đối với tôi điều này có nghĩa là không một phút nào tôi nên nghĩ là tôi khôn ngoan đủ để leo lái cuộc đời tôi hay là tìm ra những lý do tại sao Chúa lại làm điều Ngài đang làm. Nếu tôi hiểu được Chúa thì Ngài có thể không phải là Chúa của tôi. Chúa chắc hẳn phải vĩ đại hơn chúng ta về mọi phương diện, còn không thì Ngài không phải là Chúa. Kinh Thánh nói Chúa không có khởi đầu và không có kết thúc. Chúng ta không thể hiểu câu nói đơn giản như thế về Chúa, vậy thì sao chúng ta lại muốn hiểu mọi chuyện khác?

Chúa chắc chắn sẽ bày tỏ một số điều cho chúng ta và Ngài cũng sẽ ban cho chúng ta những câu trả lời về nhiều việc, nhưng Ngài không ban cho chúng ta câu trả lời cho mọi vấn đề. Chúng ta chỉ biết một phần theo như Lời Chúa nói, nhưng lúc nào đó chúng ta sẽ biết như Chúa đã biết chúng ta vậy.

Vì hiện nay chúng ta chỉ thấy mập mờ qua gương, đến bấy giờ chúng ta sẽ thấy tận mặt. Bấy giờ chúng ta chỉ hiểu biết một phần, đến bấy giờ chúng ta sẽ biết hoàn toàn như Chúa biết chúng ta vậy.

1Côrinhtô 13:12

Sao Chúa Không Can Thiệp?

Thật khó hiểu tại sao Chúa không can thiệp trong những đau khổ của chúng ta khi mà chúng ta biết rõ là Ngài có thể làm chuyện này cách dễ dàng. Khi ông Giacô bị bỏ tù, ông bị chém đầu, nhưng khi Phierơ bị bỏ tù thì ông được thiên sứ giải cứu và hội thánh tổ chức buổi nhóm cầu

nguyện. Tại sao? Câu trả lời duy nhất là, “Bây giờ người không biết việc Ta đang làm nhưng về sau người sẽ hiểu.”

Có lẽ chúng ta không tài nào nắm bắt hết mọi kiến thức mà chúng ta nghĩ là chúng ta cần. Có lẽ Chúa giữ lại thông tin không cho chúng ta biết là do sự thương xót của Ngài. Tôi quyết định tôi sẽ tin rằng Chúa không bao giờ làm việc gì trong đời sống tôi hay Ngài không bao giờ làm gì trừ khi cuối cùng điều đó mang lại ích lợi cho tôi. Quyết định này đã mang lại bình an ngập tràn cho tôi.

Bạn có lẽ đã nhớ phần đầu trong sách này tôi có nói rằng nếu chúng ta muốn có bình an, chúng ta phải đeo đuổi nó hết lòng. Trong việc đeo đuổi bình an, tôi khám phá ra rằng bình an và niềm vui đến qua việc tin cậy (Rô 15:13), và đó là điều tôi quyết định đeo đuổi. Tôi không làm trọn hết, nhưng Chúa giúp tôi học đáp ứng với những điều mà tôi không hiểu hết bằng thái độ “Chúa ơi, con tin cậy Ngài,” thay vì có thái độ “Chúa ơi, con bối rối quá, và con cần hiểu chuyện gì xảy ra đây.” Hết thảy chúng ta đều có thể quyết định tương tự để đáp ứng bằng đức tin thay vì nghi ngờ, và thực tế Thánh Linh đang thôi thúc bạn làm điều này ngay bây giờ trừ khi bạn đã quyết định rồi.

Tôi không nói về chuyện tin cách chung chung, nhưng nói đến chuyện tin cậy Chúa trong và qua mọi hoàn cảnh trong đời. Thật dễ để tin Chúa “để được” mọi sự, nhưng Ngài muốn chúng ta tin Ngài “trong” mọi sự và “qua” mọi sự.

Ông Gióp

Tôi nghĩ nếu tôi phải thêm một chương nói về sự thử thách mà không thể giải thích hết được thì tôi cần nói về ông Gióp. Ông là người công chính chịu khổ vượt quá những gì tôi được biết tới. Ông Gióp bám chặt lấy đức tin

của ông một thời gian dài, nhưng rốt cuộc ông bắt đầu đòi Chúa trả lời. Chúa để cả bốn chương trả lời ông Gióp, và Ngài phán đại ý là “Gióp ơi, nếu con khôn ngoan thì tại sao con không thử làm Chúa một lát. Con sẽ điều hành thế giới này và xem thử con làm ra sao.” Dĩ nhiên cuối cùng ông Gióp hạ mình và nhận ra rằng ông đã nói cách ngu dại. Sau đó ông Gióp nói một lời đầy kinh ngạc và cũng là lời mà nhiều người trong chúng ta cũng có thể nói sau khi chịu đựng những thử thách kinh khiếp:

Trước kia con chỉ nghe đồn về Chúa, nhưng bây giờ,
chính mắt con đã thấy Ngài.

Gióp 42:5

Trong hoạn nạn của ông Gióp, ông nhận biết Chúa một cách sâu đậm mà không hề biết trước đây. Trước lúc chịu khổ ông chỉ biết về Chúa, nghe nói về Ngài, nhưng bây giờ ông biết rõ Ngài! Tôi biết có một cậu thanh niên đã chết vì bệnh ung thư, và dù anh đã trải qua thử thách kinh khiếp nhưng anh nói, “Tôi không đánh đổi kinh nghiệm này để lấy bất cứ thứ gì, vì trong đó tôi đi đến chỗ biết Chúa cách thân mật.” Có phải điều này có nghĩa là Chúa sắp đặt cho người ta bệnh để rồi sẽ biết rõ Ngài không? Không phải, tôi không nghĩ vậy, nhưng Ngài dùng kinh nghiệm đó vì ích lợi cho chúng ta.

Chúa Giê-su

Nếu chúng ta muốn bàn đến những nỗi khổ bất công thì chúng ta phải nói đến Chúa Giê-su. Sao Đức Chúa Trời không nghĩ ra một vài kế hoạch nào khác để cứu chuộc con người thay vì cho phép chính Con Ngài chịu đóng đinh cách kinh khiếp và phải gánh chịu cơn thống khổ đó

là mang lấy tội lỗi con người trên chính con người vô tội của Ngài? Có lẽ giống bất kỳ người cha tốt nào, Chúa sẽ nói, “Ta không bảo con trải qua bất kỳ điều gì mà chính Ta không trải qua.” Như đã nói trước đó, tôi không có mọi câu trả lời cho những câu hỏi này, nhưng có phải chúng ta phải có mọi câu trả lời để tin nơi Chúa không? Tôi không nghĩ vậy! Đức tin vượt quá hiểu biết, và thực tế thì đức tin thường thay thế hiểu biết.

Khi tôi bắt đầu viết chương này tôi đã tra xét lòng để xem những gì Chúa muốn tôi trả lời cho những ai đang giận Chúa do những thử thách và thất vọng trong đời sống. Trong chốc lát tôi nhận ra rằng Ngài không muốn tôi cố gắng đưa ra câu trả lời, vì chúng ta sẽ không hiểu được câu trả lời nào cả. Có vô số sách vở đã viết để cố gắng giải thích Đức Chúa Trời và một số người đã làm rất tốt, nhưng tôi sẽ không làm chuyện này. Tôi chỉ đơn giản nói rằng bạn có thể chọn không nổi giận, và nếu bạn chọn vậy thì bạn đang làm ơn cho chính bạn vì nổi giận với Chúa thật vô cùng dại dột. Ngài là Đấng duy nhất giúp chúng ta, vậy sao chúng ta lại đóng cửa với nguồn cứu giúp của chúng ta?

Tôi biết rằng nếu bạn đã bị tổn thương nặng, điều gì đó trong bạn kêu gào lên ngay bây giờ, “Bà Joyce ơi, nói thế thì chưa đủ.” Nếu bạn có nói vậy, tôi hiểu, và tôi chỉ cầu nguyện để bạn sớm chán ngán cái cảnh đau khổ này mà bạn sẽ cùng với ông Gióp mà thốt lên, “Dẫu Chúa có giết tôi, tôi vẫn tin cậy Ngài” (Gióp 13:15).

Nổi Giận Với Chúa?

Có một phụ nữ tôi quen mà chúng tôi gọi là Janine đã kể cho tôi nghe rằng một thời gian dài cô nổi giận với Chúa. Tin Chúa từ lúc nhỏ, Janine lúc nào cũng mong đợi gặp

được một người đàn ông cơ đốc tốt, yêu nhau và lấy nhau rồi gây dựng gia đình. Sau khi học xong đại học, cô đến sống tại New York City để đeo đuổi nghề giáo. Janine tìm được một hội thánh tốt và chẳng bao lâu trở thành một tín hữu năng động ở đó, tham gia vào sinh hoạt của hội thánh. Cô có nhiều bạn tốt ở đó và là một thành viên trong nhóm những người độc thân. Sau vài năm, nhiều người trong hội thánh lập gia đình và đều có gia đình riêng.

Janine mới hai mươi tuổi ngày nào nay bước sang tuổi ba mươi, và trong suốt thời gian đó cô liên tục cầu nguyện xin Chúa ban một người chồng và có gia đình riêng. Chúa có chúc phước cho nghề nghiệp của cô, và chẳng bao lâu cô làm hiệu phó trường trung học nơi cô đã dạy. Dường như là Chúa đã ban phước mọi thứ trong đời sống cô ngoại trừ cái mà cô quan tâm nhất. Các bạn của cô đã có con cái, và nhiều người trong số đó dọn đi khỏi New York để nuôi dạy con cái họ ở môi trường thân thiện với gia đình hơn.

Janine vẫn cứ làm việc siêng năng và năng động trong hội thánh. Nhưng cô không hiểu tại sao Chúa không cho phép cô nhận được điều mà lòng cô ước ao : một tấm chồng và một gia đình riêng. Cô đâm ra nổi giận với Chúa. Sao Ngài lại yên lặng thế? Nói cho cùng, Janine ước ao điều phải và tự nhiên; Chúa có nói trong Sáng Thế Ký rằng con người ở một mình không tốt cơ mà. Cô ta bắt đầu cầu nguyện xin bình an, lý luận rằng nếu Chúa phán rằng Ngài không cho cô một tấm chồng thì ít ra cô cũng muốn có một cảm giác thoải lòng với những điều tốt lành mà Chúa đã ban phước cho cô.

Nhưng rồi năm tháng cứ dần dà trôi qua, và Janine vẫn cứ cô đơn. Trong lúc cô hưởng rất nhiều ơn phước trong đời sống, nhưng nỗi cô đơn mà cô kinh qua ngày càng trở thành một “cái gai” nơi hông. Sao lại đời thuở nào mà Chúa không thêm để ý lời cầu nguyện của cô mà ban cho cô cái điều hết sức tự nhiên và đẹp đẽ mà ai cũng muốn? Cô không hiểu nổi tại sao Chúa lại nói “không” với

lời cầu nguyện như thế. Bình an mà cô đã xin cũng không đến luôn. Sao Chúa lại yên lặng như thế?

Một ngày nọ Janine thấu hiểu được. Khi cô cầu nguyện, xin Chúa kiểm soát cảm xúc của cô, cô thấy khải tượng Chúa Giê-su tại vườn Ghết-sê-ma-nê, đang xin Đức Chúa Trời cất chén đắng khỏi Ngài trước khi Ngài chịu đóng đinh. Khi cầu nguyện xong, Ngài nói, “Không phải ý con mà ý Cha được nên.” Đức Chúa Trời trả lời “không” với Chúa Giê-su ngày hôm ấy. Chúa Giê-su cần phải chịu cơn thống khổ của thập tự giá để cứu rỗi nhân loại.

Lúc đó Janine nhận ra rằng nếu Đức Chúa Trời trả lời không với con Ngài và Chúa Giê-su đã không nhận được câu trả lời thì Janine cũng có thể không nhận được câu trả lời. Dù hoàn cảnh không có gì thay đổi, nhưng mọi thứ đã đổi thay đối với Janine. Lần đầu tiên hơn một thập niên, Janine hiểu ra rằng cô không cần phải biết mọi câu trả lời – vì Chúa là Đức Chúa Trời – và nếu cô phải sống độc thân suốt quãng đời còn lại mà không hiểu tại sao thì cô vẫn chấp nhận.

Vài năm sau đó, lúc Janine bốn mươi ba tuổi, cô gặp một người đàn ông cơ đốc tuyệt vời và đã lấy chàng hai năm sau đó. Janine kể cho tôi nghe rằng nếu cô được trẻ lại, cô sẽ không phí thì giờ và cảm xúc để mà nổi giận với Chúa vì Ngài dường như im lặng. Lúc đó cô sẽ để thì giờ vui hưởng phước lành mà cô có và làm hết sức mình để đón nhận “phán quyết” của Chúa trong vấn đề này.

Đôi khi Chúa trả lời “không” với những điều tốt đẹp và thường tình mà chúng ta muốn. Đôi khi Ngài phán, “bây giờ chưa được.” Đành rằng chúng ta mãi mãi sẽ không biết hết cái tại sao ở đời này, nhưng chúng ta có thể dùng thì giờ chúng ta có để tận hưởng cuộc sống Chúa ban cho, hay là chúng ta để thì giờ dần vật trong bối rối và khổ đau. Bạn nghĩ lúc nào là lúc tận dụng thì giờ? Đối với tôi, tôi thà dùng thì giờ của tôi sao cho ích lợi, dù tôi không biết mọi câu trả lời.

Một Đứa Trẻ Cầu Nguyện Mà Vẫn Cứ Đau Khổ

Vì là một đứa bé bị cha lạm dụng về tình dục, về tinh thần, về cảm xúc lẫn lời nói, tôi thường cầu nguyện với Chúa là Ngài hãy đem tôi ra khỏi hoàn cảnh hiện tại của tôi, nhưng Ngài không làm. Tôi cầu nguyện cho mẹ tôi bỏ cha tôi và sẽ bảo vệ tôi, nhưng bà cũng không bỏ. Trong lúc ấu trĩ thiếu khôn ngoan, tôi thậm chí đã cầu nguyện cho cha tôi chết, nhưng ông vẫn sống nhăn răn và tiếp tục hành vi lạm dụng của ông.

Tại sao? Câu hỏi đó đã ậm ực trong tôi nhiều năm trời. Sao Chúa lại không giải cứu một bé gái đã kêu cầu Ngài? Ngay cả sau khi tôi thành phụ nữ hầu việc Chúa tôi vẫn còn thắc mắc “tại sao”, vì ai mà không thắc mắc vậy? Chúa tỏ cho tôi biết rằng có những lúc người vô tội bị vạ lây của kẻ gian ác. Cha tôi có quyền trên tôi vì là cha mẹ, và ông chọn tội ác và những chọn lựa này ảnh hưởng tôi. Dù biết như thế, tôi vẫn biết rằng Chúa có thể chấm dứt hoàn cảnh này, nhưng Ngài chọn làm khác đi. Ngài ban cho tôi can đảm và sức mạnh để chịu đựng và chiến thắng nó. Ngài cho phép tôi dùng nỗi đau của tôi để giúp nhiều người khác, và làm vậy quả đã thành ích lợi cho tôi và ích lợi cho nhiều người khác mà tôi có thể cảm thông và giúp đỡ. Suốt nhiều năm tôi hay nói, “Giá như tôi đã không bị lạm dụng thì cuộc đời tôi chắc sẽ tốt đẹp hơn.” Bây giờ tôi biết rõ hơn; tôi tin cuộc đời tôi đã trở thành đầy năng quyền hơn và kết quả hơn nhờ vụ việc đó. Một trong những cách mà Chúa bày tỏ quyền năng vô song của Ngài là giúp những con người bình thường chiến thắng những nghịch cảnh bất thường và có được những thái độ lẫn từng trải phi thường để giúp đỡ những con người tầm thường. Tôi rất biết ơn khi nói rằng tôi có được cái vinh dự là một trong số những con người bình thường

đó. Tôi cần phải nói, “Chúa ơi, con cảm tạ Ngài vì đã ban cho con câu trả lời hay nhất cho lời cầu nguyện của con, chứ không ban cho câu trả lời mà con muốn.”

Tôi cầu nguyện rằng những điều tôi chia sẻ về việc nổi giận với Chúa sẽ mang lại ích lợi cho độc giả. Tôi không cố đưa ra cho bạn câu trả lời cho những câu hỏi hóc búa này, nhưng tôi cố gắng chia sẻ chân thành tấm lòng tôi về vấn đề này. Xin hãy tin cậy Chúa bất kể điều gì xảy ra cho bạn hay cho ai đó mà bạn biết. Bất kể chuyện gì xảy ra ở đời này, Chúa vẫn là tốt lành và Ngài yêu bạn! Nếu bạn tự làm khổ mình bằng những thắc mắc như, “Chúa ơi, sao vậy, sao vậy?” Tôi khích lệ bạn hãy quyết định quăng hết mọi lo lắng cho Chúa và thưa, “Chúa ơi, con tin cậy Ngài bất kể chuyện gì xảy ra!”

CHƯƠNG

7

Hãy Giúp Con: Con Nóng Tính

Nếu bạn là người hay giận mà đang đọc sách này, trước hết tôi khuyên bạn hãy chịu học hỏi về lĩnh vực nào bạn cần sự giúp đỡ. Tôi tin xác quyết rằng bạn có thể học được và sẽ vượt qua cơn giận xấu hay bộc phát. Một số cơn giận là tội và một số thì không, nên tôi muốn bàn đến hai loại này để đảm bảo là bạn hiểu rõ ràng.

Giận Nào Không Phải Là Tội

Chúa ban cho chúng ta cảm xúc giận để chúng ta biết khi nào chúng ta hay ai đó bị đối xử bất công. Loại giận này được nói đến là giận thánh, và mục đích là thúc đẩy chúng ta có những hành động thánh thiện để chấn chỉnh những sai quấy.

Khi một trong những con gái của tôi sắp lên tám, cháu gặp khó khăn khi kết bạn ở trường mà cháu mới học. Chúng tôi sống gần trường, và ngày nọ trên đường đi mua vài thứ đồ lặt vặt thì tôi tình cờ chạy xe ngang qua

trường, tôi để ý thấy con gái tôi ngồi một mình ở sân trường, trông vẻ lạc lõng trong khi đó các trẻ em khác thì đang vui đùa. Tôi cảm thấy hơi bức vì cháu bị xử tệ, và cơn giận tôi cảm nhận không phải là tội. Tôi phản ứng bằng cách cầu nguyện cho cháu và xin Chúa ban cho cháu có bạn chơi. Nếu tôi phản ứng bằng cách chạy vào sân trường và quát tháo các đứa trẻ khác thì cơn giận của tôi chắc hẳn là sai trật rồi.

Tôi nghĩ điều hết sức quan trọng cần hiểu là mỗi khi chúng ta cảm thấy giận không có nghĩa là chúng ta phạm tội. Có rất nhiều điều khơi dậy cảm xúc giận, nhưng làm sao chúng ta kiểm soát cảm xúc đó mới là điều quan trọng hơn.

Vẫn có cái gọi là cơn giận thánh, và trong Thi Thiên 78 chúng ta thấy rằng Chúa nổi cơn nghĩa nộ cùng những kẻ thờ hình tượng. Thật là nực cười để thờ lạy một tượng đá trong lúc chúng ta đang thờ phượng Đức Chúa Trời hằng sống của mọi tạo vật. Trong sự công chính của Ngài, Ngài hình phạt tất cả những hình thức tội lỗi với hy vọng rằng điều này khiến cho dân sự ăn năn và quay lại với Ngài. Hình phạt này nhằm giúp dân sự, chứ không làm hại họ. Cơn nghĩa nộ luôn ra tay hành động nhằm để giúp đỡ.

Chúng ta cũng có kiểu giận đó đối với con cái chúng ta khi chúng làm những việc mà chúng ta biết là sẽ gây hại cho chúng. Chúng ta bày tỏ cơn giận và sửa dạy chúng để giúp đỡ chúng.

Khi tôi thăm nước Cam-pu-chia, nhìn thấy trẻ em sống trong khu rác của thành phố, nhặt trong đống rác để tìm thức ăn và lượm ve chai để bán, lòng tôi rất đau xót và cảm thấy nổi cơn giận thánh với cảnh bất công như thế. Tôi không giận lâu; tôi quyết định làm điều gì đó liên quan đến cảnh bất công này. Chức vụ của chúng tôi đã mua xe buýt để giúp các cháu đến trường và đến nhà hàng để chúng tôi cho các cháu ăn và dạy các cháu mỗi ngày.

Những chiếc xe buýt này có chỗ tắm để các cháu tắm và cho áo quần mới khi cần thiết. Đây là phản ứng tốt đối với cơn giận mà chúng ta cảm nhận. Lời Chúa cho biết cách duy nhất để thắng điều ác là bằng điều thiện (Rô 12:21).

Kiểu giận đó thì không phạm tội. Thật ra nó là ích lợi vì nó thôi thúc chúng ta ra tay hành động.

Nhiều người ngày nay giận về sự bất công, nhưng họ cứ giận và ngày càng giận thêm. Họ phí cả thì giờ của họ làm cho người khác giận theo qua lời nói và thái độ tiêu cực của họ. Họ không có hành động tích cực nào để chấn chỉnh chuyện gì cả. Những người này hay có thái độ tuyệt vọng. Họ quyết định rằng làm gì cũng không ích lợi cả nên họ không muốn thử gì cả. Đây là kiểu giận mà rất dễ thành tội lỗi.

Có một bà mẹ có đứa con gái mười ba tuổi bị một tay lái xe say xỉn tông chết và bị quan toà kết án rất nhẹ. Người mẹ này rất giận dữ, nhưng bà quyết định biến cơn giận đó thành hành động tích cực, nên bà lập một tổ chức gọi là MADD (Tổ Chức Các Bà Mẹ Chống Lại Việc Lái Xe Lúc Say Xỉn). Tổ chức này trở thành một công cụ giúp cải tiến ngành lập pháp đưa ra những đạo luật nghiêm khắc hơn chống lại những tài xế say xỉn. Bà có thể để cả đời giận dữ và cay đắng; trái lại bà đã dùng điều thiện mà thắng cái ác.

Tôi trước đây nổi giận với cha tôi vì ông đã đối xử lạm dụng tôi. Tôi ghét ông và nuôi cơn giận này nhiều năm, nhưng cuối cùng tôi nhận ra cách duy nhất để chiến thắng cái ác đã gây ra cho tôi là làm một việc gì đó tốt đẹp để giúp người khác. Đó là một trong những lý do mà tôi đã để suốt ba mươi lăm năm qua dạy dỗ Lời Chúa và giúp những người đang bị tổn thương.

Có một người tên là William Wilberforce đã trở nên căm phẫn về việc buôn bán nô lệ tại Anh quốc nên ông để phần lớn cuộc đời ông chống lại nạn buôn nô lệ và làm việc để biến đạo luật này thành phi pháp. Lịch sử

đầy đầy những con người đã từng nổi giận về cảnh bất công và tranh đấu để mang lại sự thay đổi tích cực. Buồn thay, lịch sử cũng đầy đầy những con người đã nổi giận và rồi đâm ra bực bội và cay đắng và cuối cùng đầy lòng hận thù. Họ thường ra tay hành động nhằm làm hại đến vô số người.

Mỗi thời đại đều chứng kiến cảnh bất công nào đó, và thời đại của chúng ta cũng không khác gì, nhưng cơn giận mà cuối cùng biến thành thù hận thì không phải là câu trả lời. Ghét là một cảm xúc mãnh liệt. Chúng ta không thể ghét ai đó chút đỉnh. Ghét là một cảm xúc lôi kéo. Nó đòi hỏi người bị ghét bỏ phải xử tệ. Ghét bắt đầu giống như giận. Nó tiêu hao hết năng lực sống của bạn. Nó gặm nhấm bạn như căn bệnh kéo dài và đẩy áp đầu óc và lời nói của bạn. Nó làm bạn thành cay đắng, căm thù, chua chát và đê tiện. Nó làm bạn vô dụng đối với Chúa.

Nếu bạn đã trải qua cảnh bất công trong đời mà bị tổn thương thì đừng có oán ghét mà sống mãi trong cái vòng luẩn quẩn đó.

Giải pháp duy nhất đối với giận dữ là tha thứ. Việc đón nhận sự tha thứ thường là một tiến trình. Nó bắt đầu bằng một quyết định đó là không chỉ là vâng lời Chúa mà còn làm ơn cho chính bạn mà tha thứ; tuy nhiên, cần thời gian thì ký ức và cảm xúc mới được chữa lành. Nửa phần sau của cuốn sách sẽ tập trung nói về tầm quan trọng của việc tha thứ và “bí quyết” vượt qua giai đoạn này.

Giận Đúng Hay Giận Bậy?

Trước khi chúng ta có thể kiểm soát cơn giận cách đúng đắn, chúng ta phải thành thật đủ để tự hỏi là cơn giận này có phải là giận đúng hay giận bậy. Có những việc người ta làm khiến chúng ta giận là do hậu quả của việc

làm sai trật của chúng ta chứ không phải do họ làm sai trật. Chỉ vì chúng ta nổi giận không có nghĩa là cơn giận của chúng ta đúng. Thật ra, có lẽ phần lớn những người mau giận, họ làm vậy là do linh hồn họ bị tổn thương mà chưa được chữa lành. Những người hay giận thường hay nổi giận về những chuyện mà tất cả chúng ta đều xử lý mỗi ngày mà không cần phải giận gì cả.

Có những việc mà trước đây nhà tôi làm khiến cho tôi vô cùng giận, nhưng bây giờ những việc này không làm tôi khó chịu nữa. Anh vẫn còn làm một số việc này, nhưng tôi đã thay đổi. Tôi giận là do tôi sống bất an.

Nếu một người sống bất an thì họ thường phản ứng với những người khác trong giận dữ nếu người ta không đồng ý với những gì họ suy nghĩ, cảm nhận hay nói ra. Họ cho rằng mọi bất đồng đều là khước từ họ, và nan đề thật sự là họ, chứ không phải những người mà họ nổi giận. Những người sống bất an cần nhiều sự phản hồi tích cực để họ cảm thấy an tâm về bản thân, và khi họ không có được điều này họ thường hay nổi giận.

Thỉnh thoảng chúng ta giận vì chúng ta không được điều chúng ta muốn theo cách mà chúng ta muốn. Câu chuyện mà tôi sắp chia sẻ với bạn đã cảm động rất nhiều người. Đó là một câu chuyện nói về việc thiếu kiên nhẫn và nổi giận đã khiến cho một người trả giá rất đắt – tất cả đều là do nổi giận.

Món Quà Của Người Cha **- Tác Giả Vô Danh**

Có một thanh niên nọ chuẩn bị tốt nghiệp đại học. Suốt nhiều tháng anh đã ngắm nghía chiếc xe hơi thể thao rất đẹp tại một cửa hàng bán xe hơi. Anh thừa biết là cha mình có khả năng mua chiếc xe này nên anh nói với

người cha là anh chỉ muốn món quà đó nhân ngày tốt nghiệp của anh. Ngày trọng đại đó đã đến, người thanh niên này chờ đợi xem thử cha mình có mua chiếc xe hơi đó không.

Cuối cùng, vào buổi sáng ngày lễ tốt nghiệp, cha của cậu mời cậu vào phòng riêng của cậu. Ông cho người con trai biết rằng ông rất hạnh diện là ông có một người con ngoan như thế và ông rất thương cậu. Ông trao cho cậu một cái hộp quà.

Tò mò mà cũng hơi thất vọng, cậu thanh niên này mở cái hộp ra và thấy một cuốn Kinh Thánh bìa da thật đẹp, có mạ vàng tên của cậu lên đó. Giận dữ, cậu quát tháo với người cha, “Ông chỉ có tiền mua cuốn Kinh Thánh này thôi sao?” Thế là cậu bỏ ra ngoài và để cuốn Kinh Thánh lại.

Nhiều năm trôi qua, người thanh niên này rất thành công trong công việc. Cậu có nhà cao cửa rộng và có một gia đình tuyệt vời, nhưng cậu cũng nhận ra rằng cha của cậu đã già và tự nhủ có lẽ cậu nên về thăm cha. Cậu đã không thấy mặt cha mình kể từ ngày lễ tốt nghiệp.

Trước khi cậu sắp xếp về thăm thì cậu nhận một bức điện tín cho biết cha cậu đã qua đời và viết di chúc giao mọi tài sản cho con trai ông. Cậu cần về nhà gấp để lo thủ tục. Khi cậu vừa đến nhà người cha, lòng cậu đầy dẫy nỗi buồn và tiếc nuối. Cậu bắt đầu lục lọi những giấy tờ quan trọng của người cha và phát hiện một cuốn Kinh Thánh vẫn còn mới, mà cậu đã bỏ lại nhiều năm trước đây. Nước mắt đầm đìa, cậu mở cuốn Kinh Thánh ra và lật vài trang. Cha cậu đã gạch kỹ câu Kinh Thánh Mathiơ 7:11:

Nếu các con là người gian ác còn biết cho con cái mình quà tốt, huống chi Cha các con ở trên trời lại không ban điều tốt hơn cho những người cầu xin Ngài sao?

Khi cậu đọc những lời này thì bỗng nhiên một chiếc chìa khoá xe hơi rớt ra khỏi cuốn Kinh Thánh. Chiếc chìa khoá này có gắn thẻ ghi tên cửa hàng bán xe, chính xác cái cửa hàng bán chiếc xe hơi mà cậu thích. Trên thẻ đó

có ghi ngày cậu tốt nghiệp, kèm theo những dòng chữ này: ĐÃ TRẢ ĐỦ.

Câu chuyện này làm cho tôi thấy buồn. Đây quả là một ví dụ điển hình nói lên lối sống của rất nhiều người trong chúng ta. Thay vì biết ơn tiếp nhận món quà của Chúa, dù chúng ta không nghĩ đó là điều chúng ta đã cầu xin, chúng ta lại nổi giận và không thêm nói chuyện với Ngài. Xin đừng làm chuyện này! Hãy nhớ rằng Cha Thiên Thượng yêu thương bạn hơn là bạn tưởng. Ngài chỉ muốn điều tốt lành cho bạn, dù cách Ngài “gói quà” khác với điều mà bạn mong đợi.

Khi chúng ta có nan đề là nổi giận bất thường thì điều quan trọng là chúng ta phải biết mình có nan đề. Chúng ta phải xem đó là nan đề của mình mà không trút hết cho những người mà chẳng có liên quan gì đến cả. Nhiều mối quan hệ bị gãy đổ chỉ vì gặp những nan đề kiểu này. Thời gian khá lâu tôi cố bắt nhà tôi phải trả giá cho những gì mà cha tôi đã gây ra bằng cách bắt anh và tìm cách kiểm soát anh để anh không thể nào làm tổn thương tôi. Lúc đó tôi có thái độ không tốt với tất cả đàn ông chỉ vì một người làm hại tôi. Tôi cảm thấy đời mắc nợ tôi nên tôi cố gắng bắt mọi người có trong cuộc đời tôi phải trả lại. Cảm tạ Chúa, cuối cùng tôi thấy được những gì tôi làm và xin Chúa bù đắp lại cho tôi về những bất công xảy ra trong cuộc đời tôi, và Ngài đã bù đắp.

Nếu bạn đang giận, hãy để tôi hỏi bạn vài câu hỏi. Có phải cơn giận của bạn mang lại ích lợi cho bạn hay cho ai khác không? Nó có giải quyết vấn đề không? Nó có thay đổi người mà bạn đang giận không? Cơn giận của bạn có gia tăng bình an và niềm vui không?

Bạn có tin bạn là người khôn ngoan suốt không? Nếu vậy thì sao bạn cứ làm một việc hoàn toàn phí thì giờ? Sao bạn không quyết định làm ơn cho bản thân và bỏ qua cơn giận? Hãy dâng trình mọi việc cho Chúa trong sự cầu nguyện. Hãy trao lo lắng bạn cho Ngài và để Ngài có

cơ hội chăm sóc bạn. Hãy để Chúa giải quyết những bất công trong đời sống bạn. Trong Êsai 61 Ngài hứa ban cho cho chúng ta phần thưởng gấp đôi cho những rắc rối mà chúng ta gặp trước đây. Tôi thích kiểu bù đắp này, bạn có thích không?

Bạn có lẽ suy nghĩ, “Bà Joyce ơi, tôi không thể giữ mình không giận được.” Tôi đồng ý, nhưng điều bạn có thể làm là hãy bắt đầu vâng lời Chúa mà cầu nguyện cho người bạn đang giận, và điều này sẽ ích lợi lắm. Điều kế tiếp cần làm là bắt đầu học hỏi Lời Chúa nhiều về đề tài giận dữ. Lời Chúa có quyền năng thật sự giúp bạn làm điều đúng, và nó mang lại sự chữa lành cho tâm hồn bạn. Nó là thang thuốc của Chúa cho tâm hồn bị tổn thương. Hãy tin tưởng Lời Chúa. Hãy đến với Lời Chúa bằng lòng mong đợi và đức tin. Nếu bạn bị đau đầu và tìm đến lọ thuốc giảm đau, bạn sẽ tìm với lòng mong đợi là nó sẽ giúp bạn giảm cơn đau. Hãy tìm đến Lời Chúa tương tự như vậy và tiếp nhận Lời Chúa như thang thuốc cho cảm xúc bị thương tổn của bạn.

Điều quan trọng nhất là hãy quyết định rằng bạn sẽ không sống đời sống giận dữ. Nếu bạn quyết định vững vàng thì những vấn đề mà bạn gặp phải sẽ được giải quyết. Chúa sẽ dẫn dắt bạn bằng cách nào đó mà thích hợp cho bạn. Chúng ta lúc nào cũng muốn có một công thức lên sẵn cho mọi rắc rối của chúng ta, nhưng sự thật thì chúng ta phải tin cậy Chúa và để Ngài dẫn dắt chúng ta cách cá nhân. Kinh Thánh đầy đầy sự khôn ngoan mà sẽ giúp chúng ta tránh được cơn giận. Phát hiện và chống cự cơn giận sớm là dự tính hay nhất. Đừng để cơn giận bén rễ sâu trong tâm hồn và trở thành nan đề mà sau này khó xử lý.

Nếu bạn là một người hay giận và bạn đã nhìn nhận chuyện này cũng như sẵn sàng nhận sự giúp đỡ, bạn có thể phấn khởi vì bạn sẽ không còn giận lâu nữa. Bạn đang trên con đường đến một đời sống dư dật bình an và

tràn đầy niềm vui mới. Bạn có sức yêu thương người khác cách thánh thiện, và đây chính là điều tăng thêm sức mạnh cho đời bạn.

Lời đáp dịu dàng làm nguôi cơn giận; Còn lời nói sỗ sàng gây ra tức giận.

Châm Ngôn 15:1

Anh chị em tức giận, nhưng đừng phạm tội, đừng cứ mang giận hờn cho đến khi mặt trời lặn, cũng đừng để quỷ vương thừa cơ lợi dụng.

Êphêsô 4:26-27

Thưa anh chị em thân yêu, hãy ý thức điều này: Mỗi người phải mau nghe, chậm nói, chậm giận, vì cơn giận của con người không thể hiện đức công chính của Đức Chúa Trời.

Giacơ 1:19-20

CHƯƠNG

8

Giúp Con: Con Sống Với Một Người Nóng Tính

Chúng ta có thể học kiểm soát cơn giận của chính chúng ta, nhưng chúng ta không thể kiểm soát cơn giận của người khác. Chúng ta phải học cách ứng xử với những người hay giận cách nào đó để bảo vệ chúng ta và mong ước giúp họ nữa.

Trước hết, chúng ta hãy nói về cơn giận mà biến thành bạo lực. Tôi không tin là Chúa kêu gọi chúng ta để những người hay giận lạm dụng. Mẹ tôi đã cho phép cha tôi lạm dụng bà và kết cuộc là bà không bảo vệ em tôi và tôi. Cha tôi đã chửi mắng mẹ tôi, ông dùng những từ ngữ hăm dọa và ông rửa vợ mắng con rất thường trong nhà tôi. Ông thường dọa đánh mẹ tôi và thỉnh thoảng ông tát vào mặt mẹ tôi và thậm chí đánh bà. Ông không chung thủy với mẹ tôi, nhưng mẹ vẫn chịu đựng chuyện này. Bà cảm thấy là bà đã kết ước cho cuộc hôn nhân này, nhưng nhiều khi tôi cảm thấy là mẹ tôi đã không tôn trọng bản thân khi cho phép cha tôi đối xử với bà như thế. Tôi nhận biết rằng mẹ tôi sợ, nhưng lúc đó tôi vô cùng ước ao rằng

vì có mẹ tôi, em tôi và chính tôi mà bà hoặc là phản đối cha tôi hoặc là bỏ cha tôi .

Những phụ nữ thời của mẹ tôi hiếm khi ly dị; họ chỉ chịu đựng bất kỳ hình thức đối xử nào xảy ra cho họ. Còn ở thời đại chúng ta người ta có quá nhiều cuộc ly dị và thường không nỗ lực vượt qua những khó khăn. Cả hai cực đoan này đều sai trật.

Con số về những phụ nữ bị ngược đãi thật đáng kinh ngạc. Theo Cục Thống Kê, tại Mỹ có khoảng 5.3 triệu phụ nữ từ mười tám tuổi trở lên đã bị lạm dụng về thể xác, lời nói và tình dục hàng năm. Mỗi ngày có bốn phụ nữ ở nước Mỹ chết do bạo lực gia đình. Như tôi đã nói, tôi không tin là bất kỳ ai nên cho phép người khác lạm dụng mình. Chúa không muốn chúng ta sống trong sợ hãi. Những người bạo lực luôn đưa ra lời đe dọa; họ dùng chiến thuật gây sợ hãi để kiểm soát. Họ là những con người hèn nhất chuyên bắt nạt người ta để sống, và họ cần phải được phơi bày ra vì ích lợi cho họ.

Tôi nhớ nỗi sợ hãi đã bao trùm bầu không khí cả gia đình tôi lúc tôi còn nhỏ. Tôi nhớ đứng ngoài hiên với mẹ tôi vào lúc trời lạnh để trốn khỏi cha tôi lúc ông say xỉn để không bị đánh đập. Tôi nhớ cảnh la hét, quát tháo, chửi mắng, dọa nạt, lôi kéo và đánh đập. Tôi nhớ lúc nổi khùng cha tôi giơ nắm đấm vào mặt tôi mà dọa là đánh tôi. Nỗi sợ mà tôi chứng kiến đó đã ăn sâu vào tâm hồn tôi, và phải mất nhiều năm cộng tác với Chúa thì tôi mới được tự do khỏi chuyện này.

Nếu bạn đọc sách này và bạn thấy mình rơi vào hoàn cảnh lạm dụng, tôi xin bạn là vì ích lợi cho bạn và cho con cái bạn, hãy tìm sự giúp đỡ. Nếu bạn không biết nên làm gì, hãy tìm sự tư vấn, gọi cho tổng đài giúp các phụ nữ bị bạo hành hay tìm chỗ trú thân; chứ đừng chỉ sống ở đó mà chờ những con người hay nổi giận cứ trút hết cơn giận của họ lên bạn. Những người mà lạm dụng người khác cũng cần sự giúp đỡ. Họ là những người bệnh

không biết cách để kiềm chế đúng mức cơn giận và bực tức của họ. Họ thường làm hại chính họ và phản ứng theo những thương tổn của chính họ. Chắc chắn là họ cần sự cầu nguyện, nhưng khi cầu nguyện chúng ta phải nhận ra rằng chúng ta cần sẵn sàng ra tay hành động khi Chúa dẫn dắt chúng ta hành động.

Trong đời sống tôi cũng đến lúc tôi phải phơi bày cha tôi về những năm tháng ông lạm dụng tôi. Lúc đó tôi khoảng bốn mươi lăm tuổi và vẫn chịu khổ về những gì ông đã gây ra cho tôi. Chúa tỏ cho tôi biết rằng việc phơi bày những hành động của ông là một cách để bẻ gãy xiềng xích sợ hãi trong đời sống tôi. Tôi thấy vô cùng khó xử vì tôi biết tôi sẽ hứng chịu cơn giận của ông, mà thật như vậy, nhưng tôi cũng đã làm xong điều Chúa dẫn dắt tôi làm và nó đã giải phóng tôi. Chúng ta phải luôn làm phần Chúa dẫn dắt chúng ta làm, bất kể bên kia phản ứng như thế nào.

Phần lớn các bạn đọc sách này đều không phải đối diện với những người hay nổi giận như tôi đang nói đến, nhưng trong cuộc sống bạn chắc chắn sẽ gặp những người hay giận và một số người trong các bạn đang có mối quan hệ với những người hay giận này.

Vì có một người đàn ông hay nổi giận điều khiển cuộc đời tôi nhiều năm như vậy nên tôi thành người hay giận dữ và hay trút cơn giận của tôi qua lời nói và thái độ. Tôi thường nổi giận khi mọi chuyện không xảy ra theo cách mà tôi muốn. Tôi đã sai và tôi cần sự góp ý thiêng liêng như tôi đã nói tới ở phần đầu trong sách này. Một trong điều hay nhất mà nhà tôi đã làm cho tôi là không cho phép cơn giận của tôi làm anh khốn khổ. Tôi tin một trong những điều hay nhất mà bạn làm cho một người hay giận là bày tỏ tấm gương cho họ thấy rằng có một lối sống và hành xử khác tốt đẹp hơn thế.

Hãy Làm Gương

Vì tôi chưa hề được sống trong một bầu không khí êm ấm nên tôi không biết sống ấm êm là gì. Nhà tôi là một tấm gương về đời sống êm ấm cho tôi, và điều này vô cùng quan trọng. Nếu nhà tôi bảo tôi hãy chấm dứt giận và dùng cơn giận để phản ứng lại với cái giận của tôi thì tôi nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ được thay đổi. Như người ta thường nói, “Hai sai cộng lại vẫn là sai.” Theo Lời Chúa nói, chúng ta không nên dùng giận dữ đáp trả dữ dằn, dùng ác cảm trả ác báo hay dùng nhục mạ trả mạ nhục.

Đừng lấy ác trả ác hoặc rửa sả trả rửa sả, nhưng ngược lại, hãy chúc phước, vì việc này mà anh chị em được kêu gọi, nhân đó anh chị em có thể được hưởng phúc lành.

1Phierơ 3:9

Tôi ý thức rõ rằng làm việc này khó hơn là chỉ đọc về việc này, nhưng điều gì Chúa bảo chúng ta làm, Ngài sẽ ban cho chúng ta sức để làm nếu chúng ta chịu vâng lời Ngài. Chúa luôn ban giải pháp cho mọi nan đề bạn đối diện, và đường lối Ngài luôn kết quả nếu chúng ta hợp tác với đường lối Chúa.

Tôi tin với cả tấm lòng rằng tấm gương của nhà tôi đối với tôi là động lực khiến tôi muốn thay đổi. Anh luôn kiên định đối với tôi nhưng không bao giờ để tôi cướp đi niềm vui của anh. Anh cho tôi biết rằng nếu tôi muốn bất hạnh thì đó là quyền của tôi, nhưng anh thì vẫn hạnh phúc dù tôi có muốn hay không. Anh kiên định trong một thời gian dài, và cuối cùng tôi nhận ra rằng tôi đã mất nhiều thứ trong đời và tôi cần thay đổi. Không ai có thể thay đổi cho đến khi họ muốn đổi thay, nên nếu bạn cố gắng thay đổi người ta trong cuộc đời bạn thì điều đó chỉ

làm cho bạn thất vọng thêm mà thôi. Chỉ Chúa mới thay đổi người ta cả trong lẫn ngoài, và Ngài sẽ làm khi chúng ta muốn Ngài làm. Vậy hãy cầu nguyện cho những người hay giận để họ cho phép Chúa tác động trong đời sống họ và hãy làm gương sáng cho họ!

Bạn Có Để Cho Người Buồn Khiến Cho Bạn Buồn Theo Không?

Khi tôi thuyết giảng trong các hội nghị rằng chúng ta không nên để cho thái độ của người khác quyết định mức độ vui mừng của chúng ta, tôi luôn nhận những phản ứng ngạc nhiên. Tôi nhận ra từ khuôn mặt của thánh giả đó là họ đã cho phép mà không nhận biết rằng họ vẫn còn có lựa chọn khác. Thực tế thì chúng ta rất dễ bị cảm xúc tiêu cực của người khác điều khiển cho đến khi chúng ta học biết rằng chúng ta vẫn có tiếng nói trong vấn đề này.

Marie có được một cơ hội để chu du trên một con tàu lửa cao tốc từ Venice đến Paris. Vì muốn tặng quà sinh nhật lần thứ năm mươi cho chị mình là Jean nên cô quyết định mời chị mình đi chung. Mọi chi phí cô trả. Jean nhận lời và cả hai chị em đi chu du một chuyến đi có một không hai. Sau vài ngày ở Venice, Jean đâm ra nhớ chồng con và trở nên khó chịu. Tới lúc hai chị em dừng tàu tại Paris, Jean cảm thấy giận dữ. Cô ta muốn về nhà!

Cô cảm thấy dễ đổ bệnh trong một xứ mà cô không hiểu tiếng và ngay cả mua một ly cà phê cũng gặp khó khăn vì không biết tiếng.

Chẳng bao lâu Jean nổi giận cùng em mình. Cô cảm thấy rằng Marie muốn phô trương vì đưa em mình muốn đãi bà chị nghèo này một chuyến đi xa xỉ. Từng ngày qua, cô đâm ra bực mình với Marrie hơn, và cách cư xử của cô trở nên cáu kỉnh.

Marie nhận ra ngay là Jean đang nổi giận với mình. Có lẽ cô chị ganh tị Marie, là người đã chu du nhiều nơi và cảm thấy thoải mái ở những chỗ xa lạ. Dù lý do gì đi nữa, Marie quyết định là chỉ có hai kết quả : một là Jean cứ giận, còn hai là cả hai chị em đều giận! Marie quyết định tử tế với chị mình bất kể chuyện gì xảy ra. Cô cố gắng chịu đựng rất nhiều lần trong suốt chuyến đi và quyết định hưởng thụ chuyến đi nghỉ hè có một không hai trong đời dù chị mình không muốn vậy.

Jean đã vô cùng thất vọng khi Marie chọn không phản ứng lại cơn giận của cô! Khi Marie nhớ lại chuyến đi đó, cô biết ơn là cô có thể thưởng thức mọi thứ, bất kể là chị cô nổi giận. Dù cô ước gì chị mình cũng vui vẻ trong chuyến đi nghỉ mát, nhưng ít ra thì cô biết rằng một mình cô vẫn vui vẻ thưởng thức chuyến đi này.

Chúng ta sẽ đâm ra buồn tẻ nếu chúng ta để cho người khác định đoạt mức độ vui mừng của chúng ta. Một số người đã “bụng bảo dạ” rằng họ sẽ không vui vẻ gì cả, và chúng ta có làm gì đi nữa cũng không đổi ý họ được. Mới đây tôi nghe một câu nói, “Một đứa con bất hạnh không bao giờ có một người mẹ hạnh phúc.” Câu này đúng thật, nhưng không nên sống như vậy. Chúng ta phải nhận biết rằng chúng ta không giúp đỡ người khác bằng cách buồn chung với họ, nên chúng ta có thể làm ơn cho mình và giữ niềm vui bất kể người khác làm gì. Niềm vui của Chúa là sức mạnh của chúng ta, nên giữ được niềm vui sẽ giúp chúng ta vượt qua nghịch cảnh mà chúng ta gánh chịu trong đời. Buồn sẽ làm suy yếu chúng ta, nhưng vui sẽ thêm sức chúng ta.

Chúng ta có thể thật sự vui đang khi những người khác quanh chúng ta giận dữ và buồn rầu không? Được, chúng ta có thể nếu chúng ta quyết tâm làm vậy. Và một lần nữa tôi muốn nhấn mạnh rằng tôi tin đó là điều hay nhất chúng ta có thể làm cho một người hay giận. Hãy giữ thái độ nhẹ nhàng điềm tĩnh khi tiếp xúc với họ. Hãy trấn

an họ rằng bạn thương yêu họ và muốn họ vui vẻ, nhưng bạn sẽ không để cho quyết định của họ leo lái chất lượng sống của bạn. Đừng trở nên quá lệ thuộc vào cách cư xử của ai đó.

Tôi biết điều này mang lại kết quả thế nào vì cơn giận của cha tôi không chỉ kiểm soát mọi người trong nhà mà tôi cũng gặp những tình huống tương tự như thế trong chính đời sống tôi. Có lần tôi có một ông chủ hay nổi giận và rất khó tính. Tôi vui khi ông vui và bực khi ông bực. Tôi đã sống kiểu đó từ hồi còn nhỏ, và tôi tự động phản ứng run sợ và nhút nhát đối với những ai hay giận. Cảm tạ Chúa giờ thì Ngài đã giải phóng tôi, và Ngài sẽ làm tương tự cho bạn nếu bạn có nhu cầu trong lĩnh vực này.

Lần nọ tôi có một người hàng xóm và là người bạn rất dễ giận, đặc biệt nếu tôi không làm mọi thứ bà muốn tôi làm, và tôi phản ứng lại với bà tương tự như tôi đã từng làm với cha tôi và ông chủ của tôi. Ma quỷ luôn đảm bảo là chúng ta luôn có những con người hay giận trong đời sống chúng ta nếu chúng ta cho phép họ kiểm soát chúng ta, nên chúng ta phải quyết định trước đó là chúng ta sẽ phản ứng thế nào với những người hay giận.

Nếu chúng ta gặp một người bực mình, lẽ tự nhiên chúng ta nên tìm cách giúp họ. Nhưng nếu họ không chịu giúp thì chúng ta không nên phí thì giờ và sức lực là điều hợp lý. Thật không khôn chút nào khi liên lụy vào cách hành xử sai bậy của người khác. Hãy làm những gì bạn có thể làm được, nhưng không hoang phí cuộc đời để tìm cách sửa đổi những ai không chịu thay đổi.

Có những lúc thì tốt hơn hết là không nên giao du với những người hay giận. Dĩ nhiên, chuyện này không phải lúc nào cũng làm được nếu bạn đang tiếp xúc với những thành viên gia đình mình, nhưng chắc chắn là chúng ta không cần phải cứ mãi chơi với những người bạn hay giận.

Thật ra, Kinh Thánh dạy chúng ta chớ giao du với người hay nổi giận:

Chớ làm bạn với người nóng tính, đừng kết giao với kẻ hay giận dữ;

Châm Ngôn 22:24

Đừng Trách Mình

Dù bạn làm gì đi nữa, cũng không nên nhận chịu tội lỗi và trách móc mà một người hay giận cố áp đặt lên bạn. Người không bình thường lúc nào cũng gặp nan đề trầm trọng đó là đổ hết những hành vi xấu xa của họ lên điều gì đó hay lên ai đó. Việc đổ lỗi như thế sẽ làm giảm trách nhiệm phải thay đổi của họ. Đừng chấp nhận sự đổ lỗi đó! Chúng ta thấy đều phải chịu trách nhiệm về cách cư xử của chúng ta, và dù bạn phạm lỗi lầm thì điều đó cũng không cho người khác cái quyền để cư xử xấu. Nếu bạn đã làm điều gì đó sai thì hãy xin lỗi. Nhưng đừng phí cả ngày mà cúi lạy vì lỗi lầm đó.

Ma quỷ sẽ làm việc qua bất cứ ai có thể được để khiến chúng ta cảm thấy tội lỗi và bị lên án. Nó biết điều này sẽ làm suy yếu chúng ta và đánh gục chúng ta. Chúa Giê-su đến để tha tội chúng ta và cất đi mặc cảm tội lỗi. Ngài đến để thêm sức cho chúng ta và nâng đỡ chúng ta. Bạn có để cho ma quỷ cướp đi niềm vui và sức mạnh qua mặc cảm tội lỗi không? Nếu bạn có, hãy để hôm nay là ngày bạn quyết định không trách mình về bất kỳ nan đề nào của người ta. Dù bạn đã phạm sai lầm khi đối xử với người khác, Chúa sẽ chữa lành cho tất cả những ai liên hệ nếu họ để cho Ngài làm. Bước đầu tiên để được chữa lành là tha thứ và bỏ qua quá khứ.

Cầu Nguyện – Cầu Nguyện – Cầu Nguyện

Đừng bỏ những con người hay giận. Hãy cầu nguyện và tiếp tục cầu nguyện để họ thấy được chân lý và bắt đầu sống trong ánh sáng. Rõ ràng là quá khứ họ đã bị trói buộc, bị tổn thương hay bị xử tệ mới khiến cho họ giận dữ. Hãy cho họ biết là bạn sẵn sàng giúp họ nhưng không bằng lòng làm “bia đỡ đạn” cho họ.

Tôi vẫn còn ngạc nhiên về quyền năng của lời cầu nguyện, và tôi càng sống lâu chừng nào thì tôi càng dâng mình để cầu nguyện, xem cầu nguyện là “lá chắn” trước tiên trong mọi hoàn cảnh. Tôi có nhớ đã nói những lời ngu dại đại ý như, “Tôi biết mọi việc tôi làm, khi nào không biết phải làm gì nữa thì tôi mới cầu nguyện.” Cầu nguyện phải là điều trước tiên mà tôi làm.

Bạn còn nhớ Susanna không? Cô đã trải qua một thời gian thử thách kinh khiếp và bị gia đình lẫn bạn bè ruồng bỏ. Khoảng vài năm qua, cô đã học nhờ cậy Đấng mà không bao giờ lìa hay bỏ chúng ta. Cô sẽ nói cho bạn biết rằng bây giờ cô là một con người khác hẳn hơn trước lúc mà cô bắt đầu gặp thử thách. Cô đã học cầu nguyện cho những ai làm tổn thương cô. Lúc đầu cô chỉ cầu nguyện hời hợt. Cô nổi giận với ông chồng cũ, với người chị và với con cái. Khi cô cầu nguyện để chính cô được chữa lành, cô bắt đầu cầu nguyện cho những người này. Thường thì điều này xảy ra : khi cô đặt mình vào hoàn cảnh của họ, cô bắt đầu nhận ra rằng cô cũng có lỗi trong những mất mát mà cô hứng chịu. Cô đã dùng của cải và quyền lực để kiểm soát những người gần gũi cô. Bây giờ cô cầu nguyện và nỗ lực giúp người khác hãy là “chính họ”, chứ không phải lúc nào cũng cố gắng làm theo ý cô. Cô sống một đời sống giản dị, và dù vẫn còn đối diện với nhiều thách thức, cô làm chứng là cô tiếp tục nhờ cậy Chúa. Dù tin hay không, Susanna không muốn quay lại lối sống cũ dù cô có

thể. Chúa cho phép cô đi qua lửa và trong lúc cô trải qua nhiều đau đớn, cô trở thành một con người đầy lòng trắc ẩn hơn. Có phải cô vẫn chịu khổ không? Có. Nhưng cô sẽ là người đầu tiên nói cho bạn biết rằng bây giờ cô nương nhờ nơi Chúa thay vì ỷ lại vào tiền bạc và con người, và cơn giận của cô đã tan biến.

Tôi đã từng chứng kiến những thay đổi ngoạn mục nhờ quyền năng của lời cầu nguyện. Chúng ta không thể thao túng người khác qua lời cầu nguyện, nhưng qua sự cầu nguyện chúng ta để cho Chúa có cửa để tác động mạnh mẽ trong đời sống họ, và Ngài sẽ gây áp lực nhẹ nhàng lên họ theo cách của Ngài. Tôi không thể giải thích là tại sao lúc này chúng ta cầu nguyện và nhận đáp lời tức thì, và lúc khác thì chúng ta sau nhiều năm trời mà vẫn còn cầu nguyện. Nhưng tôi cam kết tiếp tục cầu nguyện và cảm tạ Chúa rằng Ngài đang làm việc trong đời sống của những người tôi cầu thay cho, dù tôi chưa thấy kết quả gì cả. Tôi tin khi chúng ta cầu nguyện thì Chúa hành động!

Anh em cứ xin thì sẽ được, cứ tìm thì sẽ thấy, cứ gõ cửa thì sẽ mở ra cho. (BCG)

Mathiơ 7:7

Lời cầu xin của người công chính rất mạnh mẽ và hiệu nghiệm.

Giacơ 5:16b

Không ai vượt quá tầm tay của Chúa, và không bao giờ là quá trễ để cho một người thay đổi. Nếu một người bị tổn thương không biết làm sao hay không chịu đến với Chúa để được giúp đỡ thì họ cần sự cầu thay. Họ cần ai đó đứng ở hố ngăn cách giữa họ và Chúa để cầu nguyện. Chúa Giê-su đã thực hiện chức vụ này cho chúng ta, và chúng ta có thể cũng nên làm hành động tương tự cho người khác. Đừng bao giờ ngưng cầu nguyện!

CHƯƠNG

9

Tại Sao Phải Tha Thứ?

Cuộc sống diễn ra bình thường cho gia đình của Brooks Douglass lúc đó mười sáu tuổi vào giờ ăn tối ngày 15 tháng Mười, 1979. Đang lúc người mẹ chuẩn bị bữa ăn tối cho gia đình, cha cậu là một mục sư Báp-tít, đang chuẩn bị bài giảng mà ông sẽ giảng vào Chủ Nhật tới tại hội thánh Putnam City Baptist Church ở Okarche, Oklahoma. Đứa em của Brooks là Leslie đang dọn bàn. Vì là một cô gái đẹp mười hai tuổi, Leslie đạt vương miện Hoa Hậu Tuổi Teen của bang Oklahoma. Cuộc sống thật tốt đẹp đối với gia đình này.

Khi con chó bắt đầu sủa, Leslie đi ra ngoài thì gặp một người đàn ông nói là ông đang đi tìm một gia đình hàng xóm không quen biết. Khi người đàn ông nhờ gọi điện thoại thì Brooks mời ông ta vào.

Trong vài phút, một người thứ hai đột nhập vào với khẩu súng ngắn. Hai người đàn ông này dồn cả nhà vào phòng khách và trói mọi người ngoại trừ Leslie. Chúng đem cháu sang phòng kế bên và hãm hiếp cháu hơn ba giờ. Những người còn lại trong gia đình không thể làm gì ngoại trừ im lặng nghe cháu khóc la thống thiết.

Khi hai người chuẩn bị bỏ đi, chúng vào nhà bếp ăn tối. Hơn hai giờ, chúng khủng bố nạn nhân và bàn thử nên làm gì với họ tiếp. Rồi chúng bắn vào gia đình. Mục sư và cô Douglass, hai vợ chồng, một người mới bốn mươi ba và một người ba mươi chín tuổi, đã chết. Những kẻ giết người ra khỏi nhà lấy được bốn mươi ba đô la cùng chiếc nhẫn cưới của hai vợ chồng.

Các người con bị thương tích và nằm ở bệnh viện, được cảnh sát canh chừng suốt ba tuần. Nhưng sự chữa lành tình cảm cần một thời gian dài hơn. Đối với Brooks, sau vụ bắn giết đó cậu bị đau cột sống. Cậu ghi danh học tại đại học Oklahoma Baptist University nhưng bị đuổi học ngay sau đó. Cậu lang thang hết tiểu bang này đến tiểu bang khác, làm đủ thứ việc, ngày càng lún sâu vào rượu chè và chán đời.

Mãi về sau, cậu quyết định đến trường đại học Baylor University xin học để hầu việc Chúa. Nhưng cậu trở thành một người nghiện rượu nặng nên chẳng bao lâu cậu tụt xuống hạng chót và có thái độ chộc phá. Cuối cùng cậu cũng học xong đại học và đi kinh doanh bất động sản. Rồi cậu lập gia đình, nhưng hôn nhân đổ vỡ.

Những năm tiếp theo, Douglass từ từ làm lại cuộc đời, được thôi thúc muốn đem những kẻ giết cha mẹ cậu ra công lý. Cuối cùng cậu lấy được tấm bằng luật và tranh cử một ghế Thượng Viện Tiểu Bang, và cậu đã trúng cử.

Vào tháng Hai, 1995, đang khi đi thăm nhà tù tiểu bang Oklahoma, Douglass đối mặt với một trong hai tên sát thủ cha mẹ cậu là Glen Ake. Cậu hỏi người giám quản cậu có thể nói chuyện với tên tử tù được không. Douglass có một câu hỏi: Sao anh lại làm như thế? Hai người nói chuyện nhau hơn một giờ. Ake hết sức hối hận và khóc suốt cuộc nói chuyện. Khi chuẩn bị chia tay, Douglass nói với Ake, "Tôi tha thứ cho anh." Cậu nói những lời này, "Thình lình, tôi cảm nhận mình được giải thoát độc. Đây là một cảm giác nhẹ nhàng mà tôi chưa từng có trước

đây, giống như ai đó vỗ vào ngực tôi. Tôi cảm thấy như thể là tôi thở phào nhẹ nhõm lần đầu tiên trong suốt mười lăm năm.”

Douglass làm nghề viết lách và sản xuất bộ phim Heaven's Rain. Bộ phim nói về câu chuyện bi kịch và kể lại hành trình đi từ giận dữ và tuyệt vọng đến tha thứ. Cậu nói rằng chính đức tin mà cha mẹ cậu nuôi dưỡng đã giúp hướng dẫn cậu có được cảm giác bình an.

... Brooks Douglass có thể lắm phải chứng kiến cuộc đời mình bị gặm nhấm bởi giận dữ, đau đớn và bực mình nếu cậu không bày tỏ hành động tha thứ.

Hy vọng là nếu chúng ta hiểu được mối nguy của cay đắng, bực bội và không tha thứ, chúng ta sẽ được thúc đẩy làm mọi sự có thể làm được để tránh những thứ này, và làm thế sẽ giúp chúng ta mau tha thứ. Chúng ta cần đem ra ánh sáng và nhanh bỏ qua những cảm xúc tai hại này.

Cảm giác giận dữ rất mãnh liệt và có khuynh hướng kiểm soát hành động của chúng ta; vì thế, càng hiểu tại sao chúng ta tha thứ thì chúng ta càng dễ thứ tha. Suốt nhiều năm tôi học được nhiều lý do hợp lý để không nên giữ cơn giận và mau tha thứ mà tôi sẽ chia sẻ cho bạn.

Vâng Lời Chúa

Một trong những điều đầu tiên thúc đẩy tôi tha thứ là Chúa bảo chúng ta tha thứ. Tôi nghĩ không phải lúc nào cũng phải hiểu tại sao Chúa muốn chúng ta làm, nhưng chúng ta nên tin cậy Ngài đủ để làm theo. Khi chúng ta sống trong ý Chúa, đời sống chúng ta luôn tốt đẹp hơn là chúng ta sống theo ý riêng. Tôi chắc là bạn đã thấy chiếc áo có in hàng chữ “Just Do It” (Hãy Làm Đi) và đó cũng là cách chúng ta đáp lại ý Chúa.

Vâng lời Chúa là điều tốt nhất mà chúng ta nên đeo

đuổi vì nó luôn mang lại bình an, niềm vui và sức mạnh cho đời sống. Nếu chúng ta không vâng lời, chúng ta sẽ có lương tâm mặc cảm tội lỗi, là điều sẽ làm suy yếu chúng ta và làm tắc nghẽn niềm vui và bình an. Chúng ta có thể cố gắng bỏ qua sự thật rằng chúng ta đã không vâng lời Chúa và bào chữa cho chuyện này, nhưng hậu quả của nó vẫn làm chúng ta khó chịu. Không gì cảm thấy thoải mái hơn là có một lương tâm trong sạch.

Bạn có nổi khùng với ai đó ngay bây giờ không? Nếu vậy, sao bạn không vâng lời Chúa mà tha thứ cho người đó để bạn tiếp tục sống trong bình an, vui mừng và sức mạnh? Người ta nói rằng satan dùng chuyện không tha thứ chống lại người ta hơn bất kỳ chuyện nào khác. Nó dùng chuyện không tha thứ để phân cách và chia rẽ, để làm suy yếu và tiêu diệt, và để ngăn trở mối quan hệ của chúng ta với Chúa. Và đây chỉ là một vài hậu quả tai hại của việc không tha thứ.

Tôi tin rằng một khi bạn thấy được việc cay đắng tai hại như thế nào đối với đời sống bạn, nó sẽ thúc đẩy bạn làm hết sức mình để sống tự do khỏi cay đắng. Tôi đã phí nhiều năm sống trong giận dữ và cay đắng; bây giờ thái độ của tôi là : “Tôi đã trải qua chuyện này rồi, đã phạm phải nhiều điều rồi và bây giờ tôi không thích tái phạm điều này nữa.” Hôm qua tôi nói với mọi người rằng tôi không có thì giờ để nổi khùng với ai nữa.

Eva Kor là một người môi giới bất động sản tại Terre Haute, Indiana, năng động và hấp dẫn ở độ tuổi bảy mươi sáu. Bạn không hề biết rằng bà đã bị tra tấn dã man dưới bàn tay của bác sĩ Josel Mengele khi còn nhỏ tại trại tập trung ở Auschwitz. Vào năm 1995, bà quay lại trại trong một chuyến đi truyền giáo, và chuyến đi đó trở thành câu chuyện mà báo chí đăng tin khắp Âu Châu. Bà đọc câu nói sau đây ngay tại nơi mà bà đã mất đi tuổi thơ và gia đình : “Tôi, Eva Mozes Kor, chị em sinh đôi còn sống sót khi còn nhỏ trong cuộc thí nghiệm của Josef Mengele tại

Auschwitz cách đây năm mươi năm, qua đây ân xá cho tất cả những người Phát xít đã can dự trực tiếp hoặc gián tiếp vào vụ giết chết gia đình tôi cùng hàng triệu người khác.”

Kể từ đó, bà Kor đã đi lại khắp thế giới kể về những kinh nghiệm của bà tại Auschwitz. Thông điệp của bà luôn tập trung vào quyền năng chữa lành của sự tha thứ. Bà nói, “Tha thứ chính là một hành động tự chữa lành không hơn không kém – một hành động tự làm tăng năng lực cho mình. Và tôi lập tức thấy gánh nặng đau đớn rút khỏi vai tôi – tôi không còn là nạn nhân của Auschwitz, tôi không còn là tù nhân của quá khứ thảm thương, cuối cùng tôi được tự do. Tôi cho rằng tha thứ là thứ thuốc thần diệu thời hiện đại. Bạn không cần phải thuộc về hội HMO. Không cần phải trả góp, vì thế ai cũng trả nổi. Không có tác dụng phụ. Và nếu bạn không thích cách mà bạn cảm nhận không còn đau đớn về quá khứ, lúc nào bạn cũng có thể lấy lại nỗi đau này.” Eva Kor không phí thì giờ hay sức khỏe. Rõ ràng phương thuốc thần diệu của bà là toa thuốc của Chúa.

Hãy Ưu Tiên Cái Ưu Tiên

Vâng lời là đề tài chính của Lời Chúa, và chúng ta cần để sự vâng lời làm ưu tiên trong đời sống. Chúng ta hãy thành thật cầu nguyện mỗi ngày, “Ý Cha được nên ở đất như ở trời.” Sự vâng lời bắt đầu từ trong suy nghĩ vì suy nghĩ sẽ thành hành động.

Đánh đổ các lý luận và mọi sự kiêu căng nghịch với sự hiểu biết về Đức Chúa Trời, chúng tôi cũng bắt mọi tư tưởng phải vâng phục Chúa Cứu Thế.

2Côrinhtô 10:5

Sứ đồ Phaolô khuyên chúng ta hãy bắt phục các tư tưởng. Không tha thứ được nhen nhúm trong cách chúng ta nghĩ về con người và hoàn cảnh. Tôi thấy được rằng nếu tôi chỉ chọn tin điều tốt nhất nơi một người ở trong một hoàn cảnh nào đó thì tôi thường tránh đi nỗi khổ của cơn giận và cay đắng. Hoặc đôi khi chúng ta chọn không nghĩ tới sự vấp phạm gì cả. Một điều chắc chắn là, chúng ta càng nghĩ về những sai trật mà ai đó đã làm cho mình thì chúng ta càng nổi giận và cay đắng, nên chúng ta hãy quyết định vâng lời Chúa ngay trong suy nghĩ.

Bản dịch Kinh Thánh The Amplified Bible dịch sự tha thứ nghĩa là “bỏ đi và cho qua luôn.” Cách để làm điều đó là đừng nghĩ hay nói về nó. Hãy loại bỏ vấp phạm khỏi đầu óc và khỏi môi miệng thì những cảm xúc bị tổn thương và bị khơi dậy sẽ lắng đọng.

Họ Cho Nó Qua Đi

Những người nam và người nữ trong Kinh Thánh đã bày tỏ quyền năng của Chúa trong đời sống của họ là những người mau tha thứ. Giô-sép là một trong những tấm gương hay nhất chúng ta tìm thấy trong Kinh Thánh và sứ đồ Phaolô cũng là một tấm gương khác. Tôi đã nói đến Giô-sép trước đây, nhưng câu chuyện của cậu thật quyền năng và lạ lùng nên đáng cho chúng ta xem xét lại và rút ra những bài học quý giá.

Dù các anh Giô-sép ghét cậu và xử tệ với cậu, cậu vẫn vâng lời Chúa để tha thứ. Cậu biết sự báo thù không thuộc về cậu mà thuộc về Chúa. Cậu tin cậy Chúa biến hoá thành phước và đó chính là điều đã xảy ra. Dù Giô-sép thấy mình rơi vào nhiều hoàn cảnh bi đát và bất công, cậu vẫn kinh nghiệm phước lành của Chúa. Ân huệ của Chúa đến trên cậu, cũng như đến trên những ai cho việc vâng

lời Chúa là quan trọng trong đời sống. Sau nhiều năm làm đầy tớ và mất mười ba năm trong tù về tội mà cậu không phạm, cậu vẫn không có thái độ cay đắng. Cuối cùng, Chúa đặt cậu vào vị trí quyền lực trong xứ và trong lúc đói kém, đây là lời cậu nói với các người anh đang thiếu thốn khi đến xin cậu giúp:

Vậy xin các anh đừng sợ. Tôi sẽ cấp dưỡng cho các anh và con cái các anh. Giô-sép trấn an các anh và nói chuyện dịu dàng với họ.

Sáng Thế Ký 50:21

Nếu chúng ta nghĩ về chuyện này một lát, chúng ta sẽ ngạc nhiên về thái độ của Giô-sép, và chúng ta thấy đều được cảm động để hành xử tương tự khi chúng ta thấy người ta đê tiện và thấy đời bất công. Tại sao chúng ta nên tha thứ và tử tế với người ta khi mà họ xử tệ với chúng ta? Vì Chúa phán hãy làm vậy! Đó chính là lý do mà tất cả chúng ta đều cần.

Các anh Giô-sép sống trong sợ hãi và khốn khổ trong suốt quãng đời của họ, trong khi Giô-sép có bình an, vui mừng và quyền năng. Nên tôi xin hỏi bạn, ai là nạn nhân và ai là ân nhân? Lúc đầu dường như Giô-sép là nạn nhân; nói cho cùng, các anh cậu bán cậu cho các gã buôn nô lệ. Nhưng thực tế cậu lại có được sự chiến thắng huy hoàng khi cậu có thể trải qua hoàn cảnh kinh khiếp và thoát khỏi đó thành một con người tốt đẹp hơn trước đây. Còn các anh của cậu kết cuộc thành nạn nhân của sự ganh ghét và ganh tị của chính họ. Khi Giô-sép quyết định tha thứ, cậu đã làm ơn cho chính cậu và điều này mang lại ích lợi cho suốt cuộc đời còn lại của cậu.

Sứ đồ Phaolô cũng trải qua nhiều thử thách trong khi cố gắng giúp người ta qua việc rao giảng tin lành cho họ. Ông bị bỏ tù và bị xử về những tội mà ông không phạm. Kinh Thánh cho biết vào lần xử đầu tiên mọi người đều

bỏ ông. Không ai đứng với ông và chắc hẳn đây là một cảm giác cô đơn kinh khiếp và có thể dễ dàng đâm ra cay đắng. Tóm lại là ông bị xử về việc tìm cách giúp chính những người bây giờ đã bỏ ông.

Khi ta tự biện hộ lần thứ nhất tại toà, chẳng có ai bênh vực ta; tất cả đều bỏ rơi ta. Cầu xin Chúa đừng quy tội này cho họ. Nhưng Chúa tiếp tục đứng bên cạnh và ban thêm sức cho ta, để ta rao giảng Phúc Âm cách rõ ràng, đầy đủ, cho mọi dân ngoại đều nghe. Chúa cũng đã cứu ta thoát khỏi hàm sư tử.

2Timôthê 4:16-17

Hãy để tôi giải thích hai câu Kinh Thánh này và chia sẻ một số bài học tôi thấy được. Chúa ở cạnh Phaolô và thêm sức cho ông, nhưng chuyện này sẽ không xảy ra nếu Phaolô không tha thứ và cay đắng. Linh cay đắng sẽ phân cách chúng ta với Chúa. Dĩ nhiên Ngài không bao giờ lìa chúng ta, nhưng ánh sáng không thể thông đồng với bóng tối, nên chúng ta bị tắc nghẽn hay ngăn trở không hưởng sự hiện diện của Ngài trong đời sống. Tuy nhiên, Phaolô đã kinh nghiệm được sự hiện diện của Chúa ở với ông vì ông vâng lời. Phaolô cũng nói rằng ông đã được giải cứu khỏi hàm sư tử, và đó chính là satan tác động qua những con người gian ác buộc tội Phaolô và tìm cách làm hại ông.

Mau vâng lời tha thứ bất cứ ai mà chúng ta thù nghịch sẽ mang lại cho chúng ta quyền năng và uy quyền đối với satan. Hãy để tôi nhắc bạn là Phaolô có nói với tín hữu trong sự dạy dỗ của ông là hãy tha thứ để satan không lợi dụng họ (2Cô 2:10-11). Có phải satan lợi dụng bạn hay ai đó mà bạn biết chỉ vì không tha thứ không? Nếu vậy, bạn hãy chấn chỉnh ngay bằng cách vâng lời Chúa và tha thứ hoàn toàn bất kỳ ai bạn thù nghịch. Đây là lúc để hỏi, “Bạn có đang giữ thù hận hay thù hận đang giữ bạn?”

Mười hai môn đồ cùng đi lại với nhau chắc hẳn phải tha thứ nhau thường xuyên vì những vấp phạm. Khi chúng ta gần gũi với cùng một người thường xuyên thì họ có thể làm chúng ta khó chịu và chúng ta nghĩ là họ có chủ đích làm vậy để khiến chúng ta bực mình. Thực tế thì họ chỉ thể hiện chính con người họ và chúng ta lại đòi hỏi nơi họ quá mức. Tôi tưởng tượng khó khăn thế nào cho mười hai môn đồ đồng ý nhau suốt ba năm. Họ có những cá tính trái ngược nhau và phải học sống chung như chúng ta phải học trong chính kinh nghiệm của chúng ta với người khác.

Phierơ đã hỏi Chúa Giê-su ông phải tha thứ cho cùng một người phạm cùng một tội bao nhiêu lần (Mat 18:21). Thật buồn cười nếu bạn dùng trí tưởng tượng một chút và nghĩ đến Phierơ hành xử như một em bé hay giận được cha mẹ yêu thương dạy dỗ để biết cách chan hoà với anh chị của mình. Tôi thấy khuôn mặt đỏ ngầu của Phierơ vì nổi giận, với ánh mắt khó chịu, ông hỏi, “Ngài muốn con tha thứ bao nhiêu lần đây, Chúa? Vì con mới bị chọc giận?”

Liệu một môn đồ của Chúa Giê-su suy nghĩ và hành xử như thế sao? Các môn đồ này không khác gì chúng ta. Họ là những con người bình thường học vâng lời Chúa, và họ cũng có cùng một phản ứng trong suy nghĩ và cảm xúc như chúng ta có đối với ý Chúa. Họ cảm thấy muốn nổi loạn, ương ngạnh và xác thật họ muốn kháng cự với mọi người khác, và họ cũng phải hợp tác với Chúa Giê-su để chiến thắng những chuyện này. Đừng thất vọng nếu bạn thấy khó khăn trong chuyện tha thứ người khác. Tôi không biết có ai thấy tha thứ là chuyện dễ hay không, nhưng chúng ta có thể thứ tha nhờ có Chúa giúp đỡ.

Khả Năng Yêu Thương

Khả năng yêu thương người khác sẽ bị ngăn trở khi chúng ta cứ nổi giận và không chịu tha thứ. Tôi đã viết cả hai cuốn sách về tầm quan trọng của việc yêu thương người khác, vì thế tôi nghĩ đây là điều chúng ta cần để ý nhiều. Tình yêu thương là điều hệ trọng hơn hết ở đời này; không có nó đời sống chúng ta không có hương vị. Cuộc đời sẽ tẻ nhạt, sẽ ảm đạm và vô vị và chúng ta cũng bị giam hãm trong ngục tù của ích kỷ. Dĩ nhiên Chúa biết chuyện này trước khi chúng ta biết, và Ngài đã cung ứng một phương cách để thoát ra khỏi nỗi kinh khiếp của một cuộc đời như thế; phương cách đó là Chúa Giê-su.

Ngài đã chết cho mọi người để những kẻ sống không sống cho chính mình nữa nhưng sống vì Đấng đã chết và sống lại cho mình.

2Côrinhtô 5:15

Đối với tôi đây là một câu Kinh Thánh hay. Chúa Giê-su chết để chúng ta được tự do khỏi ngục tù bản ngã. Khi chúng ta đầy ắp sự không tha thứ tức là chúng ta đầy ắp cái tôi. Chúng ta cứ nghĩ về những gì người ta đã gây cho mình, và những gì người ta đã không làm cho mình mà đáng lý họ phải làm. Nhưng chuyện gì xảy ra nếu chúng ta nghĩ thêm về những gì mà một người đã làm hại chúng ta phải chịu khi không vâng lời Chúa mà bạc đãi chúng ta? Nghĩ đến người khác lúc nào cũng được tưởng thưởng và phóng thích chúng ta khỏi sự ích kỷ. Chúa Giê-su chết để chúng ta không phải sống cuộc đời giận dữ, cay đắng và đó là tin lành!

Điều này có thể khó chấp nhận, nhưng xét về căn bản, không tha thứ là ích kỷ, vì nó chỉ chú trọng đến việc là tôi cảm thấy ra sao và chuyện gì đã xảy ra cho tôi. Chúng

ta có thể bị tổn thương và quả đã bị ngược đãi, nhưng cứ nghĩ về bản thân mà thôi thì không giúp chúng ta hồi phục khỏi đau đớn. Khi Chúa bảo chúng ta hãy mau mau tha thứ kẻ thù và thương xót họ, dường như đây là một việc bất công nhất trên đời. Nhưng thực tế Ngài biết đây là cách duy nhất để bỏ qua quá khứ đau đớn mà bước vào cuộc sống tốt đẹp đang vẫy gọi chúng ta.

Tôi phát hiện ra rằng tôi không thể nào vừa ích kỷ mà vừa hạnh phúc cùng một lúc được, và tôi chọn trở nên hạnh phúc, nên tôi phải quên cái tôi đi mà liên tục nghĩ đến người khác.

Kinh Thánh dạy chúng ta hãy mặc lấy tình yêu thương (Cô 3:14). Thật ra Kinh Thánh nói, “Trên hết hãy mặc lấy tình yêu thương.” Nhóm từ này có nghĩa là đây là điều chúng ta phải chuẩn bị và làm có chủ đích. Tôi khích lệ bạn hãy lên kế hoạch mỗi ngày tha thứ cho bất cứ ai có cơ may làm tổn thương bạn. Đừng chờ cho đến khi chuyện xảy ra và sau đó vật lộn với cảm xúc giận dữ, nhưng thay vào đó hãy dự tính và duy trì đời sống yêu thương.

Maggie lấy James khi cô mới mười chín tuổi. Mục tiêu của cô trong đời là lấy chồng và có gia đình. Cô có khiếu nội trợ và muốn thể hiện tài năng ngay. Maggie đón nhận rất nhiều tình cảm từ gia đình khi cô lớn lên, nhưng James thì không nhận được diễm phúc này, và buồn thay cậu cũng không biết cách trao ban. Maggie thấy hụt hẫng và thật sự cần sự biểu lộ tình cảm. Dù James yêu thương Maggie thật, cậu không hôn vợ trừ khi nào cậu muốn ân ái. Cậu không giúp gì việc nhà hay chăm sóc con, vì cậu chưa hề thấy cha mình làm vậy. Mẹ của James thường nắm bóp tay chân cho cha của cậu trong lúc cha cậu ngồi nghỉ; vì thế James mong vợ mình là Maggie làm tương tự.

Vì Maggie rất hồ hởi muốn làm người vợ hiền, cô làm tất cả cho James và muốn chịu chồng hết mình. Sau hai mươi lăm năm lấy nhau, có được bốn người con, Maggie mệt mỏi khi hết mình cho gia đình nhưng cô cảm thấy

không được đền đáp bao nhiêu. Cô hiếm khi nghe những lời khích lệ hay cảm ơn từ James, dù cô có nói với James về chuyện này vài lần, nhưng chồng cô dường như không muốn thay đổi. Cậu nghĩ vợ mình là cảm xúc và thường thẳng với vợ như thế!

Mỗi năm trôi qua Maggie ngày càng bực bội thêm. Cô đâm ra bực tức, và giữa hai vợ chồng bây giờ có một bức tường ngăn cách. Cô đầy cay đắng, bực bội và không tha thứ, và ngày càng trở nên khốn khổ hơn. Cuối cùng, trong lúc lòng đầy khủng hoảng cô biết rằng hoặc là cô phó dâng chồng mình cho Chúa và cầu nguyện cho chồng, hoặc là cứ sống khốn khổ như vậy. Cô cũng nhận ra rằng cô không chỉ để cho James lợi dụng cô mà cô còn làm tương tự cho các con của mình. Cô làm hết cho con cái, tưởng rằng cô là người mẹ tốt. Thực tế là những gì cô làm đã khiến cho con cái của cô có thái độ ỷ lại, lười biếng và vô ơn.

Cô biết cần phải thay đổi nhiều thứ, nên cô quyết định chăm sóc đúng đắn bản thân thay vì cảm thấy thương hại cho bản thân. Cô tiếp tục chăm sóc chu đáo cho gia đình, nhưng cô không làm cho các con những việc nào mà chúng có thể làm được và chúng nên tự làm. Cô cho chúng biết điều cô mong đợi và hậu quả là gì nếu chúng không làm trọn trách nhiệm.

Maggie bắt đầu làm những việc cô thích. Khi James và con cái than phiền, cô bình thản giải thích, “Em vui hưởng cuộc sống của em cũng không có tội tình gì,” và cô đã làm những gì cô cảm thấy Chúa cho phép cô làm. Những bước hành động này đã giúp cô chiến thắng được cảm giác cay đắng. Cô vẫn cần James yêu thương mình hơn nhưng cô nhận ra chỉ có Chúa mới làm việc trong lòng chồng cô những việc cần làm. James là một người biết lo cho vợ con và là một người chồng tốt, nên Maggie bắt đầu tập trung vào những điểm tốt về chồng thay vì nghĩ đến những thiếu sót của chồng.

Khi cô muốn James làm việc gì đó trong nhà hay chơi với con cái, cô chỉ nhờ chồng cô chứ không nổi giận vì chồng cô không tự động làm. Phụ nữ hay muốn đàn ông để ý và tự động làm, nhưng phần lớn mấy ông thường than thở rằng họ không phải là người “đọc được tư tưởng” của phụ nữ nên họ nói, “Nếu em muốn anh làm gì, sao em không nói ra?”

Những thay đổi này đã giúp Maggie rất nhiều. Thay vì lúc nào cũng nghĩ chồng mình phải làm gì cho mình, cô cầu nguyện cho chồng và cố gắng nhớ lại rằng chồng của mình lúc nhỏ không thấy được những tấm gương tốt. Chuyện của cô chưa giải quyết xong, nhưng bây giờ cô hạnh phúc hơn rất nhiều và mấy tháng qua chồng cô cũng có vài thay đổi. Rõ ràng là hai vợ chồng này đang thay đổi và đó là bằng cứ cho thấy cách của Chúa luôn mang lại kết quả.

Đức Tin Bị Tắc Nghẽn

Maggie phải loại bỏ cay đắng trong lòng cô trước khi cô có thể cầu nguyện hết lòng cho chồng. Đức tin sẽ không hiệu quả trong một tấm lòng đầy cay đắng. Tôi tự nhủ có hàng triệu người cầu nguyện cho người khác thay đổi nhưng lời cầu nguyện không được Chúa trả lời vì họ cầu nguyện mà lòng họ đầy giận dữ.

Khi đang đứng cầu nguyện, nếu có điều gì bất bình với ai, các con hãy tha thứ, để Cha các con trên trời cũng tha thứ lỗi lầm cho các con.

Nếu các con không tha lỗi cho người khác, thì Cha các con ở trên trời cũng không tha thứ những lỗi lầm cho các con.

Mác 11:25-26

Đức tin có hiệu nghiệm và được tăng cường sức mạnh bởi tình yêu thương (Ga 5:6). Đức tin không có năng lực lan toả nếu không có tình yêu thương. Nó không có sức mạnh khi thiếu tình yêu thương. Ôi, ước gì nhiều người tin điều này và hoán đổi sự cay đắng của họ để lấy thương xót và tha thứ. Chúng ta hãy học biết rằng khi người ta làm vậy, họ thật sự làm hại chính họ hơn là họ làm hại chúng ta. Nguyên lý thật của Chúa đầy đầy tấm lòng chúng ta bằng lòng nhân từ cùng thương xót đối với tha nhân.

Sau đây là phần tóm tắt lại một số hậu quả tai hại của việc không tha thứ :

Khi chúng ta không chịu tha thứ, chúng ta không làm theo Lời Chúa.

Chúng ta mở cửa cho ma quỷ gây ra đủ thứ rắc rối trong đời sống.

Chúng ta ngăn trở tình yêu thương tràn đến người khác.

Đức tin bị tắc nghẽn và lời cầu nguyện bị ngăn trở.

Chúng ta bất hạnh và đánh mất niềm vui.

Thái độ chúng ta bị đầu độc và chúng ta lại đầu độc những người chúng ta tiếp xúc.

Cái giá mà chúng ta phải trả vì cứ giữ cảm giác cay đắng thật không đáng để trả giá. Không tha thứ mang theo những hậu quả tai hại, nên hãy làm ơn cho bản thân hãy tha thứ!

CHƯƠNG

10

Muôn Tha Thứ, Nhưng Không Biết Làm Sao

Rất dễ để khuyên một người là họ cần phải tha thứ những ai làm tổn thương họ, nhưng nếu họ không biết cách để tha thứ thì sao. Tôi đã gặp những người cứ đến gặp tôi nhiều lần, nhờ tôi cầu nguyện để họ đủ sức tha thứ cho kẻ thù của họ. Họ thật lòng nhưng đã thất bại. Tôi quy lại thành một tiến trình mà tôi tin chúng ta cần phải trải qua để kinh nghiệm sự đắc thắng trong việc tha thứ những ai làm tổn thương chúng ta.

Cầu nguyện thật quan trọng, nhưng chúng ta phải làm nhiều thứ để tha thứ hơn là chỉ cầu nguyện. Khi chúng ta làm phần của chúng ta, Chúa luôn làm phần của Ngài, nhưng thường thì chúng ta không làm phần của chúng ta; sau đó chúng ta lại bối rối về việc tại sao là lời cầu nguyện hình như không được đáp lời. Chẳng hạn, một người thất nghiệp cầu nguyện xin Chúa ban cho mình một công việc, nhưng anh ta vẫn cần đi tìm việc và nộp đơn cho các công ty thì mới có việc làm. Nguyên tắc này cũng áp dụng cho việc tha thứ.

Ước Muốn

Bước đầu tiên để tha thứ kẻ thù đó là phải có ước muốn mạnh mẽ làm chuyện này. Ước muốn thúc đẩy chúng ta chấp nhận bất cứ điều gì để đạt được mục tiêu. Một người cần giảm cân sẽ không giảm, trừ khi người đó muốn thật hết lòng. Tại sao? Vì người đó cần có một khát khao để giúp người đó ăn ít khi đói hay liên tục khước từ những loại thức ăn nào có nhiều ca-lo-ri khi thấy người khác ăn. Tôi có một người bạn mới đây giảm được sáu mươi pound. Cô ta phải mất một năm kỷ luật mới giảm cân được, thậm chí bây giờ cô ta vẫn phải kỷ luật bản thân mỗi ngày để không quay lại thói quen cũ. Điều gì thúc đẩy cô ta? Mỗi ngày cô thèm ăn rất nhiều thứ, nhưng ước muốn được khoẻ mạnh và giữ cân để cho đẹp đẽ mãnh liệt hơn ước muốn ăn nhiều.

Tôi biết chúng ta không muốn đối diện sự thật, nhưng thực tế là chúng ta thấy đều làm những gì chúng ta muốn làm nếu ước muốn của chúng ta đủ mạnh mẽ. “Tôi không thể” nghĩa là “Tôi không muốn.” Không ai trong chúng ta vui vẻ nhận trách nhiệm về những lĩnh vực có vấn đề trong đời sống. Chúng ta thích bào chữa và đổ lỗi hơn, nhưng những điều này không giải phóng chúng ta.

Khi người ta đến tuổi về hưu và suốt nhiều năm họ đã dành dụm đủ tiền để đảm bảo tài chính, ấy là vì họ đã có một khát khao đủ mạnh để thúc đẩy họ kỷ luật bản thân. Họ phải trả lời không mua một số đồ họ muốn mới dành dụm tiền bạc được.

Ước muốn mãnh liệt sẽ sản sinh ra những kết quả trong mọi lĩnh vực trong đời sống, và việc sống tự do khỏi cay đắng, bực bội và không tha thứ cũng không ngoại lệ. Nếu bạn không có ước muốn gì cả, hãy bắt đầu xin Chúa ban cho bạn ước muốn vì đó là nền tảng của mọi thành công.

Trước đây tôi không có ước ao gì để tha thứ cho cha tôi

vì đã lạm dụng tôi cho đến khi tôi bắt đầu học Lời Chúa. Một khi tôi học Lời Chúa, tôi thấy được tầm quan trọng của việc tha thứ và đó là ý muốn của Chúa dành cho tôi. Tôi nhận biết rằng Chúa đã tha thứ cho tôi nhiều biết chừng nào và điều Ngài bảo tôi làm không khác gì với điều Ngài đã làm cho tôi. Quyền năng trong Lời Chúa đã sản sinh trong tôi một ước ao để vâng lời Chúa trong chuyện này, và tôi tin Lời Chúa cũng làm tương tự cho bạn. Nếu bạn không có ước ao tha thứ cho kẻ thù, hãy học tất cả những gì Lời Chúa nói về đề tài này, và tôi tin lòng bạn sẽ được thay đổi. Bạn sẽ muốn tha thứ, và một khi bạn muốn thì tiến trình sẽ bắt đầu.

Quyết Định

Sau khi bạn có ước ao tha thứ, bạn phải quyết định làm. Quyết định không thể là quyết định cảm xúc, nhưng phải là một quyết định mà người ta gọi là “quyết định dứt khoát”. Quyết định kiểu như thế không xê dịch khi cảm xúc dao động. Ấy là một quyết định vững vàng quyết tâm biến việc tha thứ thành một lối sống. Quyết định này không nhất thiết là thay đổi cách bạn cảm nhận ngay lập tức, và cũng không có nghĩa là bạn sẽ không bao giờ còn tranh chiến với ý tưởng tha thứ cho người ta. Một số người có thể cần được tha thứ lặp đi lặp lại về cùng một vấn đề, và như thế không có nghĩa là dễ làm đâu. Đây là một việc làm có chủ đích, chứ không phải là dựa vào cách chúng ta cảm nhận.

Cha tôi là một người rất cộc cằn trong cách cư xử và tiếc thay là tôi rất giống ông ta. Vì không có ai khác nên tôi phải giống ông thôi, thế là tôi nhiễm tính ông. Hành động và lời nói của tôi thường hay cộc cằn, và tôi biết nhà tôi phải tha thứ cho tôi nhiều lần trong suốt những năm

tháng mà Chúa thay đổi tôi và làm mềm tấm lòng cứng cõi và tan nát của tôi. Tiến trình chữa lành cần thời gian và nhà tôi rất kiên nhẫn, nhưng tạ ơn Chúa là nhà tôi không làm bởi sức riêng. Chúa ban cho anh ân sủng để chịu đựng những yếu đuối của tôi, và Ngài cũng sẽ ban cho bạn ân sủng để xử sự với những người như thế trong đời sống bạn.

Thỉnh thoảng tôi phải xử lý với những người trong đời sống tôi hiện tại đã cư xử y như tôi đã cư xử trước đây, và tôi phải nhắc nhở chính tôi hãy làm cho họ điều mà nhà tôi đã làm cho tôi. Thật không dễ chút nào và thường thì tôi không cảm thấy thích chuyện này, nhưng tôi đã có một quyết định dứt khoát vâng lời Chúa và không sống giận dữ và cay đắng nữa. Tha thứ là một trong những món quà tốt đẹp nhất mà Chúa ban cho chúng ta, và khi chúng ta chịu trao ban món quà đó cho người khác, nó sẽ tăng thêm vẻ đẹp, bình an, niềm vui và sức mạnh cho chính đời sống chúng ta.

Chúa dạy chúng ta trong Lời Ngài cách để sống đúng, nhưng Ngài không bao giờ ép chúng ta làm những gì Ngài dạy. Ngài để cho mỗi chúng ta chọn lựa. Có nhiều lúc trong đời sống tôi khi tôi thật sự ước ao là tôi có thể bắt những người tôi yêu thương làm điều đúng, nhưng lúc đó tôi được nhắc nhở rằng Chúa ban cho tất cả chúng ta quyền tự do chọn lựa và Ngài mong ước chúng ta chọn làm điều đúng để chúng ta hưởng được cuộc sống mà Chúa Giê-su chết để chúng ta hưởng.

Bất cứ khi nào chúng ta vâng lời Chúa, chúng ta đang làm ơn cho bản thân vì mọi điều Ngài bảo chúng ta làm đều vì ích lợi cho chúng ta. Tôi nhắc nhở chính mình điều này thường xuyên mỗi khi Ngài bảo tôi làm một việc gì khó. Mỗi chúng ta phải tự chọn thôi; không ai chọn thay cho chúng ta. Tôi khuyên bạn hãy có một quyết định dứt khoát để tha thứ. Một khi bạn quyết định rồi thì bạn sẽ sẵn sàng cho bước kế tiếp trong tiến trình tha thứ.

Lệ Thuộc

Bước kế tiếp trong tiến trình tha thứ người khác là lệ thuộc Thánh Linh giúp bạn làm những gì bạn đã quyết định dứt khoát rồi. Chỉ quyết định không thì chưa đủ. Quyết định là quan trọng nhưng vẫn chưa đủ, vì sức mạnh ý chí thôi thì không mang lại kết quả. Chúng ta cần sức mạnh siêu nhiên của Thánh Linh, Đấng sống trong chúng ta và Ngài luôn sẵn sàng giúp chúng ta làm theo ý Chúa.

Trong Nước Chúa, sự độc lập không phải là nét hấp dẫn lắm, và sống thế cũng không ích lợi gì. Chúng ta khích lệ con cái trưởng thành và trở nên độc lập, nhưng chúng ta càng tăng trưởng trong Chúa, hay chúng ta càng trưởng thành thuộc linh thì chúng ta càng lệ thuộc nơi Ngài. Nếu chúng ta bỏ qua khía cạnh này trong đời sống theo Chúa, chúng ta sẽ luôn thấy thất vọng. Chúa không ban phước cho những gì mà Kinh Thánh gọi là “công việc của xác thịt,” tức là những gì mà chúng ta cố gắng làm mà không cần Chúa. Dù chúng ta có cất lực để cố gắng làm theo ý Chúa, chúng ta phải lệ thuộc nơi Ngài mới thành công. Kinh Thánh khích lệ chúng ta hãy nhận biết Chúa trong mọi đường lối chúng ta (Châm 3:6). Điều này có nghĩa là chúng ta nên mời Ngài can dự vào mọi hoạt động của chúng ta và thưa với Ngài rằng chúng ta biết chúng ta sẽ không thành công nếu không có Ngài giúp đỡ.

Vì con người có khuynh hướng muốn độc lập và thích làm theo ý riêng, nên thái độ lệ thuộc Chúa không phải lúc nào cũng dễ dàng.

Kinh Thánh nói trong Xachari 4:6 rằng chúng ta chiến thắng cuộc chiến không bởi năng lực hay sức mạnh của chúng ta mà bởi Thánh Linh của Chúa. Chúa ban cho chúng ta ân sủng, tức là quyền năng của Ngài để làm những việc cần làm.

Chính Ta là cây nho, còn các con là nhánh; người nào cứ ở trong Ta và Ta trong người ấy thì chắc sẽ sinh nhiều quả, vì ngoài Ta các con không làm gì được.

Giăng 15:5

Tôi tin Giăng 15:5 là câu quan trọng trong Kinh Thánh. Những vấn đề khác phụ thuộc vào việc chúng ta hiểu câu Kinh Thánh này, tức là nếu Chúa kêu gọi tôi làm việc gì đó hay truyền bảo tôi làm điều gì đó, tôi vẫn không thể làm trừ khi tôi lệ thuộc nơi Ngài. Ngài muốn chúng ta kết quả tốt đẹp, làm những việc tốt đẹp, nhưng chúng ta không thể có được trừ khi chúng ta hoàn toàn lệ thuộc nơi Ngài. Mau tha thứ cho những người làm vấp phạm chúng ta là kết quả tốt đẹp và điều này làm đẹp lòng Chúa, nhưng chúng ta không thể làm được trừ khi chúng ta xin sự giúp đỡ và sức mạnh của Ngài.

Bạn có thất vọng vì bạn cố gắng làm những việc mà không thấy kết quả tuy nhiên bạn thật sự tin rằng đây là những việc thiêng liêng mà bạn nên làm không? Có thể vấn đề của bạn là thái độ cậy vào bản thân và độc lập. Tại sao chúng ta thích tự thân làm mà không cần ai giúp? Chỉ đơn giản là vì chúng ta thích mình “có công” và thích hãnh diện về những thành quả của mình, nhưng Chúa muốn chúng ta ngợi khen Ngài về mọi chiến thắng của chúng ta và tạ ơn Ngài vì Ngài cho phép chúng ta làm cái bình để Ngài dùng.

Lúc này hay lúc khác chúng ta muốn làm điều đúng mà vẫn thất bại. Kinh Thánh nói tâm linh thì muốn còn xác thịt thì yếu đuối (Mat 26:41). Đây là điều quan trọng mà chúng ta cần phải học. Nó sẽ giúp chúng ta đến với Chúa cầu nguyện ngay khi bắt đầu bất kỳ một kế hoạch nào và xin Ngài giúp đỡ. Nó cũng giúp chúng ta khỏi phí sức và khỏi thất bại ê chề. Tại văn phòng chúng tôi, chúng tôi có thu hình hàng ngàn chương trình phát hình, nhưng chúng tôi không bao giờ bắt đầu nếu không hiệp lại xin Chúa

giúp chúng tôi. Tôi phải mất nhiều năm để học được rằng công việc của xác thịt chẳng ích gì; điều duy nhất ích lợi là lệ thuộc Chúa.

Tôi nhớ rõ có lần đi nhóm và nghe một bài giảng đầy quyền năng về vấn đề nào đó, tôi được thuyết phục trong lòng là tôi cần phải thay đổi. Sau đó tôi về nhà và cố gắng thay đổi nhưng mỗi lần như thế đều thất bại. Điều này làm tôi vô cùng bối rối cho đến cuối cùng tôi nhận ra rằng tôi bỏ Chúa ra ngoài dự tính của tôi. Tôi cứ đinh ninh rằng vì điều tôi cố gắng làm là ý Chúa nên tôi sẽ thành công. Nhưng tôi phải học biết rằng không việc gì thành công nếu tôi không lệ thuộc Ngài giúp nó thành công và dâng vinh hiển cho Ngài về việc này.

Tôi tin nhiều người thật sự yêu Chúa đã nhiều lần thất vọng khi cố gắng trở thành “tín đồ ngoan đạo” vì họ không hiểu chân lý này. Tôi đã phí những năm tháng “cố” để sống đạo, nhưng lại không chịu lệ thuộc hoàn toàn nơi Chúa để giúp tôi thực hiện. Kinh Thánh đầy đầy những câu nói về tầm quan trọng của việc lệ thuộc nơi Chúa và những tấm gương về những con người thất bại vì họ không lệ thuộc Chúa và những con người thành công vì họ lệ thuộc Chúa.

Êsai bảo dân sự Chúa hãy chấm dứt đặt lòng tin nơi con người yếu đuối, mỏng manh, là loài chỉ có hơi thở trong lỗ mũi tạm thời (Êsai 2:22). Chúa muốn dân sự lệ thuộc Ngài để Ngài ban cho họ sự chiến thắng. Sự nhấn mạnh của Chúa qua tiên tri Êsai thật đơn giản, sao lại tin cậy con người có quá nhiều yếu đuối trong khi đó bạn có thể tin cậy Chúa?

Tiên tri Giêrêmi cũng giảng sứ điệp tương tự cho dân sự mà ông nói tiên tri. Ông nói chúng ta bị rửa sạch khi chúng ta đặt lòng tin nơi con người mỏng manh và quay lưng khỏi Chúa. Nhưng chúng ta sẽ được phước rất nhiều khi chúng ta tin cậy, nương nhờ và tin tưởng vào Chúa, đặt hy vọng và niềm tin nơi Ngài (Giê 17:5,7).

Sứ đồ Phaolô viết cho tín hữu người Galati hỏi họ có phải họ cho rằng sau khi bắt đầu đời sống thuộc linh với Thánh Linh mà bây giờ họ lại cậy xác thịt để đạt đến sự trọn vẹn sao (Ga 3:3)? Rõ ràng câu trả lời là không, họ không thể làm vậy. Phaolô biết họ không thể đạt đến sự trưởng thành thuộc linh nếu họ không tiếp tục lệ thuộc Thánh Linh, và chúng ta cũng sẽ thất bại trong mọi việc chúng ta làm, kể cả tha thứ kẻ thù, nếu chúng ta không lệ thuộc Chúa để nhận sức mạnh làm theo.

Nên chúng ta thấy được rằng có ba bước phải thực hiện trong tiến trình tha thứ đó là ước muốn, quyết định và lệ thuộc. Một khi bạn làm ba bước này, bạn sẽ đi tiếp bước kế tiếp.

Cầu Nguyện Cho Kẻ Thù

Chúa bảo chúng ta không chỉ cầu nguyện cho kẻ thù mà còn chúc phước, chứ đừng rửa sả họ. Lạ lùng quá! Bạn có nghĩ là chuyện này thật bất công quá không? Ai mà muốn cầu nguyện cho kẻ thù mình được phước? Có lẽ không ai trong chúng ta muốn cả nếu chúng ta sống theo cảm xúc thay vì theo Lời Chúa.

Nhưng Ta bảo các con: ‘Hãy yêu kẻ thù và cầu nguyện cho kẻ bắt bớ các con, để các con trở nên con cái của Cha các con trên trời, vì Ngài cho mặt trời soi trên kẻ ác cũng như người thiện và ban mưa cho người công chính cũng như kẻ bất chính.

Mathiơ 5:44-45

Lời dạy này không có nghĩa là chúng ta phải thành “miếng dẻ chà chân” để người ta giẫm lên, cũng không có nghĩa rằng chúng ta không bao giờ sửa sai họ về hành vi

xấu của họ. Tha thứ kẻ thù liên hệ đến thái độ của tấm lòng đối với người ta và cách chúng ta đối xử họ. Chúa Giê-su không ngược đãi ai chỉ vì họ ngược đãi Ngài. Ngài sửa sai họ trong tinh thần mềm mại và sau đó tiếp tục cầu nguyện cho họ và yêu thương họ.

Chúng ta không lấy ác trả ác, hay rửa sả trả rửa sả (1Phi 3:9). (Ồi chà!) Trái lại, chúng ta phải cầu nguyện cho sức khỏe, hạnh phúc và sự bảo vệ của họ và thật sự thông cảm và yêu thương họ. Tôi nghĩ điều này cho chúng ta thấy rằng chúng ta nên nghĩ đến những gì mà kẻ thù chúng ta gây ra cho chính họ qua những hành động xấu hơn là những gì họ làm cho chúng ta. Không ai thật sự làm hại chúng ta nếu chúng ta vâng lời Chúa và đặt lòng tin cậy Ngài. Họ có thể làm chạm tự ái chúng ta, nhưng Chúa luôn sẵn sàng chữa lành chúng ta.

Cầu nguyện cho người ta nhận được khả thi nơi Chúa về cách cư xử của họ vì họ có thể lầm đã bị lừa dối và không nhận biết hết việc họ đang làm. Hãy chúc phước cho kẻ thù của bạn bằng cách nói tốt về họ. Hãy bỏ qua tội lỗi của họ và đừng nhắc lại nó hay đi ra nói xấu họ.

Tôi nghĩ không chịu cầu nguyện cho kẻ thù là một trong những yếu tố chính làm gián đoạn tiến trình tha thứ. Chúng ta lúc đầu có ý định tha thứ, nhưng nếu chúng ta bỏ qua bước quan trọng này mà Chúa truyền bảo chúng ta làm, chúng ta sẽ không thành công. Như phần lớn trong các bạn, tôi cũng đã kinh nghiệm một số tổn thương kinh khủng bởi những con người mà tôi nghĩ là bạn tôi, và tôi nhìn nhận rằng việc tôi cầu nguyện để cho họ được phước thường là một việc “chẳng đặng đừng”, nhưng tôi tin đây là việc đúng đắn cần làm. Ai mà tha thứ đều có quyền năng nơi Chúa, và họ đã phản ánh Chúa rất rõ nét.

Liệu hôm nay bạn có bắt đầu tha thứ cho kẻ thù của bạn không? Liệu bạn có thực hành nguyên tắc này cho đến lúc nó trở thành phản ứng tự nhiên và trước hết đối với vấp phạm không? Nếu bạn làm, bạn sẽ làm cho Chúa

vui và bạn cũng vui nữa. Mỗi khi chúng ta vâng lời Chúa, chúng ta làm ơn cho mình.

Bước cuối cùng trong tiến trình tha thứ là hiểu được cách cảm xúc của bạn phản ứng với toàn bộ ý niệm tha thứ cho người ta như thế nào. Nói đơn giản là cảm xúc sẽ rối bời lên. Cảm xúc cũng có “suy nghĩ” riêng, và nếu nó không được kiểm soát, nó sẽ kiểm soát chúng ta. Tôi đã viết một cuốn sách có tựa Living Beyond Your Feelings, và tôi khuyên bạn hãy đọc sách này để nhận ánh sáng hiểu biết cảm xúc của bạn.

Cảm xúc không bao giờ biến mất hoàn toàn, nhưng chúng ta phải học điều khiển nó. Chúng ta phải học làm điều đúng ngay cả khi chúng ta không cảm thấy muốn làm. Tôi đã học từ kinh nghiệm rằng dù tôi nổi giận với nhà tôi, tôi vẫn có thể nói chuyện với anh và xử lý tốt với anh đang khi tôi nhờ cậy Chúa trong tiến trình tha thứ cho anh. Khám phá này là một phát hiện quan trọng đối với tôi vì tôi đã phí rất nhiều năm nổi giận dai và trù cho nhà tôi đi khuất mắt tôi cho đến khi cảm giác tôi không còn bị tổn thương nữa. Tôi không biết việc này mất bao lâu. Đôi khi bất chợt nhà tôi xin lỗi tôi ngay. Nhưng khi anh không xin lỗi vì anh không nghĩ hay nhận ra anh đã làm sai thì chuyện này mất nhiều ngày và đôi khi nhiều tuần. Cuối cùng, khi tôi tiếp nhận lời xin lỗi và cảm thấy thoải mái hơn thì tôi đối xử tốt với anh. Như thế là để cho cảm xúc điều khiển tôi chứ không phải chính tôi kiểm soát, và đó không phải là ý Chúa dành cho chúng ta.

Nổi giận khi người phối ngẫu mình phạm những tội nhỏ nhỏ làm cho chúng ta bực mình là một chuyện, nhưng còn phạm những tội trọng thì sao? Có phải có một số tội quá trọng nên không thể tha thứ được chăng? Để tôi chia sẻ cho bạn hai câu chuyện rồi bạn sẽ quyết định. Hãy đọc hai câu chuyện này và suy nghĩ bạn sẽ phản ứng như thế nào trong những tình huống như vậy.

Cách đây nhiều năm người giám đốc về truyền thông

cho chức vụ Joyce Meyer Ministries là Ginger Stache, trải qua những lúc khó khăn trong hôn nhân của cô. Cô và chồng mình là Tim đồng ý chia sẻ câu chuyện của họ trong sách này vì họ muốn giúp những người bị tổn thương. Tấm lòng của Ginger rất quan tâm đến các chị em phụ nữ đã bị tổn thương trong hôn nhân. Đây là câu chuyện do chính cô kể:

Chúng tôi yêu nhau lúc còn học đại học, lấy nhau được mười lăm năm, có hai đứa con gái thật đẹp. Nhà tôi là người bạn thân của tôi và cuộc đời lúc đó thật tốt đẹp. Nhưng khi tôi thấy chồng tôi nghiện xem phim ảnh khiêu dâm, thì ấn tượng của tôi về con người anh và mối quan hệ của chúng tôi đều tan tành mây khói.

Chúng tôi không còn là một cặp đôi hạnh phúc, yêu nhau như chúng tôi tưởng. Chúng tôi rất năng nổ trong hội thánh; tôi làm việc trong chức vụ, nhưng chỉ toàn là bề ngoài thôi sao? Tôi tan nát cõi lòng, thấy bị phản bội.

Cảm xúc mà tôi cảm nhận rất là căng thẳng, nổ tung lên, từ chỗ bị sốc đến chỗ ghê tởm và buồn giận. Làm sao một người mà tôi chia sẻ cuộc sống tôi, một người mà tôi nghĩ là thân thiết nhất lại làm chuyện này? Sao mà tôi bị lừa dối như vậy? Còn điều dối trá nào khác không? Ngoài hàng loạt những cảm xúc bộc phát như vậy, cơn giận đã bén rễ sâu hơn.

Tôi đâm ra giận dữ với chồng tôi vì đã đem điều ghê tởm này vào gia đình tôi và vào hôn nhân chúng tôi. Đành rằng một số người có thể không đồng ý là anh ta không chung thủy, nhưng đối với tôi chuyện này khỏi phải thắc mắc. Tôi nghĩ con tim và tình cảm của anh là của tôi, đằng này anh lại để chỗ khác; anh tập chú vào những hình ảnh của các phụ nữ khác, những cảnh ăn mặc hở hang hão huyền như thế. Làm sao tôi lại không ghen được? Làm sao tôi tha thứ cho anh được? Tại sao tôi phải cố gắng?

Anh cũng ở trong tình trạng rối ren. Những việc đen

tội mà anh giấu giờ đã lộ ra. Anh thấy xấu hổ, sợ hãi và buồn xuôi. Anh hứa sẽ chấp nhận tất cả để được giúp đỡ, nhưng tôi không mản đến những lời anh nói. Làm sao tôi tin anh nữa? Tôi lúc đó rất cương quyết và không chấp nhận để bị lừa lần nữa. Tôi thấy chỗ an toàn nhất là chỗ tôi nổi giận, không chịu tha thứ; làm thế sẽ bảo vệ tôi khỏi bị tổn thương lần nữa.

Và cơn giận của tôi cũng có lý do. Bạn biết là có hai trường phái liên quan đến chuyện xem phim ảnh đồi trụy. Một số người cho rằng nó vô tội, vô hại và không có gì để bực bội. Số khác cho rằng đây là điều ghê tởm, một nạn đề chỉ dành cho con người trụy lạc và thật là kinh khủng mà cơ đốc nhân không nên nói đến.

Khi điều ghê tởm này xông hãm vào đời sống tôi, tôi biết cả hai trường phái này đều sai. Tôi là nạn nhân và tôi bắt đầu phát hiện ra nhiều người mà tôi quen cũng là nạn nhân như vậy. Những cơ đốc nhân này nghĩ họ chưa hề gặp những chuyện ghê tởm như thế nên chịu khổ cách im lặng. Tôi thì không thể bỏ qua được và chắc chắn là tôi không cứ mãi im lặng được.

Tôi phải quyết định. Hôn nhân của chúng tôi có sống sót được qua biến cố này không? Tôi có muốn chuyện này không? Chuyện này ảnh hưởng đến con cái như thế nào? Con cái là mối bận tâm hàng đầu của tôi.

Dù có thừa nhận hay không thì bạn không thể tách cơn giận khỏi một người mà đời sống bạn không bị nhiễm độc. Tôi không thể cho phép nỗi đau ảnh hưởng đến cái khả năng làm người mẹ đảm đang đối với các con tôi hay tách tôi khỏi ơn gọi của Chúa trên cuộc đời tôi.

Chúa Giê-su luôn là nơi trú ẩn của tôi, và tôi phải làm dịu cơn giận của tôi xuống đủ để Ngài trở thành nơi trú ẩn cho tôi bây giờ. Tôi tìm kiếm Chúa trong đau đớn, và sự chỉ bảo của Ngài thật rõ ràng. Những gì Ngài đòi hỏi nơi tôi thật quan trọng hơn cơn giận hay niềm kiêu hãnh của tôi. Đó là câu trả lời duy nhất. Ngài yêu cầu tôi tha thứ.

Tôi biết tôi không có khả năng này, nhưng chuyện tha thứ cho chồng tôi là hạt giống tôi phải gieo để sự chữa lành xảy ra. Đó là một quyết định, chứ không phải là một cảm xúc, và Chúa hứa song hành với tôi qua chuyện này. Chúa không bảo tôi hãy tin tưởng chồng tôi; Ngài bảo tôi hãy tin cậy Ngài. Làm sao tôi lại từ chối Chúa tôi Đấng đã tha thứ cho tôi quá nhiều như vậy?

Đây là một sự chọn lựa mỗi ngày và là một lựa chọn khó khăn, nhưng Chúa rất thành tín ngay cả khi chúng ta không trung tín. Ngài dẫn dắt chúng tôi gặp một nhà tư vấn cơ đốc, một nhóm giúp khai trình, và hạt giống tha thứ mà tôi gieo đã từ từ trở thành sự chữa lành bộc phát.

Hơn mười năm sau đó, chúng tôi yêu nhau như hồi ở đại học, lấy nhau hơn hai mươi lăm năm, có hai cháu gái yêu mến Chúa. Chồng tôi là người bạn thân nhất của tôi, và cuộc đời thật tốt đẹp. Tình yêu của chúng tôi chưa toàn hảo nhưng nó mãnh liệt hơn trước. Chúng tôi phải nỗ lực thông công nhau, tin cậy Chúa và tha thứ mỗi ngày.

Jonas Beiler lớn lên như phần lớn đứa trẻ Tin lành khác, yêu mến Chúa và yêu gia đình, làm việc có đạo đức, và điều mà nhiều người ngày nay gọi là dấu hiệu của cộng đồng tin lành đó là hiểu rõ sức mạnh của tha thứ.

Jonas rời cộng đồng Tin lành để đeo đuổi giấc mơ của cậu đó là sở hữu một cửa hàng bán máy móc. Người ta thường trích câu nói của Jonas đó là “Tôi yêu mã lực hơn là yêu mã.” Anh lấy một người vợ dễ thương tên là Anne. Bây giờ chắc bạn biết Anne có biệt danh là một “Bà trùm,” lúc đó là người giàu có và nổi tiếng thế giới.

Jonas và Anne sống đời sống giản dị ở nông trại của gia đình Anne và họ rất là hạnh phúc. Jonas là thợ máy, còn Anne bận nuôi dạy hai con gái là Lawonna và Angie. Vì là những thành viên sáng lập hội thánh đang phát triển, cặp vợ chồng này để phần lớn thì giờ rảnh làm việc sát cánh với mục sư của họ mà cũng là bạn thân của Jonas. Vị mục sư đặt trọng trách cho cặp vợ chồng Beiler làm mục

sư thanh niên. Nhưng cuộc sống mãi nguyện của họ trong suốt những ngày này sắp biến thành điều khủng khiếp, như Anne và Jonas đã thú nhận, nó hầu như cướp đi mạng sống của họ.

Anne và Jonas tan nát; mỗi người đau khổ trong im lặng khi họ than khóc cho một tai nạn thảm khốc, làm mất đi đứa con gái mười chín tháng tuổi của họ là Angie. Anne rơi vào chỗ tuyệt vọng hoàn toàn. Mục sư của Jonas cầu nguyện cùng với Anne vào một Chủ Nhật nọ về nỗi thất vọng mà cô cảm nhận đối với cái chết của Angie. Sau lời cầu nguyện ông bảo cô gọi điện cho ông. Anne kể cho Jonas chuyện xảy ra và Jonas đồng ý ngay rằng việc gặp mục sư là ý kiến hay. Suy cho cùng, Jonas biết anh không thể giúp vợ mình, nhưng có lẽ bạn của họ sẽ giúp được.

Ngay từ đầu Anne cảm thấy không hay lắm khi mấy lần gặp riêng mục sư. Cô có kể lại những lần gặp gỡ trong cuốn sách của cô *Twist of Faith* như sau : “Tôi không thể tin được là tôi cảm thấy nhẹ nhàng như thế nào khi nói về con gái tôi là Angie, về cái ngày cháu mất, về cách tôi cảm nhận . . . Khi đến lúc tôi về . . . mục sư hôn chào tôi thật nhiều, nhưng lần này khi tôi ngược lên anh hôn tôi . . . cuối cùng anh kéo tôi ra và nói, “Tôi thấy rõ Anne ạ, em có nhu cầu trong đời sống em mà chồng em không thể thoả mãn được. Nhưng anh sẽ thoả mãn được.” Khi tôi chạy ra xe, điều duy nhất hiện ra trong đầu tôi : tôi không hề nói chuyện này với chồng tôi . . . anh sẽ không tin tôi.”

Giữ kín chuyện này chứng tỏ là một lỗi lầm tai hại. Không ai khác ngoại trừ mục sư mới khuyên lơn Anne, cô ta dễ dàng thành miếng mồi để vị mục sư này thao túng. Chuyện ngoại tình giữa họ kéo dài sáu năm nhưng Jonas không hề thắc mắc về lòng trung thành của người bạn thân của anh, còn không thì anh đã không cho phép vợ anh gặp.

Khi cuối cùng Anne chấm dứt mối quan hệ đó, cô biết là cô phải nói với chồng mình về những gì xảy ra. Jonas nói,

“Tôi gào thét với bốn bức tường sau khi cô ta bỏ đi . . . tôi thấy đầu óc tôi rơi vào bóng tối . . . tôi cầu nguyện, “Ôi, Chúa ơi, xin đừng cho con thấy thêm một ngày nào nữa.”

Hôm sau Jonas gọi cho một vị tư vấn cố giảng tại hội thánh của anh trước đây và kể cho người này chuyện đã xảy ra. Cuộc gọi đó giúp anh chọn con đường tha thứ, không chỉ chữa lành Jonas mà còn chữa lành cả gia đình anh. Vị tư vấn này khuyên Jonas một điều đã làm thay đổi cuộc đời anh mãi mãi. Ông nói với anh rằng, “cơ hội duy nhất mà anh cứu vãn hôn nhân của anh là anh có yêu vợ anh như Chúa Giê-su yêu anh không.”

Đối với một số người những lời này không đủ làm dịu cơn giận mà sự phản bội gây ra. Nhưng đối với Jonas lời này là đủ. Anh diễn tả khả năng để bắt đầu tiến trình tha thứ bằng những lời này : ‘Bằng cách nào đó nhờ đức tin sâu sắc và truyền thống đức tin tốt đẹp mà tôi đã được dưỡng dục, tôi tra xét sâu thẳm trong linh hồn tôi như chưa từng có trước đây và thấy rằng Chúa ban cho tôi ân sủng để làm điều mà tôi nghĩ là làm được . . . ấy là hy vọng duy nhất mà tôi có : khám phá thể nào Chúa yêu tôi đến độ tôi có thể yêu vợ tôi như vậy.’

Chúa đã đem Jonas hiểu được tình yêu của Ngài. Đáp lại Jonas có thể bày tỏ tình yêu với Anne, tha thứ cô bằng sự tha thứ mà Chúa Giê-su đã chết để ban cho hết thảy chúng ta. Tuy nhiên, như Jonas kể, việc hôn nhân của họ được phục hồi không xảy ra trong chốc lát. Anh nói, “Giữa lúc đối diện biết bao đau đớn, lộn xộn và thất vọng, tôi đã cam kết . . . bất kể tôi cảm nhận tôi như thế nào, tôi sẽ cố gắng hết sức tiếp tục . . . ngày nay câu chuyện này nghe có vẻ “thần tiên” quá vì nó kết thúc “có hậu.” Nhưng . . . thỉnh thoảng sự bất mãn vẫn còn len lỏi vào. Được phục hồi khỏi một biến cố nào đó không có nghĩa là hôn nhân tránh khỏi đau đớn. Nhưng sự phục hồi có thể xảy ra. Mỗi lần tôi có cơ hội giới thiệu vợ tôi, tôi thích giới thiệu cô như là . . . người bạn thân, là người vợ, người mẹ của các

con tôi, và là bà ngoại của cháu tôi. Đây vẫn là ước mơ của tôi, khi chúng ta trải qua những lúc đen tối, tôi có thể nói được rằng.

“Giấc mơ của tôi đã thành sự thật nhờ tình thương của Chúa Giê-su.”

Những nhân vật trong hai câu chuyện trên đều đối diện với những tình huống bi thảm làm tan nát cõi lòng và gây tổn thương. Họ có thể bỏ cuộc và chấm dứt hôn nhân của họ, nhưng tạ ơn Chúa, bởi ân sủng và lòng thương xót của Chúa, họ sẵn sàng và có thể tha thứ được. Đúng, đây là điều ngạc nhiên thật, song chúng ta phục vụ một Đức Chúa Trời đầy ngạc nhiên mà! Chúng ta tạ ơn Chúa vì Ngài đã ban cho chúng ta công cụ chiến thắng những phản ứng thuộc về cảm xúc đối với nỗi đau mà chúng ta vừa mới đọc qua. Thật ra, mọi sự đều có thể được với Chúa.

Nếu chúng ta để cho cảm xúc kiểm soát, satan sẽ kiểm soát chúng ta. Điều duy nhất nó làm là tạo cho chúng ta cái cảm giác khó chịu, và chúng ta sẽ hành xử theo sau đó. Chắc chắn là bạn biết chuyện này không nên như vậy. Chúng ta nhất quyết phải học sống vượt qua cảm xúc. Chúng ta có thể tha thứ cho những ai làm tổn thương chúng ta nếu chúng ta chịu làm vậy. Chúng ta có thể cầu nguyện cho kẻ thù dù chúng ta có cảm thấy thích hay không. Chúng ta có thể nói chuyện với người ta hoặc kiếm chế để không nói xấu về họ. Chúng ta có thể làm theo ý Chúa bất kể là chúng ta cảm thấy thế nào.

Cảm xúc là một phần của hồn, và nó có thể tốt đẹp và sản sinh ra những cảm giác tốt đẹp, nhưng nó cũng làm điều ngược lại. Nó có thể phục vụ Chúa hoặc satan, và chúng ta phải chọn một trong hai. Khi ai đó làm tôi tự ái và tôi để cho cảm xúc bị tổn thương này kiểm soát hành vi của tôi thì tôi đặt mình vào tay của satan. Nhưng nếu tôi làm điều Chúa truyền bảo dù tôi cảm thấy thế nào, thì tôi vận dụng uy quyền không chỉ đối với cảm giác của mình mà còn đối với satan nữa. Tôi thấy có một cảm giác

đầy sức sống và thoả mãn lạ lùng khi mau tha thứ và cầu nguyện cho những người làm tổn thương tôi. Tôi biết tôi làm điều đúng dù tôi có cảm thấy thế nào, và làm việc đúng luôn mang lại cho chúng ta sự thoả mãn thuộc linh sâu xa trong lòng.

Cảm giác của bạn không phải là con người thật của bạn. Ý chí của bạn được ý Chúa tiếp sức sẽ là “ông sếp lớn” trong quyết định của bạn, dù cảm xúc có dao động và lên xuống. Khi cảm xúc chìm xuống, chúng ta vẫn ổn định. Nếu chúng ta quyết định làm điều đúng dù chúng ta cảm thấy thế nào, cảm xúc của chúng ta cuối cùng sẽ bắt kịp với quyền năng của chúng ta. Nói cách khác, chúng ta không thể chờ cảm thấy đúng mới làm điều đúng; chúng ta làm đúng rồi sau đó cảm giác sẽ theo sau. Nó vẫn bấp bênh, nhưng cảm xúc sẽ cải thiện khi chúng ta kiên định vâng theo ý Chúa. Trong lúc làm điều Chúa bảo bạn làm, bạn có thể tin cậy Ngài chữa lành những cảm xúc bị tổn thương.

Giải pháp tốt nhất là đừng nên hỏi cảm giác khi bạn đưa ra quyết định. Hãy để Thánh Linh và sự khôn ngoan của Ngài dẫn dắt, chứ đừng bao giờ bị điều khiển bởi cách bạn cảm nhận.

Chúng ta không thể kiểm soát những gì người khác làm và cách họ quyết định đối xử chúng ta, nhưng chúng ta có thể kiểm soát phản ứng của chúng ta đối với họ. Đừng để cách cư xử của người khác kiểm soát bạn. Đừng để họ cướp đi niềm vui của bạn; hãy nhớ cơn giận của bạn không thay đổi họ, nhưng cầu nguyện có thể thay đổi.

Cách Để Cầu Nguyện Cho Kẻ Thù

Không phủ nhận sự thật là khó để nghĩ đến việc cầu nguyện cho ai đó làm tổn thương bạn, dù đó là người bạn, người lạ hay người thân. Nhưng việc này có thể làm được.

Không chỉ thế, tôi còn có thể đảm bảo với bạn là như mọi vấn đề khác, càng làm càng thấy dễ.

Therese là một người làm việc siêng năng đã có nhiều thập niên kinh nghiệm trong lĩnh vực tài chính. Khi ở độ tuổi bốn mươi, cô được một công ty hàng đầu tuyển dụng để làm công việc cấp cao. Được trả lương hậu và nhiều ưu đãi, cô đã làm việc cho công ty hai mươi năm và được các nhân viên và cộng sự kính nể. Ngay cả lúc nền kinh tế dao động, cô an tâm là công việc hiện tại của cô ổn định. Cô không thật sự muốn từ bỏ công việc đó để nhận một công việc mới nơi mà cô trở thành “lính mới.”

Vị tổng giám đốc CEO của một công ty chào mời cô một công việc mới là Steve, người đã thuê cô làm việc nhiều năm trước đó. Cô biết anh là một ông chủ tốt và là người hiền lành. Anh trấn an với cô là anh đảm bảo cô sẽ được đối xử công bằng. Sau nhiều lần cầu nguyện và cân nhắc, Therese cùng chồng quyết định là cô nên nhận lời chào mời đó.

Công việc mới thật tuyệt vời. Trách nhiệm của cô rất hợp với tài năng của cô, và cô tiến triển ở công ty mới. Có một cộng sự không tử tế với cô, nhưng người phụ nữ này tên là Jackie cũng không tử tế với ai cả. Lý lịch của cô này đầy đầy những lời than phiền từ các cộng sự và cấp dưới do cô này xử tệ với họ, và ai cũng biết cô này có vấn đề, kể cả sếp cũng biết. Therese làm hết sức để hoà đồng với Jackie mà không lo lắng gì cả.

Thời gian trôi qua, cách cư xử của Jackie đối với Therese trở nên đê tiện hơn và lố bịch hơn, và Therese bắt đầu nghi ngờ rằng Jackie không muốn cô làm việc tại công ty này nữa. Ngày nọ tại buổi họp công ty, Jackie nhục mạ Therese ngay trong phòng đầy đủ những phó giám đốc và nói dối về một tài khoản bị đánh cắp, đổ lỗi toàn bộ thất thoát này cho Therese.

Hai ngày sau đó, sếp của Therese gọi cô vào văn phòng và sa thải cô. Jackie nói cho sếp nghe cùng một lời dối trá

đó, và sắp đã đồng ý mà không cho phép Therese tự bênh vực cho mình. Therese không chắc là cô sẽ giận ai, Jackie hay sắp Steve. Ở độ tuổi năm mươi, Therese mất việc, và công ty không thuê cô nữa.

Tối đó Therese về nhà mà lòng tan nát. Khi đến lúc đi ngủ, chồng cô cầu nguyện lớn tiếng và chờ cô cầu nguyện, họ làm việc này hàng đêm. Khi cô cầu nguyện, Therese biết rằng cô cầu nguyện cho Jackie và Steve. Cô cũng biết cô căm ghét họ lúc đó. Đối với cô, cả hai con người đều phản bội cô. Bây giờ cô thất nghiệp, cuộc sống của họ diễn ra như thường lệ, và cô được dạy là phải cầu nguyện cho họ chẳng?

Cô cầu nguyện, “Chúa ơi, con biết con nên cầu nguyện cho kẻ thù của con. Những người này là Jackie và Steve, đã đặt tương lai của chúng con đến chỗ đường cùng một cách vô cớ. Con rất giận họ, và con thú thật với Ngài là con không muốn cầu nguyện cho họ. Nhưng con phải cầu nguyện. Xin hãy cáo trách họ về những gì họ đã làm cho con trong Danh Chúa Giê-su. Amen!”

Therese kể cho tôi nghe là phải mất mấy tháng, nhưng hàng đêm cô cầu nguyện cho Jackie và Steve, và lời cầu nguyện của cô bắt đầu thay đổi. Chẳng bao lâu, cô bắt đầu cầu nguyện cho Jackie được lành bệnh hen suyễn rất trầm trọng. Sau đó cô thấy mình cũng muốn cầu nguyện cho thái độ của Jackie đối với cộng sự và nhân viên mềm mại hơn; và cô ấy cũng tử tế hơn. Therese cầu nguyện cho Steve tìm người khác tốt hơn thay thế cô này và những nhân viên làm việc với cô này trước đây sẽ thích người sắp mới này. Cô cầu nguyện cho một số vấn đề cá nhân của sắp mà ai cũng biết.

Từng hồi từng lúc, cảm xúc của Therese đối với Jackie và Steve bắt đầu thay đổi. Cô kể cho tôi nghe rằng dù những tổn thương mà cô gánh chịu bởi bàn tay của hai người này vẫn còn đó, nhưng nó dần dần phai nhạt theo thời gian, và cuối cùng cô thấy mình cầu nguyện xin Chúa

ban phước cho họ và cô thật lòng cầu nguyện! Khi Jackie bị đuổi việc vài năm sau đó, Therese tội nghiệp cho cô ta và hỏi thăm cô ta. Không ai ngạc nhiên về sự tử tế của Therese cho bằng chính Therese. Nhưng Chúa đã làm việc trong lòng cô, dù chậm mà chắc.

Làm sao bạn cầu nguyện cho kẻ thù? Hãy cầu nguyện thôi. Lúc đầu bạn sẽ không cảm thấy gì. Nhưng như Therese, bạn sẽ kinh nghiệm sự chữa lành trong chính linh hồn của bạn nếu bạn vâng lời Chúa thay vì làm theo cảm xúc.

CHƯƠNG

11

Phát Hiện Cay Đắng Tiềm Ẩn

Tôi nhớ đi nhóm tối Thứ Ba cách đây mười lăm năm và nghe mục sư thông báo ông sẽ dạy về đề tài tha thứ cho những người làm tổn thương chúng ta. Tôi tự mãn suy nghĩ, “Mình đâu có cay đắng gì đâu.” Tôi buộc phải nghe bài giảng mà tôi chắc là tôi thật sự không cần. Nhưng khi tối hôm đó trôi qua tôi nhận ra rằng tôi đã có sự cay đắng trong lòng, nhưng nó tiềm ẩn bên trong. Có lẽ nói chính xác hơn là tôi đã che giấu nó. Chúng ta hiếm khi thấy dễ chịu khi đối diện với tội lỗi và cho đó là tội. Chúng ta đè nén nan đề sâu trong lòng dù nó ảnh hưởng tiêu cực lên chúng ta, nhưng chúng ta không nhận ra nan đề có đó. Chúng ta thường đánh giá cao về bản thân mình hơi quá, và chúng ta phán xét người khác về những thất bại của họ nhưng lại không thấy tội lỗi của mình.

Chúa bày tỏ hai tình huống cụ thể trong đời sống tôi tối hôm đó và chỉ cho tôi thấy rõ ràng tôi đã có thái độ cay đắng.

Trong Kinh Thánh chúng ta đọc thấy câu chuyện hai anh em đều bị chết mất. Một người chết mất trong tội lỗi của mình, còn người kia thì chết mất trong tôn giáo

của anh. Cả hai đều bị phân cách khỏi Chúa theo hai cách khác nhau. Chúng ta hay gọi câu chuyện này là câu chuyện Người Con Trai Hoang Đàng và hay tập trung vào người em, tức là người đã đòi gia tài và bỏ nhà đi tiêu phí tiền của cha mình vào lối sống tội lỗi. Như phần lớn các tội nhân đã rơi vào, người em này kết cuộc trong thất bại thảm thương. Anh mất hết tiền, phải đi làm cho trại nuôi heo và ăn thức ăn của heo. Biết được tình trạng bi đát của mình, anh quyết định về nhà cha xin tha thứ và xin được đối xử như một người đầy tớ trong nhà anh (Lu 15:11-21).

Người cha, tiêu biểu cho Chúa trong câu chuyện này, vui vì con ông trở về và chuẩn bị một bữa tiệc linh đình ăn mừng cho người con. Tuy nhiên, người anh cả không vui và quyết định rằng anh không dự buổi tiệc. Anh cảm thấy anh đã sống đời sống công bình đạo đức và anh nhắc cha nhớ về tất cả những việc lành anh đã làm mà người cha lại không hề đãi tiệc cho anh. Chúng ta thấy rõ rằng người anh đạo đức theo tôn giáo này không vui khi em mình trở về và thậm chí còn bực mình và nổi giận. Anh chết mất trong chính sự công bình riêng của mình. Anh hãnh diện về công đức của anh và cho rằng người em không đáng được đối xử tốt như vậy. Người anh cả không nhận ra rằng thái độ của anh còn tệ hơn lối sống xấu xa của người em.

Nếu ai đó đến gặp anh mà nói, “Anh có cay đắng trong lòng,” chắc anh không tin chuyện này. Anh bị che mắt không thấy tội của mình qua những gì anh nghĩ là hành vi công bình và đạo đức. Thật ra anh là một người con ngoan và tuân giữ mọi luật lệ, nhưng Chúa không hài lòng vì tấm lòng anh không ngay thẳng. Nếu anh để thì giờ tra xét thái độ của anh, anh chắc nhận ra rằng anh cũng cần sự tha thứ.

Sáo Thái Độ Cho Thấy Vẫn Còn Cay Đắng

Cay Đắng Luôn “Cộng Thành Tích”

Kể ra hàng loạt những cách ăn ở công bình của anh, người anh cả nói, “Con đã phục vụ cha nhiều năm.” Anh kể ra những việc lành của anh và cho biết anh đã sống đạo đức bao nhiêu năm nay là do công lao của anh. Anh cộng thành tích của anh, và chúng ta cũng có khuynh hướng như vậy. Chúng ta thích ghi lại lối sống tốt của chúng ta và giữ lại những lỗi lầm của người khác. Chúng ta so sánh và trong suy nghĩ chúng ta đã đặt mình thuộc tầng lớp trên người ta. Chúa Giê-su đến để phá đi sự phân chia giai cấp. Nếu chúng ta phạm tội, chỉ có Ngài mới giúp chúng ta, và nếu chúng ta làm điều tốt thì chỉ nhờ Ngài ban cho sức để làm. Ngài đáng nhận lời khen tặng về bất kỳ việc tốt đẹp nào chúng ta làm. Không có Ngài chúng ta không là gì cả, và chúng ta là thứ gì đều chỉ nhờ ở trong Ngài, nên mọi sự phân chia giai cấp đều bị tẩy xoá và chúng ta thấy đều là một trong Chúa Giê-su.

Người anh cả đếm các việc lành anh làm và nhớ tội của người em út. Đây chính là dấu hiệu cho thấy lòng chúng ta vẫn còn cay đắng. Phierơ hỏi Chúa ông phải tha thứ cho anh em ông bao nhiêu lần (Mat 18:21-22). Rõ ràng là ông ghi nhớ những lỗi lầm. Tình yêu là không ghim gút chuyện xấu người ta đã làm (1Cô 13:5). Nếu chúng ta muốn vâng lời Chúa và bước đi trong tình yêu mà Ngài bày tỏ cho chúng ta, chúng ta không được ghi nhớ những lỗi lầm. Khi chúng ta tha thứ, chúng ta phải tha thứ hoàn toàn, và điều này có nghĩa là chúng ta phải bỏ qua và không nhớ nó nữa. Chúng ta có thể nhớ lại nếu chúng ta cố nhớ, nhưng chúng ta không cần phải nhớ. Chúng ta có thể tha thứ, cho nó qua và không nghĩ hay nói tới chuyện đó nữa.

Có lúc tôi cũng ghim gút mọi chuyện mà nhà tôi đã làm tôi giận. Tôi biết hết mọi lỗi lầm của anh, và tin hay không thì tôi đã kêu nguyện đến độ cầu nguyện mỗi ngày cho nhà tôi thay đổi. Vâng, tôi cầu nguyện cho anh nhưng vẫn không thấy chính thái độ xấu của tôi! Bây giờ tôi không thể nói cho bạn mới đây nhà tôi đã làm tôi giận là lúc nào. Tôi làm ơn cho chính tôi và chấm dứt không ghim gút mọi lỗi lầm của anh. Bây giờ tôi hạnh phúc hơn và ma quỷ lại bất hạnh hơn vì nó mất đi đồn lũy của nó trong đời sống tôi.

Bây giờ hãy tự hỏi liệu bạn có ghim gút những gì người khác làm cho bạn và những gì bạn làm cho họ không. Nếu có, bạn đang đi đến chỗ gặp rắc rối trong mối quan hệ của bạn và bạn đang có cay đắng trong lòng mà cần phải ăn năn.

Cay Đắng Hay Khoe Về Cách Cư Xử Tốt Đẹp

Người anh cả nói với cha là anh không hề trái mạng cha . . . anh khoe về cách cư xử tốt đẹp của anh trong khi đó lại kể tội của người em. Thái độ xét đoán hay nói, “Anh xấu còn tôi tốt.” Kinh Thánh đầy đầy những bài học nói về mối nguy của thái độ phán xét chỉ trích người khác. Chúng ta gạt điều chúng ta gieo, và cách chúng ta xét đoán là cách chúng ta bị đoán xét. Nếu chúng ta gieo thương xót, chúng ta sẽ gạt xót thương, nhưng nếu chúng ta gieo xét đoán, chúng ta sẽ gạt đoán xét. (Mat 5:7; 7:1-2).

Người anh cả không chút thương xót, mà thường điều này đúng với những người sống công bình riêng. Chúa Giê-su phán những lời gây sốc thật sự với những thành phần tôn giáo người Pharisai thời của Ngài. Ngài phán họ giảng hãy làm điều đúng nhưng họ lại không làm. Họ làm mọi việc chỉ để người ta thấy. Họ là những kẻ giả hình vì họ làm theo luật lệ nhưng lại không đưa tay ra giúp đỡ ai. Họ tẩy sạch chén bát bên ngoài, trong khi đó bên trong thì dơ bẩn. Nói cách khác, cách hành xử của họ thì tốt đẹp

nhưng lòng của họ lại xấu xa (Mat 23). Những người theo tôn giáo, cậy công bình riêng là những con người đê tiện nhất thế gian. Chúa Giê-su không chết để chúng ta có một tôn giáo, nhưng để chúng ta có mối tương quan mật thiết với Đức Chúa Trời qua Ngài. Mối tương quan đích thực với Chúa sẽ làm mềm lòng chúng ta và khiến chúng ta mềm mại và xót thương người khác.

Cái đêm mà tôi ngồi tại nhà thờ suy nghĩ rằng lòng tôi không có cay đắng gì cả, tôi có thể nói cho bạn biết tôi đã cầu nguyện mỗi ngày bao nhiêu giờ và tôi đã đọc bao nhiêu đoạn Kinh Thánh. Tuy nhiên tôi không ý thức về thái độ của tấm lòng mà Chúa không đồng ý. Tôi giống như người anh cả trong câu chuyện. Tạ ơn Chúa là Ngài đã thay đổi tôi, nhưng tôi luôn để thì giờ tra xét tấm lòng và đảm bảo là tôi không kể công về những việc tốt lành mà Chúa làm qua tôi. Kinh Thánh nói khi chúng ta làm những việc tốt đẹp, chúng ta không nên để tay trái biết tay phải làm gì. Mà nó cũng có nghĩa là chúng ta không cần phải nghĩ đến chuyện đó. Chúng ta để Chúa dùng chúng ta cho vinh hiển của Ngài và tiếp tục làm việc khác mà Ngài dành cho chúng ta.

Bạn có so sánh rằng bạn cho bạn là tốt đẹp còn người khác thì xấu xa không? Bạn có nói đại ý như vậy, “Tôi không thể tin là người ta lại làm chuyện đó. Tôi không bao giờ làm chuyện đó”? Nếu vậy thì bạn gặp rắc rối rồi đó. Bạn càng đánh giá cao về mình, bạn càng đánh giá thấp về người khác. Khiêm nhường thật không nghĩ về bản thân . . . không tập trung vào cái tôi.

Nếu chúng ta nghĩ chúng ta tốt đẹp hơn người khác, chúng ta lúc nào cũng thấy khó tha thứ cho họ, vậy chúng ta hãy hạ mình trước mặt Chúa và tẩy xóa khỏi tâm trí mọi “bản tường trình thành tích” về các việc lành của chúng ta.

Cay Đắng Hay Than Phiền

Người anh cả nói với cha mình, “Cha không hề cho con một con chiên nào để con ăn tiệc vui vẻ với bạn bè con” (Lu 15:29).

Anh này có “hội chúng của người tuận đạo” – “Mình làm đủ thứ việc đang khi đó những người khác thì vui chơi vui vẻ.” Có lẽ anh ta là người nghiện làm việc, không biết cách để vui chơi và vui hưởng cuộc sống; vì thế, anh đâm ra ganh tị với ai vui chơi. Anh than, than và than về cách anh bị đối xử.

Cái đêm mà tôi ngồi ở nhà thờ nghe bài giảng về sự cay đắng mà tôi nghĩ là tôi không cần nghe, Chúa bày tỏ rằng tôi có sự cay đắng đối với người con trai lớn của tôi vì cháu không có sống đời sống thuộc linh như tôi muốn cháu.

Nếu bạn thấy mình hay than phiền về ai đó, thì có khả năng là bạn đang có sự cay đắng trong lòng đối với người đó. Có thể người đó đã gây ra cho bạn điều gì đó hay cá tính của họ làm bạn khó chịu. Trong trường hợp con trai tôi, tôi nổi giận về những quyết định của cháu nhưng lại không nhớ rằng ở tuổi như cháu, tôi quyết định còn tệ hơn.

Hãy tha thứ người mà bạn nổi giận, tìm điểm tích cực nào đó để nghĩ tới và nói đến, hãy cầu nguyện và xem Chúa làm việc trong bạn và trong người mà bạn yêu thương.

Cay Đắng Thì Tách Biệt, Chia Rẽ Và Cách Ly

Người anh cả gọi em mình là “con của cha.” Anh không gọi em mình là “em con” vì anh đã dựng một hàng rào ngăn cách trong lòng anh đối với em mình. Anh lánh mặt không chịu dự tiệc và vui mừng với người khác. Anh tách mình ra không những khỏi em mình mà còn khỏi những người nào vui với em mình.

Bạn có bao giờ nổi giận với ai đó và rồi giận luôn với người nào mà không giận theo bạn không? Có những lúc khi tôi than phiền với nhà tôi về ai đó cư xử tệ với tôi thì

anh lại bắt đầu bênh vực người đó. Anh nhắc tôi là họ có thể có một ngày xui xẻo, và anh nói về điểm tốt của họ.

Anh cố gắng giúp tôi thấy thêm một khía cạnh khác của vấn đề. Nhưng tôi lại nổi khùng với chồng tôi luôn vì anh bênh vực người mà tôi đang giận. Cơn giận của tôi không chỉ tách biệt tôi với người tôi đang giận mà còn tách biệt tôi với người thích người đó. Tôi cho rằng trong nhiều trường hợp những ai mà bị vấp phạm và đầy cay đắng sẽ sống đời sống cô đơn, tách biệt. Họ cứ nghĩ đến nỗi bực mình của họ mà không có thì giờ nghĩ đến điều gì khác.

Người anh cả không dự tiệc. Nếu anh dự thì anh sẽ thấy mình vui vẻ, nhưng đảng này anh than phiền và trở nên khốn khổ. Bi kịch của bất hoà là một chủ đề quan trọng, và tôi sẽ bàn tới ở một chương sau.

Cay Đắng Cứ Nhắc Lại Tồn Thương

Khi chúng ta cay đắng, chúng ta cứ tìm những lời bào chữa để nói về những gì người khác đã gây ra cho chúng ta. Chúng ta thường nhắc lại chuyện cũ khi nói chuyện. Chúng ta nói với mọi người nghe chúng ta nói. Những cách hành xử như thế là dấu hiệu rằng chúng ta không vâng lời Chúa và chúng ta cần tìm kiếm sự giúp đỡ của Ngài ngay để bỏ qua vấp phạm. Điều gì có trong lòng sẽ phát ra nơi miệng. Chúng ta học được nhiều về con người thật của mình qua việc lắng nghe mình nói.

Người anh cả nhắc cha mình rằng cha đã tử tế với một người con mà không xứng đáng và kể hết tội lỗi của người em (Lu 15:30). Anh nổi giận và lời nói của anh cho thấy điều này. Chúa Giê-su phán khi chúng ta nổi giận, chúng ta hãy bỏ qua, và điều này có nghĩa là hãy chấm dứt nhắc lại chuyện cũ. Bạn có bao giờ nghĩ là bạn tha thứ ai đó về một sự vấp phạm nào đó nhưng lại phát hiện ra rằng họ mới làm điều khác khiến bạn khó chịu nên bạn vội nhắc lại chuyện cũ không? Chúng ta thấy đều làm vậy. Mà làm

thế nghĩa là chúng ta chưa có hoàn toàn tha thứ và chúng ta cần Chúa giúp đỡ.

Cay Đắng Hay Bực Mình Việc Người Gây Vấp Phạm Được Phước

Người anh cả ganh tị và nổi giận, và anh bực cha anh vì đã ban phước cho em mình. Anh không muốn thăng em hoang đàng ăn tiệc, có chiên béo, có áo mới, có giày cao và có nhẫn đẹp. Anh vô cùng bực bội.

Bực bội về những phước lành của người khác bày tỏ rất nhiều về cá tính của chúng ta. Chúa muốn chúng ta vui với kẻ vui và khóc với kẻ khóc. Ngài muốn chúng ta tin cậy Ngài làm đúng việc, đúng người. Người em trong câu chuyện này đã làm sai, nhưng ngay bây giờ anh cần sự tha thứ, sự chấp nhận và sự chữa lành. Người cha dự tính nói chuyện với người em về cách sống tội lỗi của anh sau, nhưng hiện tại người em cần tình thương. Anh ta cần nhìn thấy lòng tốt và sự thương xót của cha bày tỏ. Chúa luôn làm đúng người và đúng việc, và Ngài có lý do chính đáng về việc tại sao Ngài làm những gì Ngài hiện làm và cách Ngài làm. Chỉ vì chúng ta không đồng ý hay nghĩ chuyện này không công bằng cũng không thay đổi được gì. Nếu chúng ta giữ thái độ bực mình thì chúng ta sẽ là người gánh chịu điều đó.

Những người khác thì đi dự tiệc do người cha đãi cho người em; chỉ có người anh cả chua chát không chịu vui vẻ. Thái độ xấu của anh ta không cho phép anh dự tiệc. Anh cần làm ơn cho anh và tha thứ.

Hãy đảm bảo là bạn không có bất kỳ cay đắng nào, hãy ôn lại danh sách mà tôi vừa mới đề cập và áp dụng với tấm lòng cởi mở. Hãy xin Chúa bày tỏ bất kỳ cay đắng, bực mình, không tha thứ hay vấp phạm tiềm ẩn nào mà bạn che giấu. Hãy kiểm tra triệu chứng cay đắng và nếu bạn có bất kỳ đắng cay nào thì hãy chạy đến Bác Sĩ Giê-su để được chữa lành.

CHƯƠNG

12

Hiệp Một: Quyền Năng Và Phước Lành

Cả Kinh Thánh khuyến khích và truyền bảo sự hiệp một, hiệp ý và hoà thuận. Cách duy nhất để duy trì những điều này là chúng ta có chịu mau tha thứ và độ lượng bày tỏ lòng thương xót hay không. Thế giới ngày nay đầy ắp những bất đồng. Chúng ta thường nghe về chiến tranh, hận thù và xáo trộn trong bộ máy chính quyền, trong các giáo hội và các tổ chức kinh doanh. Tuy nhiên dù sống giữa những xáo động như thế, Chúa hứa ban cho chúng ta bình an. Chúng ta có thể chọn sống theo kiểu nào.

Kìa, thật tốt đẹp và vui vẻ biết bao khi anh em sống hoà thuận với nhau.

Thi Thiên 133:1

Tác giả Thi Thiên nói tiếp rằng nơi nào có hiệp một thì nơi đó Chúa truyền ban phước lành và sự sống đời đời. Chúa tôn trọng những ai nỗ lực sống hoà thuận. Chúa Giê-su phán rằng những ai làm hoà và duy trì hoà thuận là con cái Chúa. Điều đó có nghĩa là họ là người trưởng

thành thuộc linh. Họ sống vượt trên cảm xúc và sẵn sàng hạ mình dưới cánh tay quyền phép của Chúa và vâng lời Ngài. Họ dám chủ động và kiên quyết duy trì hiệp một.

Hãy nghĩ đến bầu không khí mà bạn sống hay làm việc. Nó có bình an không? Người ta có thấy dễ hoà đồng không? Nếu không, bạn sẽ làm gì đây? Bạn có thể cầu nguyện; bạn có thể khích lệ người khác hoà đồng. Và nếu có chút bất hoà nào do lỗi của bạn thì bạn hãy thay đổi. Bạn có thể chấm dứt tranh cãi về những chuyện cỏn con. Bạn có thể là người đầu tiên xin lỗi khi bạn bất đồng với người khác. Một trong những bông trái tốt đầu tiên mà khôn ngoan mang lại là bình an. Hãy sống khôn ngoan thì đời bạn sẽ được phước.

Nhưng sự khôn ngoan thiên thượng trước hết là trong sạch, rồi hòa hiếu, tiết độ, thuận phục, đầy dẫy lòng thương xót và quả tốt lành, không thiên vị cũng chẳng đạo đức giả. Nhưng sự khôn ngoan thiên thượng trước hết là trong sạch, rồi hoà hiếu, tiết độ, thuận phục, đầy dẫy lòng thương xót và quả tốt lành, không thiên vị cũng chẳng đạo đức giả.

Giacơ 3:17

Chọn Hiệp Một

Như tôi đã nói, nơi nào chúng ta cũng thấy có sự xáo trộn nên nếu chúng ta muốn hiệp một và bình an đến từ hiệp một thì chúng ta phải chủ đích chọn nó. Chúng ta phải học đường lối của Chúa và hợp tác với Thánh Linh để thúc đẩy bình an.

Ai mà lập gia đình rồi sẽ biết chuyện này hơn ai hết, chúng ta thấy có quá nhiều bất đồng. Thường thì chúng ta lấy người trái tính chúng ta, và điều này có nghĩa là chúng ta không suy nghĩ giống nhau. Chúng ta có thể bất

đồng, nhưng chúng ta có thể học đồng ý và tôn trọng cái bất đồng đó.

Nhà tôi và tôi rất khác tính, và chúng tôi trước đây đã mất nhiều năm tranh cãi cho đến khi chúng tôi học được mối nguy của xung đột và sức mạnh của hiệp một. Chúng tôi kết ước duy trì bình an trong mối quan hệ vợ chồng, trong gia đình và trong chức vụ hầu việc Chúa. Chúng tôi tin chắc rằng Chúa không thể ban phước cho chúng tôi như Ngài ước ao nếu chúng tôi vẫn còn chia rẽ. Có lẽ bạn nghe câu nói, “Đoàn kết thì sống, chia rẽ thì chết,” và câu này đúng. Kinh Thánh nói một có thể đuổi một ngàn và hai có thể đuổi mười ngàn chạy trốn. Từ câu Kinh Thánh này chúng ta thấy sức mạnh được nhân cấp lên khi chúng ta chọn sống hiệp ý nhau.

Tôi trước đây là nguyên do của mọi tranh cãi. Nhà tôi lúc nào cũng là con người hoà thuận, và anh rất ghét sự căng thẳng phát sinh khi chúng tôi cãi nhau và nổi giận dai. Tôi đã được nuôi dạy trong một gia đình không có hoà thuận, và tôi phải học biết thuận hoà là gì. Tôi học Lời Chúa và cố học biết là tôi cần thay đổi những gì để có được bình an. Tôi phát hiện ra rằng không có hạ mình thì không có bình an. Hạ mình là mỹ đức quan trọng nên đeo đuổi và có lẽ là mỹ đức khó đạt đến nhất cũng như khó duy trì nhất.

Một người thật sự hạ mình sẽ tránh được những lời nói vô bổ, vô nghĩa và vô dụng, vì nó sẽ dẫn chúng ta đến chỗ tội lỗi hơn. Những người hạ mình đóng tâm trí của họ lại với những tranh cãi buồn cười về những thắc mắc không đầu vào đầu, vì họ biết rằng họ sẽ nuôi dưỡng xung đột.

Bạn có nhớ lần mới nhất mà bạn cãi với ai đó về chuyện gì đó mà rất nhỏ nhoi và buồn cười không? Có lẽ bạn gặp một ngày xui xẻo và nói những lời đáng lý không nên nói, và nó khơi mào việc cãi lầy. Bạn có lẽ muốn xin lỗi mau, nhưng sự kiêu ngạo khiến bạn cứ nói những lời ngu xuẩn, tìm cách chứng minh bạn đúng. Bạn đã phí cả ngày

hôm đó, bị căng thẳng, bị nhức đầu, bị đau bụng và không muốn cầu nguyện. Bạn biết trong lòng rằng bạn đã cư xử tệ, và một phần trong con người bạn muốn nói, “Tôi thật sự xin lỗi; đây là lỗi của tôi và tôi xin bạn tha thứ cho tôi.” Nhưng phần khác, tức xác thịt thì khiến bạn ương ngạnh không chịu xin lỗi.

Tôi nhớ nhiều lần trước đây tôi như vậy, nhưng tạ ơn Chúa bây giờ tôi không sống như vậy nữa. Tôi ghét xung đột, xáo trộn, bất hoà và bất đồng. Mình đúng chưa hẳn là mình đúng đâu. Chúng ta thường tranh chấp với người khác chỉ vì nhằm mục đích chứng minh là mình đúng khi tranh cãi, nhưng nếu chúng ta đúng, chúng ta có được cái thứ gì đâu ngoại trừ cái cảm giác tự cao tự đại? Tôi nghĩ chúng ta sẽ được kính nể hơn nếu chúng ta hạ mình và để Chúa bênh vực chúng ta. Duy Ngài mới có thể chứng minh chúng ta đúng trong hoàn cảnh nào đó nếu đó là kế hoạch tốt nhất của Ngài. Lời Chúa nói tình yêu thương không khăng khăng đòi quyền lợi riêng (1Cô 13:5). Tình yêu thương không đòi nâng nặc là mình đúng! Bạn có chịu để người khác cho họ là đúng dù bạn không tin là họ đúng, thay vì bắt đầu tranh cãi về chuyện đó? Nếu bạn chịu vậy thì bạn đang tiến gần hơn đến việc trở thành người làm hoà và duy trì hiệp một.

Mới đây trong một chuyến đi của tôi cùng với mười một thành viên của gia đình tôi, trong đó có nhà tôi, hai con tôi, vợ chồng của chúng, và một số đứa cháu, trong đó có những cháu thiếu niên. Chúng tôi đều ở cùng một khách sạn và có cơ hội bất hoà và bị chạm tự ái. Không phải ai cũng thích làm giống nhau hay xem cùng một chương trình trên ti vi, chơi cùng một trò chơi hay ăn cùng một nhà hàng. Những bạn thiếu niên thường có thái độ bất mãn và vì thế chúng ta là người lớn cần nhớ rằng lúc còn niên thiếu chúng ta cũng không cư xử khá hơn chúng đâu.

Vấn đề tôi muốn nói là dù mọi người trong chúng tôi đều là cơ đốc nhân đang cố gắng vâng lời Chúa và sống

chan hoà, nhưng chúng ta phải kiềm chế rất nhiều, cũng như bạn vậy nếu bạn muốn có hiệp một. Không tài nào duy trì bầu không khí bình an trong tình huống mà tôi vừa kể trừ khi mọi người sẵn sàng hạ mình và độ lượng bày tỏ lòng thương xót và tha thứ. Chúa biết rõ điều Ngài làm khi Ngài dạy chúng ta trong Lời Ngài là hãy mau tha thứ. Satan luôn đi quanh quẩn tìm cách khơi mào rắc rối, nhưng Chúa ban cho chúng ta cách để đánh bại nó. Hãy độ lượng bày tỏ lòng thương xót, kiên nhẫn, chịu đựng, thông cảm, nhận biết chính lỗi lầm của mình, và chính điều đó sẽ giúp bạn không vội xét đoán người khác và tha thứ một cách mau chóng và đầy trọn để bạn không sa vào cái bẫy xung đột của ma quỷ.

Mối quan hệ rất là quan trọng với hết thảy chúng ta. Mối quan hệ xấu sẽ gây ra khốn khổ, còn mối quan hệ tốt sẽ mang lại ích lợi và phước lành ở đời này. Satan tìm cách tiêu diệt các mối quan hệ vì nó biết sức mạnh của hiệp một. Nó dùng những khác biệt về cá tính chống lại chúng ta. Nó khiến cho chúng ta nghĩ méo mó những lời nói về chúng ta, nó đề cao việc chạm tự ái, cơn giận dữ và thái độ nổi loạn không chịu tha thứ. Nhưng chúng ta có uy quyền trên ma quỷ, và chúng ta có thể chống cự nó cùng mọi mưu chước của nó nhằm gây chia rẽ trong mối quan hệ của chúng ta tại nhà, tại công sở, tại trường học, tại hội thánh hay bất kỳ nơi nào chúng ta đến.

Hãy tự hỏi mình sự xáo trộn có ích lợi gì. Nó có ích lợi hay thay đổi hoàn cảnh gì không? Phần lớn những lần xung đột đều làm cho chúng ta đau khổ và không ích lợi gì. Chúng ta hãy có một quyết định tìm cầu và kiến tạo bình an. Không ai trong chúng ta có thể giải quyết hết mọi xáo trộn ở đời này, nhưng chúng ta có thể chịu trách nhiệm cho chính đời sống và mối quan hệ của chúng ta. Hãy bắt đầu cầu nguyện và hỏi Chúa bạn sẽ làm gì để thay đổi nhằm thúc đẩy thêm bình an trong đời sống bạn.

Hãy Thích Nghi

Phần lớn chúng ta muốn làm theo cách chúng ta, nhưng để có hiệp một chúng ta phải học thích nghi và thích ứng. Hãy xem câu Kinh Thánh này:

Hãy sống hoà thuận với nhau. Đừng lo nghĩ những chuyện cao xa, nhưng hãy tự hạ, hoà mình với những người hèn mọn. Đừng tự cho mình là khôn ngoan. Đừng lấy ác báo ác cho ai cả; hãy làm điều thiện trước mặt mọi người. Nếu có thể được, anh em hãy hết sức sống hoà thuận với mọi người.

Rôma 12:16-18

Xét kỹ những câu này sẽ cho chúng ta thấy ngay là chúng ta không thể sống hoà thuận với nhau nếu thái độ của chúng ta không đúng. Chúng ta cần thái độ hạ mình, thái độ sẵn sàng thích nghi và điều chỉnh theo người khác và theo từng tình huống. Chúng ta luôn luôn bênh vực những gì chúng ta tin là đúng, nhưng trong những vấn đề nhỏ và những vấn đề mà chúng ta có thể thích nghi với người khác, chúng ta nên nỗ lực thích nghi.

Ai mà lúc nào cũng có được điều mình muốn thì không tốt. Chúng ta cần kinh nghiệm sự đầu phục nhau trong sự hạ mình và yêu thương. Chúng ta thấy đều cần nhượng bộ người khác và thỉnh thoảng đặt họ và sở thích của họ trên hết. Và chúng ta cần làm việc này với thái độ tích cực.

Phần lớn trong đời sống vợ chồng, nhà tôi luôn để cho tôi chọn đi ăn chỗ nào khi chúng tôi đi ăn ngoài. Vì là một người dễ tính, chuyện này không quan trọng đối với anh. Nhưng đối với tôi thì chuyện này lại vẫn còn quan trọng. Trong vài năm qua, vì lý do nào đó anh rất kén chọn ăn chỗ nào và ăn gì, và bất ngờ anh không muốn ăn chỗ mà chúng tôi thường đến ăn. Anh quyết định là anh không

thích tôi, mà món ăn Ý là món tôi thích, nên tôi đoán chắc là bạn sẽ thấy có vấn đề rồi. Tôi cũng thích món ăn Tàu, và dù đôi khi anh cũng chịu ăn, nhưng không vui lắm. Tôi thấy hụt hẫng và tôi biết tôi cũng cần thích nghi. Từ trước giờ tôi luôn luôn kén chọn về việc ăn chỗ nào, nên tôi nghĩ đã đến lượt nhà tôi kén chọn nếu anh muốn.

Tôi nhìn nhận rằng điều này hơi khó cho tôi. Chúng ta quen sống bắt người ta theo ý mình càng lâu thì càng khó cho chúng ta thay đổi ngay. Nhưng tôi đã tự nhắc mình rằng nhà tôi đã để tôi chọn ăn chỗ nào suốt bốn mươi năm rồi nên bây giờ đến lượt anh. Đôi khi chúng ta có thể xoay sở để thích nghi cách dễ dàng nếu chúng ta không phản ứng theo cảm xúc và chịu để thì giờ nghĩ lại một tí.

Câu Kinh Thánh trên cũng cho chúng ta biết không nên đánh giá cao về bản thân. Chúng ta không nên nghĩ rằng những gì chúng ta muốn quan trọng hơn những gì người khác muốn. Chúng ta thấy đều có giá trị và quyền lợi bình đẳng; biết vậy sẽ giúp chúng ta thích nghi với những khát khao của người khác.

Gia Tăng Quyền Năng Cầu Nguyện

Cầu nguyện là một đặc quyền lớn lao nhất mà chúng ta có và cầu nguyện mở cửa cho quyền năng và phước lành phi thường đến đời sống chúng ta và đời sống người khác. Chúa nghe và đáp lại lời cầu nguyện, nhưng Ngài bảo chúng ta rằng chúng ta phải cầu nguyện mà không giận dữ và cầu nguyện hiệp ý.

Vậy, ta muốn người nam khắp nơi đưa tay thánh sạch lên trời cầu nguyện, không giận dữ, không cãi cộ.

1Timôthê 2:8

Câu Kinh Thánh này nói rõ rằng chúng ta phải cầu nguyện không giận dữ. Trong Mác chương 11 chúng ta được dạy rằng khi chúng ta cầu nguyện, chúng ta trước hết phải tha thứ bất kỳ ai chúng ta thù nghịch. Đây là một câu Kinh Thánh khác xác nhận rằng chúng ta không thể cầu nguyện với tấm lòng đầy dẫy giận dữ và xung đột mà mong là lời cầu nguyện của mình được đáp lời.

Có rất nhiều người nóng tính trong thế giới ngày nay, và tỉ lệ không nhỏ trong số này là cơ đốc nhân, những con người đã biết Chúa. Họ cầu nguyện và lầm tưởng rằng cơn giận của họ không thành vấn đề. Họ cảm thấy biện minh cho cơn giận của họ, nhưng Chúa lên án chuyện này và nói chúng ta phải bỏ qua trước khi cầu nguyện. Cách tốt nhất để đến với Chúa cầu nguyện là trước hết hãy ăn năn tất cả tội lỗi của bạn và sau đó đảm bảo là bạn không có cay đắng nào trong lòng với bất kỳ ai. Làm sao chúng ta mong Chúa tha thứ chúng ta nếu chúng ta không chịu thứ tha cho người ta? Tôi chắc chắn là tội chúng ta phạm với Chúa còn trầm trọng hơn tội mà con người phạm với chúng ta.

Người chồng và người vợ hay cả một gia đình có một quyền năng phi thường trong sự cầu nguyện nếu họ kết ước sống hiệp một.

Ta lại nói cùng các con, nếu hai người trong các con ở dưới đất thuận ý nhau mà cầu xin bất cứ điều gì, thì Cha Ta ở trên trời sẽ ban cho họ.

Mathiơ 18:19

Câu Kinh Thánh này thật ngạc nhiên, và ai trong chúng ta thật sự tin câu này thì chúng ta sẽ kết ước để sống hiệp một và hoà thuận. Niềm kiêu hãnh dại dột của chúng ta không đáng cho chúng ta đánh đổi việc mất đi quyền năng trong sự cầu nguyện.

Có lần trong đời sống tôi, tôi dại dột suy nghĩ rằng tôi

có thể cãi với nhà tôi bất cứ lúc nào tôi thích và sau đó khi chúng tôi cần Chúa ban phước trong một số lĩnh vực của đời sống chúng tôi, chúng tôi hiệp một và cầu nguyện cái gọi là “lời cầu nguyện hiệp ý.” Nhưng khi chúng tôi hiểu được từ Mathiơ 18:19 thì cầu nguyện kiểu như thế không mang lại kết quả. Quyền năng mà Chúa nói đến chỉ xảy ra cho những ai cam kết dồn mọi nỗ lực để làm hoà và duy trì bình an. Nếu ai làm vậy, Chúa rất hài lòng đến độ Ngài tôn trọng lời cầu nguyện của họ cách đặc biệt. Ngay sau câu Kinh Thánh này thì Phierơ hỏi Chúa Giê-su rằng ông phải tha thứ cho anh em ông bao nhiêu lần. Phierơ muốn có quyền năng như thế trong lời cầu nguyện, nhưng dường như là ông cũng nhận ra ông có vấn đề với một hai môn đồ khác. Ông muốn hỏi Chúa Giê-su mong đợi ông phải đi bao xa để giữ được bình an. Câu trả lời mà Chúa Giê-su đưa ra thật quan trọng đến độ Phierơ cần tha thứ nhiều lần mới duy trì sự hiệp một.

Lúc ấy, Phê-rơ đến hỏi Đức Giê-su: “Thưa Thầy, nếu anh em con phạm tội cùng con, thì sẽ tha cho họ mấy lần? Đến bảy lần chăng?”

Mathiơ 18:21

Tôi chắc là ông Phierơ nghĩ ông rất độ lượng, nên câu trả lời của Chúa Giê-su chắc hẳn đã làm cho ông bị sốc.

Đức Giê-su đáp: Ta bảo cho con rõ, không phải đến bảy lần, mà là bảy mươi lần bảy.

Mathiơ 18:22

Điều này có nghĩa là bốn trăm chín chục lần, nhưng đơn giản là ý Chúa Giê-su muốn nói, “Hãy thường xuyên tha thứ và đừng đặt giới hạn lên sự tha thứ.”

Cầu nguyện là một món quà quý giá và là một đặc quyền lớn lao nên chúng ta không dám phá hỏng qua việc

sống trong bất hoà. Trước khi cầu nguyện bạn hãy để thì giờ tra xét tấm lòng, và nếu bạn cần xin lỗi ai đó mà bạn biết, hãy chủ động làm người mang lại sự bình an.

Lời Chúa cho biết khi chúng ta dâng của lễ lên bàn thờ, nếu chúng ta nhớ anh em mình nghịch với mình, chúng ta nên để của lễ ở đó và đi làm hoà với anh em mình (Mat 5:24). Điều này dạy chúng ta hãy làm người chủ động trong việc làm hoà.

Quyền Năng Để Phục Vụ Chúa

Có một quyền năng lớn lao ban cho chúng ta khi chúng ta dâng đời sống để phục vụ Chúa. Chúa Giê-su sai các môn đồ đi từng đôi và bảo họ hãy giảng tin lành và chữa lành người bệnh. Ngài cũng bảo họ hãy tìm nhà nào đó để sống trong bình an (Lu 10:1-9). Ngài biết họ không thể nào có sự lộn lạo trong tâm linh và có quyền năng của Ngài tuôn đổ qua họ cùng một lúc được. Lời hứa Ngài ban cho họ chắc chắn đáng cho họ dồn hết nỗ lực để duy trì sự hoà thuận.

Này, Ta ban cho các con quyền uy để đạp trên rắn độc, bò cạp, và trên mọi quyền năng của kẻ thù nghịch, không gì làm hại các con được.

Luca 10:19

Tôi muốn lời hứa này thành hiện thực trong chính đời sống tôi và tôi đoán chắc là bạn cũng muốn vậy. Chúng ta hãy cam kết để sống trong hiệp một, hoà thuận và hiệp ý. Điều này không có nghĩa là lúc nào chúng ta cũng nghĩ giống người khác hay đồng ý với những lựa chọn của họ, mà nghĩa là chúng ta đồng ý để không tranh cãi nhau. Chúng ta có thể tránh nhiều xung đột chỉ đơn giản là tập

chú lo công việc của mình. Một điều hay nữa cần nhớ là nếu chúng ta không có trách nhiệm về việc nào đó thì chúng ta không cần có ý kiến.

Thường chúng ta cho ý kiến khi mà không ai nhờ hay muốn ý kiến của chúng ta, và điều này trở thành nguyên do gây tranh cãi hay vấp phạm. Tôi là hạng người rất thoải mái với quan điểm của tôi, nhưng tôi xin Thánh Linh giúp tôi dùng khôn ngoan để giữ lại ý kiến cho mình trừ khi người ta hỏi tôi. Tôi chưa đạt đến sự trọn vẹn về lĩnh vực này, nhưng tôi liên tục học biết tầm quan trọng của việc không đưa ra ý kiến.

Sứ đồ Phaolô viết thư tín cho hội thánh Phi-líp trong đó khích lệ hai phụ nữ tên Ê-ô-đi và Si-ti-cơ là hãy hoà lại. Ông khích lệ các tín hữu khác giúp hai phụ nữ này hoà lại và tiếp tục hợp tác nhau để rao truyền tin lành (Phi 4:2-3). Chúng ta không biết chính xác là họ bất đồng điều gì, nhưng có lẽ một phần nan đề của họ là những quan điểm khác nhau về cách họ chọn lựa. Phaolô chắc có lẽ nghe nói về hai phụ nữ này gặp khó khăn để làm hoà, và biết rằng điều này sẽ làm suy yếu quyền năng trong chức vụ của họ, ông để thì giờ viết thư tín này trong đó ông ghi lại lời dạy dỗ đặc biệt cho họ về vấn đề này. Những gì Phaolô viết cho hai phụ nữ này cũng viết cho chúng ta. Nếu chúng ta muốn có quyền năng hầu việc Chúa, chúng ta phải làm hoà với nhau. Chúng ta phải có sự hiệp một!

Sứ đồ Phaolô viết cho tín hữu Phi-líp rằng:

Xin anh chị em hãy hiệp ý với nhau, cùng một tình yêu thương, đồng tâm, nhất trí để tôi được vui mừng trọn vẹn.

Phi-líp 2:2

Tất cả những người nam người nữ mà chúng ta đọc thấy trong Kinh Thánh đều cam kết sống hiệp một. Họ biết nếu không có sự hiệp một, sự hầu việc Chúa của họ sẽ vô quyền.

Trong giai đoạn đầu của chức vụ chúng tôi, nhà tôi và tôi nhận được khải thị của Chúa về mối nguy của sự xung đột. Xung đột không phải là một vấn đề nhỏ, nhưng nó thật nguy hiểm. Nếu không ngăn chặn, nó sẽ lây như bệnh dịch. Tôi ghét sự xung đột và tác hại của nó đến đời sống người ta, và tôi làm việc cật lực để loại trừ khỏi đời sống tôi.

Hãy tìm cầu sự hoà hiếu với mọi người và đeo đuổi sự thánh hoá, vì nếu không thánh hoá, không ai được thấy Chúa. Hãy thận trọng để trong anh chị em đừng có ai hụt mất ân sủng của Đức Chúa Trời; đừng để rễ cay đắng mọc ra gây rối và do đó làm ô uế nhiều người.

Hêbơơ 12:14-15

Câu Kinh Thánh này dạy chúng ta rằng chúng ta phải phấn đấu (làm việc siêng năng) để loại bỏ xung đột khỏi đời sống chúng ta. Như tôi đã nói, điều này đòi hỏi nhiều sự hạ mình và sự sẵn lòng để kiên quyết làm người giải hoà. Cũng có nghĩa là chúng ta phải từ bỏ cái quyền cho mình là đúng, lo chuyện của mình, và thường chúng ta cần kiểm chế không nói ra những lời nào gây ra rắc rối.

Tôi đã để rất nhiều thì giờ dạy về chủ đề này cùng các chủ đề khác nhằm thúc đẩy sự hiệp một giữa vòng tín hữu. Đời sẽ bất hạnh nếu không có bình an, và sự thật là khi chúng ta không có bình an thì chúng ta không có quyền năng.

Chúng ta nên giúp nhau để tránh xung đột. Chúng tôi có một mục sư là nhân viên của chúng tôi, có nhiều ân tứ tuyệt vời, nhưng tài mà vị mục sư này có đó là “giải quyết xung đột.” Nếu chúng tôi có một bộ phận hay hai nhân viên nào cho phép xung đột xảy ra giữa họ, thì vị mục sư này tiếp xúc với họ và giúp họ tìm ra giải pháp cho xung đột và bất hoà của họ. Chúng tôi biết rằng việc phục vụ Chúa sẽ bị suy yếu nếu không có sự hiệp một.

Thường chúng ta thấy rằng xung đột xuất hiện do thiếu thông công. Nhiều mối quan hệ bị tiêu diệt do xung đột, và điều này đáng buồn vì chúng ta có thể học những kỹ năng để thông công nếu chúng ta thật sự muốn. Mục sư của chúng tôi giúp các nhân viên giải quyết xung đột khi thông công nhau và điều này hầu như giải quyết nan đề. Nếu làm việc này mà không giải quyết vấn đề thì chúng tôi gặp hai ba bên liên hệ để quyết định giữ cho xung đột không phát ra, sau đó chúng tôi cho biết rằng chức vụ Joyce Meyer Ministries không phải là chỗ thích hợp cho người đó làm việc. Chúng ta phải có sự hiệp một để chúng ta hiệu quả cho Chúa.

Hai nhân vật chúng ta đọc trong Kinh Thánh là Áp-ra-ham và Lót đã xung đột về chuyện những người chăn chiên của họ tranh giành nhau về bầy chiên. Áp-ra-ham, là một người khôn ngoan, vội đến gặp Lót và nói, “Giữa chúng ta không nên có xung đột.” Rồi ông để cho Lót chọn bất kỳ phần đất nào Lót muốn và tuyên bố rằng ông sẵn sàng phần đất còn lại. Chúng ta thấy Áp-ra-ham hạ mình trong trường hợp này và đóng cửa với sự bất hoà phát sinh trong tương lai. Lót chọn phần đất tốt nhất cho mình, nhưng Chúa chúc phước cho Áp-ra-ham hơn trước đây vì ông sẵn sàng duy trì bình an (Sáng 13).

Tôi dùng câu chuyện này như là một lời nhắc nhở nhằm giúp tôi loại bỏ xung đột khỏi đời sống tôi, và tôi ứng dụng câu chuyện này thường xuyên trong sự dạy dỗ. Nếu bạn hạ mình và loại bỏ xung đột khỏi đời sống bạn, Chúa sẽ chúc phước cho bạn rất lớn và bạn sẽ có quyền năng trong sự cầu nguyện và hầu việc Ngài cũng như vui hưởng bình an.

Tôi muốn kết thúc chương này bằng lời nhắc nhở cuối cùng rằng cách duy nhất chúng ta sống trong hiệp một là chúng ta có độ lượng bày tỏ lòng thương xót và tha thứ hay không. Chúa ban cho chúng ta chìa khoá để có bình an khi dạy chúng ta tha thứ những người làm hại chúng ta, và chúng ta có thể tin cậy Ngài mang lại công bình và

chính trực cho đời sống chúng ta bất cứ lúc nào cần đến. Phần của chúng ta là tha thứ và phần của Ngài là mang lại công minh. Bạn làm việc của bạn và để Chúa làm việc của Ngài.

Hãy hết sức gìn giữ sự hiệp nhất do Thánh Linh đem lại bằng sợi dây xích hoà bình.

Êphêô 4:3

CHƯƠNG

13

Chúa Oi, Hãy Thương Xót Con

Việc tha thứ người khác về những lỗi lầm của họ sẽ dễ dàng hơn khi chúng ta ý thức về chính tội lỗi và thiếu sót của chúng ta. Chúa không hề bảo chúng ta làm cho người khác điều mà trước hết Ngài không làm cho chúng ta. Chúa bày tỏ cho chúng ta sự tha thứ trước khi bắt đầu dạy cho chúng ta về việc cần phải tha thứ người khác. Chúa muốn có mối tương quan với chúng ta, Ngài muốn có sự hiệp một và hoà thuận với chúng ta; vì thế, Ngài phải tha thứ chúng ta.

Tha thứ phát xuất từ ân sủng và lòng thương xót lớn lao của Chúa. Thương xót là một trong những thuộc tính đẹp đẽ nhất của Chúa. Thương xót là một mỹ đức quan trọng và là điều gì đó làm chúng ta ngạc nhiên. Trên đất này chúng ta ít nhiều mong đợi sự thương xót của Chúa, nhưng tôi nghĩ ở thiên đàng các thiên sứ kinh ngạc bởi sự thương xót của Chúa. Tác giả cơ đốc và là mục sư Andrew Murray có nói, “Sự toàn tri của Chúa là một kỳ quan, sự toàn năng của Chúa là một kỳ quan, sự thánh khiết của Chúa là một kỳ quan, nhưng kỳ quan lớn nhất trong tất cả chính là sự thương xót của Chúa.”

Chúa tha thứ hoàn toàn và phục hồi một tội nhân gian ác nhất đến mỗi thông công với chính Ngài. Ngài tốt lành đối với những con người không xứng đáng. Nếu chúng ta nhận ra không biết bao nhiêu lần trong một ngày mà Chúa tha thứ chúng ta về những gì chúng ta đã nghĩ, đã nói hay đã làm, chúng ta chắc sẽ không thấy khó mà tha thứ cho người khác đã phạm tội cùng chúng ta. Chúng ta nên cất tiếng lên nói với Chúa mỗi ngày nhiều lần lời này, “Chúa ơi, hãy thương xót con và giúp con xót thương người khác.”

Chúa không bảo chúng ta làm điều gì mà không trang bị cho chúng ta làm. Ngài không hề bảo chúng ta ban cho người khác những gì mà trước hết Ngài không ban cho chúng ta. Ngài ban cho chúng ta tình yêu vô điều kiện và bảo chúng ta yêu thương người khác vô điều kiện. Ngài ban cho chúng ta sự thương xót và bảo chúng ta hãy xót thương. Ngài tha thứ chúng ta và bảo chúng ta hãy thứ tha người khác. Có phải Chúa yêu cầu quá đáng không? Tôi không nghĩ vậy.

Kinh Thánh dạy chúng ta rằng ai được cho nhiều sẽ bị đòi nhiều (Lu 12:48). Chúa ban cho nhiều nên Ngài có quyền mong đợi nhiều nơi chúng ta. Hãy dành một ít thời gian để nhớ lại đời sống bạn, cố gắng nhớ lại thể nào Chúa đã sẵn sàng tha thứ cho bạn. Bạn có bao giờ tái phạm cùng một tội rất nhiều lần không? Chúa há có liên tục ở cùng bạn và liên tục tha thứ bạn cho đến khi bạn học làm điều đúng không? Dĩ nhiên câu trả lời là có. Tất cả chúng ta đều có cả.

Đức Chúa Trời Đã Làm Gì Cho Chúng Ta Trong Chúa Giê-su?

Qua sự hy sinh của Chúa Giê-su, Đức Chúa Trời đã kéo chúng ta ra khỏi tối tăm mà vào ánh sáng để đến với

chính Ngài. Ngài thấy chúng ta sống trong tội lỗi và bất hạnh và ban cho chúng ta đời sống mới. Nếu chúng ta chỉ đồng ý với Ngài thì Ngài sẽ tha thứ hoàn toàn tội lỗi chúng ta và đặt chúng ta trong vị trí ngay thẳng với Ngài bởi ân sủng và lòng thương xót của Ngài. Ngài không chỉ tha thứ tội chúng ta mà Ngài còn cất tội lỗi xa chúng ta như phương Đông xa cách phương Tây và Ngài không nhớ tội chúng ta nữa (Hê 10:17; Thi 103:12). Ngài vực chúng ta khỏi hố sâu tuyệt vọng và làm cho đời sống chúng ta có ý nghĩa (Gia 4:10), và vẻ đẹp lạ lùng là chúng ta không xứng đáng về tất cả những điều này. Chúng ta đã không làm gì để xứng đáng với ân sủng của Chúa, chúng ta cũng sẽ không làm gì để xứng đáng với ân sủng của Chúa. Tha thứ quả là một món quà. Đó là món quà chúng ta đã nhận và đó cũng là món quà chúng ta sẵn sàng chia sẻ. Nó không chỉ là món quà chúng ta trao ban cho người khác mà nó cũng là món quà chúng ta trao ban cho chính mình. Khi chúng ta tha thứ người khác, chúng ta mang lại cho chính chúng ta bình an trong tâm hồn, năng lực mới mẻ và thì giờ để sáng tạo thay vì bực bội và trầm ngâm cùng nhiều việc khác nữa.

Thương xót là lòng tử tế vượt quá lý trí. Nói cách khác, không có lý do gì để Chúa bày tỏ lòng tử tế của Ngài. Ngài tử tế nhân hậu và chúng ta là những người được phước đã đón nhận lòng tử tế của Ngài.

Trong Chúa Giê-su Đức Chúa Trời cứu chuộc chúng ta, xưng công chính chúng ta, thánh hoá chúng ta và trong tiến trình phục hồi chúng ta. Chúng ta hãy cảm ơn Chúa về lòng thương xót của Ngài. Tôi cần sự thương xót hôm nay và mỗi ngày. Tôi kinh ngạc về lòng thương xót lớn lao của Chúa, và sự kinh ngạc của tôi kéo dài hơn khi tôi để thì giờ nghĩ đến những gì Chúa đã làm cho tôi.

Ngay bây giờ bạn có tranh chiến về chuyện tha thứ ai đó làm tổn thương hay làm hại bạn không? Nếu có, tôi muốn đề nghị là bạn hãy để mười lăm phút và nghiêm túc

nghe đến việc Chúa đã tha thứ bạn nhiều biết chừng nào. Tôi tin điều này sẽ hạ lòng bạn xuống và rồi bạn thấy dễ mà tha thứ những người đã làm hại bạn.

Thưa độc giả, xin hãy tha thứ! Đừng phí một ngày nào nữa sống trong cay đắng và giận dữ về điều gì đó đã xảy ra trước đây và bây giờ không thể làm gì được. Đừng sống cuộc đời của bạn cho quá khứ. Hãy xin Chúa khiến bạn thành người tốt đẹp hơn, chứ không phải cay đắng hơn. Hãy tin cậy Ngài biến những điều bất chính thành tốt đẹp xảy ra cho bạn. Hãy nhớ phần của bạn là vâng lời Chúa và tha thứ, và phần của Ngài là phục hồi và bênh vực. Đừng phí thêm một ngày quý giá nào nữa trong cuộc đời bạn mà vẫn còn tấm lòng cay đắng. Hãy xin Chúa cho bạn có cùng một thái độ như Ngài có . . . thái độ thương xót và tha thứ.

Chúa Giê-su không cộc cằn và khó tính. Ngài thương xót, chậm giận và sẵn sàng tha thứ và giúp đỡ (Mat 11:28-30). Chúa Giê-su dạy chúng ta rằng Ngài ước ao sự thương xót chứ không phải của lễ (Mat 12:7). Chúng ta xem xét câu Kinh Thánh này theo hai quan điểm. Trước hết, chúng ta có thể thấy được rằng Chúa muốn ban cho chúng ta sự thương xót và Ngài không thích những của lễ của chúng ta. Chúa Giê-su là của lễ duy nhất và cuối cùng mà chúng ta cần. Những của lễ của chúng ta đều vô dụng dưới thời Tân ước. Chúng ta có thể quay lại với Chúa Giê-su và xin sự thương xót khi chúng ta phạm tội, và Ngài sẵn sàng ban cho. Tôi thích ý tưởng rằng Ngài sẵn sàng tha thứ. Chúng ta không phải chờ Ngài chuẩn bị, chúng ta không cần phải thuyết phục Ngài làm việc này . . . Ngài sẵn sàng tha thứ. Ngài đã quyết định luôn luôn thương xót và tha thứ. Chúng ta có thể làm tương tự. Chúng ta dự tính trong đầu trước để khi vấp phạm đến với đời sống chúng ta, chúng ta sẵn sàng tha thứ.

Quan điểm thứ hai chúng ta học từ câu Kinh Thánh này là Chúa muốn chúng ta ban cho người khác sự thương xót và không đòi hỏi của lễ nơi người ta. Con người được

vinh hiển là bỏ qua lỗi lầm (Châm 19:11). Chúng ta có vinh dự bỏ qua những việc người khác đã làm hại chúng ta. Chúa đã trang bị cho chúng ta làm việc này. Vấp phạm chắc chắn sẽ xảy đến, nhưng chúng ta không cần phải chấp nhận.

Khi ai đó làm chúng ta tổn thương, chúng ta cố bắt họ trả giá bằng cách làm cho họ cảm thấy khó chịu hay liên tục nhắc lại chuyện cũ; chúng ta muốn họ đi khuất mắt chúng ta và không chịu nói chuyện với họ. Đây là thói đời, tức là đòi hỏi của lẽ nơi người khác phải trả cho tội của họ nghịch cùng chúng ta. Nhưng chúng ta có một cách khác. Chúng ta có thể thương xót.

Chúa Mong Gì Nơi Ta?

Chúa biết mọi tội chúng ta sẽ phạm trước khi chúng ta phạm. Ngài biết con người chúng ta, chúng ta chỉ là bụi đất và Ngài không mong rằng chúng ta không bao giờ phạm lỗi. Thật là an ủi biết bao khi Chúa phán với lòng tôi như vậy, “Joyce ơi, con có làm Ta ngạc nhiên đâu.” Chúa không hề ngạc nhiên bởi những thử thách của chúng ta, nhưng Ngài hoạch định sự giải cứu của chúng ta trước khi thử thách xảy ra cho chúng ta. Chúa không hề ngạc nhiên bởi những lỗi lầm và lối sống xác thịt của chúng ta. Ngài đã quyết định thương xót rồi. Điều Ngài mong nơi chúng ta là yêu mến Ngài và khao khát ý muốn Ngài. Ngài muốn chúng ta mau ăn năn và hợp tác với Thánh Linh để tăng trưởng về tâm linh. Ngài không giận nếu chúng ta chưa trọn vẹn, nhưng Ngài mong thấy chúng ta vươn tới mục tiêu trọn vẹn.

Sứ đồ Phaolô nói mục tiêu của ông là bỏ những sự dang sau và vươn tới mục tiêu trọn vẹn (Phi 3:13). Hãy tưởng tượng Phaolô, người đã nhận và viết hai phần ba Tân ước,

vẫn còn phải vươn tới. Tôi rất vui là Chúa cho ghi lại tấm gương này trong Kinh Thánh. Điều này khích lệ tôi biết rằng Chúa biết rất rõ tôi và nhận ra rằng tôi là một con người được tái sinh, có tấm lòng được đổi mới, nhưng hồn và thân thể vẫn còn phải bắt kịp với công việc lớn lao mà Ngài đã làm trong tâm linh tôi.

Sự thật là Chúa không mong chúng ta không hề phạm lỗi. Nếu chúng ta có thể sống mà không phạm tội thì chúng ta không cần Chúa Giê-su. Nhưng chúng ta lại cần Ngài mỗi phút giây trong ngày. Ngài hiện tại ngồi bên hữu Đức Chúa Trời cầu thay cho chúng ta (Rô 8:34). Ngài liên tục tha thứ chúng ta nếu chúng ta nhìn nhận và ăn năn (1Gi 1:9). Chúa đã có sự cung ứng cho những lỗi lầm của chúng ta, và ấy là bởi lòng thương xót của Ngài mà chúng ta vẫn được ở trong mối thông công và tương giao với Ngài dù chúng ta chưa có trọn vẹn trong cách ăn nết ở của chúng ta.

Bạn Mong Gì Nơi Người Ta?

Chúng ta mong ước chia sẻ lòng thương xót với người khác. Họ không trọn vẹn và hay mắc sai lầm. Họ bị tổn thương và làm chúng ta thất vọng, nhưng sự thật là chúng ta nên thương xót họ. Chúng ta thường không nhận ra những gì chúng ta làm đã làm tổn thương người khác, nhưng chúng ta lại nhận ra rất rõ những gì người ta đã làm thương tổn chúng ta.

Tôi cũng không trọn vẹn, nên sao tôi lại mong những người mà tôi có mối quan hệ trọn vẹn được? Tôi thật sự tin rằng chính sự bất toàn của chúng ta là lý do Chúa bảo chúng ta hãy mau tha thứ. Ngài đã có sự cung ứng sẵn cho mọi lỗi lầm của chúng ta bằng cách tha thứ chúng ta và ban cho chúng ta khả năng tha thứ người khác nếu chúng

ta sẵn lòng làm theo. Nhà tôi và tôi đã lấy nhau bốn mươi bốn năm lúc tôi viết cuốn sách này. Chúng tôi đã tha thứ nhau hàng ngàn lần trong suốt những năm tháng này, và chúng tôi cần tha thứ lặp đi lặp lại nữa trong suốt những năm tháng còn sống bên nhau.

Chúng ta học bày tỏ lòng thương xót cho nhau bằng cách không nhắc tới những gì người phối ngẫu của mình đã làm bực bội chúng ta. Chúng ta có thể bỏ qua những lỗi lầm của nhau và quan tâm nhau. Tôi nghĩ đây là một ý tưởng hay: “Chúng ta có thể đồng ý cho phép nhau mắc lỗi lầm.”

Phải hết sức khiêm nhường, nhu mì và kiên nhẫn,
lấy tình yêu thương chịu đựng lẫn nhau.

Êphêsô 4:2

Cách đây nhiều năm nhà tôi và tôi đã quyết định chấm dứt không áp đặt nhau là phải không mắc sai lầm. Chúng tôi nhận ra rằng Chúa đã bày tỏ cho chúng tôi lòng thương xót nên chúng ta quyết định làm tương tự cho nhau. Việc quan tâm nhau đã giúp chúng tôi có được một hôn nhân hạnh phúc và bền vững. Hãy tra xét tấm lòng. Bạn có gây áp lực lên người phối ngẫu, gia đình hay bạn bè của bạn phải trọn vẹn hay phải đối xử với cách hoàn hảo không? Bạn có cộc cằn, khó tính và đòi hỏi không? Bạn có cảm thông những yếu đuối của người khác không? Bạn có độ lượng bày tỏ lòng thương xót không? Đây là những câu hỏi hay để tất cả chúng ta tự hỏi mình. Hãy trả lời những câu hỏi này cách thật lòng, và nếu thái độ của bạn không giống thái độ của Chúa, hãy xin Ngài giúp bạn thay đổi.

Chúng ta phải đổi mới tâm trí và thái độ mỗi ngày. Chúng ta không tự động có được thái độ tích cực. Đôi khi chúng ta phải để sự việc trôi qua và phải tái dăng mình làm theo cách của Chúa. Nếu bạn rơi vào trường hợp đó ngay bây giờ thì không có gì phải hổ thẹn. Hãy vui mừng

rằng nhờ Chúa giúp đỡ, bạn sẽ hiểu được lẽ thật mà sẽ giải phóng bạn.

Chúa Giê-su Mong Gì Nơi Các Môn Đồ?

Chúa Giê-su chủ ý chọn những con người yếu đuối và thất học để Ngài làm việc với họ và qua họ, nên họ không thể cướp vinh hiển của Chúa. Phierơ thì nói quá nhiều và rất kiêu ngạo. Ông chối không biết Chúa Giê-su ba lần khi áp lực đến, nhưng Chúa Giê-su bày tỏ lòng thương xót và tử tế với ông. Ngài tha thứ ông, và Phierơ trở thành một sứ đồ vĩ đại.

Thôma thì nghi ngờ đủ điều về những lời Chúa Giê-su phán, nhưng Ngài bày tỏ lòng thương xót với Thôma và tiếp tục làm việc với ông. Ngài gặp Thôma giữa lúc ông nghi ngờ và vô tín và tỏ cho ông thấy bàn tay mang dấu đinh của Ngài sau khi Ngài sống lại. Thôma đã thốt lên rằng ông sẽ không tin trừ khi ông thấy, và Chúa Giê-su chỉ cho ông thấy điều ông cần thấy thay vì khước từ ông vì thái độ nghi ngờ của ông.

Đôi lúc các môn đồ tỏ ra những hành vi buồn cười giữa vòng những người đi theo Chúa Giê-su. Họ tranh cãi ai sẽ là người lớn nhất giữa vòng họ. Họ ngủ gục khi mà Chúa Giê-su cần họ và nhờ họ cầu nguyện với Ngài một giờ.

Các môn đồ có bất toàn, nhưng Chúa Giê-su biết điều đó khi Ngài chọn họ. Ngài cầu nguyện suốt đêm trước khi chọn mười hai môn đồ để đem tin lành đến cho thế giới thời đó sau khi Ngài chịu chết và sống lại. Hãy tưởng tượng mười hai con người bất toàn thiếu khôn ngoan, nghi ngờ, kiêu ngạo, cãi lộn nhau và muốn biết là họ phải tha thứ nhau bao nhiêu lần. Tôi thấy những điều này sao giống chúng ta quá.

Học Đón Nhận Lòng Thương Xót

Giống như tôi, tôi đoán chắc bạn biết rằng bạn cũng bất toàn và bạn rất cần sự thương xót. Chúa sẵn sàng ban cho sự thương xót, nhưng bạn có biết cách để đón nhận không? Chúng ta có thể xin Chúa tha thứ chúng ta về tội lỗi chúng ta, nhưng chúng ta có nhận sự tha thứ của Ngài bằng cách thứ tha chính mình không? Bạn có đang giữ lại những tội lỗi quá khứ nghịch cùng chính bạn không? Tôi đã làm chuyện này nhiều năm, và vì lý do đó mà tôi không thể bày tỏ lòng thương xót cho người khác. Như tôi thường nói, “Chúng ta không thể cho cái mà chúng ta không có.”

Bạn có nhận sự thương xót chưa? Khi bạn đọc sách này, có những điều nào mà bạn cảm thấy có tội dù bạn đã ăn năn thật lòng? Bạn có để thì giờ xin Chúa thương xót, và điều quan trọng không kém, bạn có để thì giờ đón nhận sự thương xót từ Chúa không? Sự thương xót là một món quà, nhưng món quà đó sẽ không có giá trị đối với chúng ta trừ khi chúng ta đón nhận nó. Chúa Giê-su phán, “Hãy xin thì . . . sẽ nhận, để niềm vui các con được đầy trọn (Gi 16:24). Có phải cứ xin hoài mà nhận ít không? Nếu vậy, đây là lúc phải thay đổi. Đức Chúa Trời đã làm hết cho chúng ta mọi sự cần thiết trong Chúa Giê-su. Bây giờ chúng ta phải quyết định nhận bởi đức tin. Không bởi công trạng mà chỉ bởi đức tin mà thôi.

Khi chúng ta học tiếp nhận sự thương xót bao la của Chúa, chúng ta mới có thể ban phát cho người khác.

Đặc Điểm Của Thái Độ Thương Xót

Thương Xót Hay Thông Cảm

Chúa Giê-su là Thầy Thượng Tế đầy lòng thương xót hiểu rõ sự yếu đuối của chúng ta vì Ngài cũng đã bị cám dỗ

trong mọi sự như chúng ta, nhưng Ngài không hề phạm tội (Hê 4:15). Tôi thích sự kiện rằng Chúa Giê-su hiểu tôi. Vì mỗi chúng ta đều có những yếu đuối riêng, nên chúng ta có thể cảm thông khi người khác mắc lỗi lầm và cần sự thương xót và tha thứ. Có một tấm lòng thông cảm là một đặc điểm đẹp đẽ của sự thương xót. Lần sau ai đó xử tệ bạn, hãy cố gắng thông cảm. Có lẽ người này cảm thấy bệnh hay gặp một ngày xui xẻo tại công sở. Hành vi xấu thì không đúng rồi, nhưng hãy nhớ lời tử tế làm nguôi cơn giận. Lòng tử tế có quyền năng ngăn cản cơn giận vì thiện luôn thắng ác (Rô 12:21).

Nhà tôi rất thông cảm với tôi trong suốt những năm tôi được phục hồi khỏi hậu quả bị lạm dụng từ nhỏ. Nếu nhà tôi không bày tỏ sự thương xót, chúng tôi có lẽ sẽ không lấy nhau hôm nay và cả hai chúng tôi có lẽ đã hụt mất kế hoạch lớn lao của Chúa dành cho đời sống chúng tôi. Ngay bây giờ có ai trong đời sống bạn mà bạn thấy khó thông cảm không? Hãy hỏi họ kể cho bạn nghe hoàn cảnh của họ. Thường khi người ta hành xử khiếm nhã, ấy là vì có điều gì đó trong đời sống họ đã làm họ bị tổn thương và họ chưa hề được phục hồi.

Chúng ta càng biết rõ lai lịch của người ta thì càng dễ thông cảm cho bất kỳ hành vi nào họ bày tỏ quá đáng.

Thương Xót Không Phơi Bày Lỗi Lầm Người Khác

Một người không để Thánh Linh kiểm soát thường có sở thích bệnh hoạn đó là lan truyền tin xấu và đặc biệt nói về những điều sai quấy mà người khác đã làm. Lời Chúa nói tình yêu thương che đậy vô số tội lỗi (1Phi 4:8).

Thù ghét gây ra xung đột, nhưng tình yêu thương che đậy mọi vi phạm.

Châm Ngôn 10:12

Mỗi câu châm ngôn trong Kinh Thánh là một lời khuyên

khôn ngoan giúp đời sống chúng ta tốt đẹp hơn nếu chúng ta để ý. Câu châm ngôn này xác nhận điều Phierơ nói trong Tân ước về việc che đậy tội lỗi thay vì tiết lộ ra.

Khi Giô-sép rút cuộc có cơ hội xử lý các anh của mình về việc họ đối xử tàn bạo với cậu, cậu xử lý cách cá nhân (Sáng 45:1). Cậu yêu cầu mọi người ra khỏi phòng khi các anh cậu đến vì cậu không muốn ai biết những gì họ đã làm cho cậu. Cậu không chỉ sẵn sàng tha thứ cho họ hoàn toàn mà cậu còn giữ kín tội của họ để người ta vẫn kính trọng các anh cậu. Cậu không muốn họ bị mất mặt. Đặc tính lạ lùng này của Giô-sép đã giúp chúng ta hiểu được tại sao Chúa có thể dùng cậu cách đầy quyền năng. Nếu chúng ta thật sự muốn được Chúa dùng, chúng ta phải có thái độ thương xót.

Khi chúng ta có điều gì đó nghịch cùng ai đó đã làm vấp phạm chúng ta, chúng ta nên đến gặp riêng người đó để nói chuyện (Mat 18:15). Nếu họ không chịu nghe, chúng ta được dạy là hãy đem những người khác đi với chúng ta để nói chuyện với người đó, mong ước người đó được phục hồi trở lại tình trạng ổn định trong tâm trí và tấm lòng.

Hãy làm cho người khác như bạn muốn họ làm cho bạn. Nếu bạn làm điều gì sai, bạn có muốn người khác loan tin đó ra hay là muốn họ giữ kín? Tôi biết câu trả lời rồi vì tôi biết tôi muốn gì. Tôi muốn người ta bỏ qua tội của tôi và tôi đoán chắc bạn cũng muốn vậy.

Thương Xót Không Đoán Xét

Rất dễ đoán xét và đưa ra những quan điểm chỉ trích về những ai mắc sai lầm, nhưng làm thế thì không khôn ngoan. Chúng ta được Chúa kêu gọi giúp đỡ người ta, chứ không đoán xét người ta. Như đã nói trước đây trong sách này, chúng ta có thể phán xét tội lỗi như nó là vậy, nhưng chúng ta không nên đoán xét các cá nhân, vì chúng ta không biết tấm lòng của họ hay không biết những gì đời sống họ trải qua.

Thương xót lớn hơn phán xét!

Ai hành động thiếu thương xót sẽ bị xử đoán không chút thương xót; nhưng lòng thương xót thắng hơn sự xử đoán.

Giacơ 2:13

Con người thì đoán xét còn Chúa thì thương xót. Hãy xin Chúa giúp bạn phát triển thái độ thương xót và tìm kiếm các đặc tính thương xót trong đời sống bạn. Đoán xét nghĩa là tự đặt mình ngang bằng Chúa. Chỉ có Chúa mới có quyền phán xét người ta vì Ngài là Đấng duy nhất biết mọi sự thật. Tôi không muốn phạm cái tội cố gắng làm “Chúa” trong đời sống người khác, nên tôi cố gắng hết sức để tránh đoán xét người khác. Chắc chắn là tôi không phải lúc nào cũng thích chuyện này. Trước đây tôi là người hay đoán xét trong nhiều năm, nhưng tin mừng là tất cả chúng ta đều có thể thay đổi nhờ Chúa giúp đỡ.

Thương Xót Tin Điều Tốt Nhất

Tình yêu thương luôn tin tưởng điều tốt đẹp nhất nơi người ta, và thương xót là đặc tính của tình yêu. Thương xót không đưa ra phán quyết nếu không xét xử. Thương xót muốn biết sự thật, chứ không chỉ lời đồn đoán. Tôi ghét chuyện này khi người ta nói xấu với tôi về người khác, đặc biệt nếu đây là lời nói xấu chứ không phải sự thật đã được kiểm chứng. Tôi phải kỷ luật nhiều mới tin điều tốt nhất sau khi nghe điều tệ nhất. Chúng ta phải luôn tin điều tốt nhất cho đến khi lời buộc tội về ai đó đã được kiểm chứng.

Chúng ta sẽ hạnh phúc hơn nhiều nếu chúng ta tin điều tốt nhất thay vì nghi ngờ và vội tin mọi điều xấu mà chúng ta nghe về người khác.

Thương Xót Dành Cho Mọi Người

Tôi để ý là tôi thấy dễ thương xót người tôi thích và có mối quan hệ tốt. Nhưng thật khó khi tôi không quan tâm nhiều đến người mà tôi cần thương xót. Tuy nhiên, thương xót thật là xót thương mọi người. Một thái độ thương xót không phải là điều gì đó chúng ta tắt mở; nó phải là một phần của bản tính chúng ta . . . nó chính là con người của chúng ta. Chúng ta không hề nói “Tôi làm sự thương xót, mà chúng ta nói, “Tôi thương xót.”

Bình đẳng là điều quan trọng đối với Chúa. Ngài không thiên vị ai cả, và Ngài không muốn chúng ta làm vậy. Mọi người đều quan trọng ngang nhau đối với Chúa. Họ đều là con cái của Ngài, và Ngài bày tỏ lòng thương xót cho mọi người. Vì là những người đại diện của Ngài trên đất, chúng ta nên cố gắng làm tương tự. Đừng cư xử theo cách mà bạn “cảm thấy” đối với ai đó, nhưng hãy thương xót và điều này sẽ làm phong phú chính đời sống bạn.

Trong Kinh Thánh chúng ta tìm thấy một câu chuyện mà người ta gọi là câu chuyện Người Sa-ma-ri Nhân Lành. Câu chuyện này nói về một người đã dừng lại giúp người khác bị thương tích đang nằm giữa đường. Đây không phải là người anh quen biết, nhưng anh dùng thời gian và tiền bạc của mình để giúp người lạ (Lu 10:27-37). Thật ra, người thương xót hay bày tỏ sự xót thương cho mọi người – không chỉ cho những người anh quen biết, anh thích và anh muốn gây ấn tượng. Người “Sa-ma-ri Nhân Lành” này là một con người cao thượng dưới con mắt của Chúa chỉ vì anh để ý, anh dừng lại và anh tỏ lòng thương xót cho một người mà anh chưa hề gặp trước đây và có lẽ anh cũng không bao giờ gặp lại. Người Sa-ma-ri nhân lành phải tốn thì giờ và tiền bạc để giúp người bị hại; anh không nhận được lợi lộc gì từ hành động của mình, nhưng anh vẫn làm điều ngay lẽ phải. Mỗi khi chúng ta làm điều ngay, nó mang lại bình an nội tâm cho chúng ta và đúng kỳ chúng ta sẽ gặt hái phần thưởng. Hãy cố gắng giúp thêm nhiều

người. Hãy bày tỏ cho họ lòng thương xót và tử tế bao dung của Chúa. Tôi chắc chắn là chúng ta thấy đều đồng ý rằng thế giới này cần nhiều người “Sa-ma-ri Nhân Lành”, vậy chúng ta hãy bắt đầu làm người đó.

CHƯƠNG

14

Giảm Bớt Gánh Nặng

Mới đây tôi có xem một bộ phim trong đó một người đàn ông mang một mật mã mà như anh cho biết, sẽ phóng thích một người khỏi tù nơi người này bị án tử hình về tội mà người này không phạm. Tuy nhiên, nếu người đàn ông này tiết lộ mật mã anh sẽ gặp nhiều rắc rối vì người ta đã phát lệnh bắt anh. Anh được hỏi tại sao anh lại đưa đầu ra và đặt mình vào chỗ nguy hiểm để phóng thích người khác mà anh không hề quen biết. Vị luật sư là người khuyên anh nói thật đã phát biểu, “Vì nếu anh nói thật, anh có thể nhẹ gánh, và việc này sẽ làm nhẹ gánh mà anh phải mang suốt cả đời.” Anh này trả lời, “Hãy làm ơn cho bản thân và làm điều ngay lẽ phải.”

Chúng ta liên tục phải chọn lựa về cách chúng ta phản ứng với hoàn cảnh trong đời. Chúa khuyên chúng ta trong Lời Ngài là hãy chọn lựa đúng, nhưng Ngài vẫn để chúng ta lựa chọn. Chúng ta có tha thứ cho những người mà chúng ta gọi là “kẻ thù” hay không là một trong những sự lựa chọn mà chúng ta thường gặp trong đời. Nếu chúng ta chọn lựa đúng, chúng ta sẽ giảm nhẹ gánh nặng, nhưng nếu chúng ta chọn lựa sai, chúng ta sẽ mang gánh nặng

và làm khổ bản thân.

Vua gọi người đầy tớ ấy vào và phán: ‘Này đứa đầy tớ độc ác, vì ngươi van xin, nên Ta đã tha hết nợ cho ngươi, tại sao ngươi không thương xót đồng bạn như ta đã thương xót ngươi?’ Vua nổi giận, giao cho cai ngục tống giam người đầy tớ ấy cho đến khi trả hết nợ. Cũng vậy, Cha Ta ở trên trời sẽ đối xử với các con như thế, nếu các con không có lòng tha thứ anh em mình.

Mathiơ 18:32-35

Trong Kinh Thánh chương này là một chương mà nói Phierơ hỏi Chúa Giê-su ông phải tha thứ cho anh em ông bao nhiêu lần khi họ phạm tội cùng ông. Chúa Giê-su kể cho Phierơ một câu chuyện nói về một người nợ vua một số tiền đáng giá hàng ngàn đô la ngày nay. Vua muốn tính sổ, nhưng người này không thể trả và xin thương xót. Lòng vua xót xa, và ông tha (hủy) món nợ. Người vừa mới được tha thứ đi ra và tìm người khác nợ anh ta khoảng hai mươi đô la, và anh bóp cổ người này và đòi trả nợ cho anh.

Con nợ quỳ xuống và van xin thương xót, nhưng thay vì tha thứ cho con nợ như anh đã được thứ tha, người này, người được vua tha đã bỏ con nợ của anh vào tù. Khi chủ anh thấy lối hành xử của anh, chủ nhắc anh nhớ lại sự thương xót anh đã nhận và cho anh hay là anh sẽ bị tra tấn vì không chịu tha thứ.

Câu chuyện Chúa Giê-su kể ở đây đáng cho chúng ta để ý. Nó tóm tắt tất cả những gì tôi đang cố gắng trình bày trong sách này. Chúa tha thứ chúng ta về món nợ còn lớn hơn bất kỳ món nợ nào mà người ta nợ chúng ta, và chúng ta phải học thương xót và tha thứ như Ngài. Chúng ta không bao giờ bắt ai phải “trả giá” cho những gì họ đã làm tổn thương chúng ta. Chúa Giê-su đã trả món nợ của chúng ta và tha thứ chúng ta cách miễn phí, và Ngài

mong chúng ta làm tương tự như vậy cho người khác. Nếu chúng ta không làm, chúng ta sẽ bị tra tấn trong linh hồn như Chúa Giê-su phán trong Mathiơ chương 18. Chúng ta có thể làm giảm nhẹ gánh nặng bằng cách làm điều ngay và tha thứ.

Ralph Waldo Emerson nói, “Cứ mỗi phút bạn giận bạn mất sáu mươi giây hạnh phúc.” Thực tế là chúng ta hay đánh đổi niềm vui để bám lấy cơn giận của chúng ta, và tôi có thể nói cho bạn biết từ chính kinh nghiệm trong đời sống tôi rằng việc này không đáng để trả giá. Marcus Aurelius nói, “Hậu quả của cơn giận gây buồn phiền hơn là nguyên do của nó.” Lúc đầu chúng ta có thể cảm thấy nổi giận về những chuyện nhỏ nhặt, nhưng nếu chúng ta cứ nhen ngọn lửa giận dữ bằng những ý tưởng tiêu cực về ai đó làm chúng ta bực mình thì hậu quả của cơn giận chắc chắn sẽ gây buồn phiền hơn là nguyên do lúc đầu của nó. Có lẽ chúng ta nên sống bởi câu ngôn ngữ Trung Hoa nói, “Nếu bạn nguôi giận một lát thì bạn sẽ thoát chuỗi ngày thất bát.”

Suốt nhiều thế kỷ những người nam và người nữ vĩ đại đã trải qua nỗi thống khổ của cay đắng và niềm vui của tha thứ. Đây là một vài câu nói của họ:

“Không một con người giận dữ nào nghĩ cơn giận của họ là không đúng.”

St. Francis de Sales

“Hãy nghĩ xem bạn thường đau khổ nhiều từ chính cơn giận và buồn phiền của bạn hơn là từ chính những điều mà bạn buồn phiền và giận dữ.”

Marcus Antonius

“Giận nếu không kiểm chế thường làm hại chúng ta hơn là nỗi đau nó gây ra.”

Senece

“Điều gì bắt đầu trong giận dữ thì kết thúc trong tủi nhục.”

Benjamin Franklin

“Người nào bay vào cơn giận sẽ đáp xuống đất xấu.”

Will Rogers

“Tha thứ không thay đổi quá khứ, nhưng nó mở rộng tương lai.”

Paul Boese

“Hôn nhân có ba phần là yêu và bảy phần tha thứ.”

Lão Tử

“Tha thứ là hình thức đẹp đẽ, cao cả nhất của tình yêu. Bạn sẽ nhận lại bình an và hạnh phúc.”

Robert Mueller

“Bạn sẽ biết rằng tha thứ đã bắt đầu khi bạn nhớ lại những người làm tổn thương bạn và cảm thấy có sức mạnh muốn họ khỏe mạnh.”

Lewis B. Smedes

Giận Đang Gia Tăng

Con số thống kê về giận dữ là một tiếng chuông cảnh báo rằng có rất nhiều người nổi giận. Hầu như cứ một trong ba người được hỏi về vấn đề này (32%) đều nói là họ có người bạn thân hay người thân gia đình gặp rắc rối về việc kiểm soát cơn giận. Cứ một trong năm (20%) nói họ kết thúc mối quan hệ hay tình bạn với ai đó vì cách mà người đó cư xử khi nổi giận. Nếu bạn là người hay giận thì khôn ngoan mà nhận ra rằng những người mà bạn yêu mến không phải lúc nào cũng chịu được tính khí của

bạn. Buồn thay, chúng ta thường lây tính xấu cho những người mà chúng ta thân thương nhất. Tôi nghĩ chúng ta làm vậy vì chúng ta lầm tưởng rằng họ sẽ tiếp tục tha thứ và thông cảm chúng ta, nhưng chuyện này không thể nào kéo dài mãi được. Ai cũng có giới hạn, và khi “tức nước” thì chắc chắn sẽ “vỡ bờ.”

Một số điều mà người ta hay giận ngày nay thật là buồn cười. Người ta nổi giận vì điện thoại không gọi được nên họ ném xuống nhà hay quăng xuống hồ nước. Tôi nhớ có lúc chúng tôi phải tìm điện thoại công cộng bên đường nếu chúng tôi muốn gọi điện đang lúc lái xe. Chúng tôi phải dừng xe lại, ra khỏi xe, và đổi tiền xu. Nếu lúc đó trời nóng hay lạnh, chúng tôi thấy khó chịu. Chúng tôi lại không nghĩ đến việc khó chịu, vì lúc đó chỉ có loại điện thoại công cộng nếu ai muốn gọi khi đi xa. Còn bây giờ chúng ta nổi giận nếu chúng ta chạy xe mà đi ngang vùng không phủ sóng và chúng ta phải chờ hai phút mới nối mạng được.

Bây giờ chúng ta có nào là “giận về đường sá”, nào là “giận trang web” và “giận văn phòng.” Điều mà Chúa Giê-su gọi là cách cư xử tội lỗi thì ngày nay chúng ta gọi là “bệnh thuộc cảm xúc”, cần tư vấn. Có phải chúng ta bào chữa cho việc thiếu sự tự chủ không? Chúng ta có quá ích kỷ đến độ chúng ta nghĩ mọi thứ trên đời này lúc nào cũng phải xảy ra theo cách chúng ta muốn không?

Nhiều người nổi giận vì họ bất hạnh, và họ bất hạnh vì họ nổi giận. Việc này trở thành cái vòng luẩn quẩn để càng giận thêm, và tôi tin câu trả lời duy nhất là có lối suy nghĩ đúng Kinh Thánh và sẵn sàng tha thứ cho những chuyện hay những người không làm vừa lòng chúng ta.

Theo tạp chí Sunday Times Magazines ngày 16 tháng Bảy, 2006, 45 phần trăm số người nổi giận tại công sở. Họ giận với nhiều người! Họ giận với những người họ cùng làm việc, với những người mà họ làm thuê cho và với những người đưa ra luật lệ tại công sở. Nếu bạn là

một người hay giận thì chuyện tìm ai đó hay việc gì đó để giận thật không khó.

Khoảng 64 phần trăm người Anh làm việc văn phòng có “cơn giận tại văn phòng.” Những nan đề này dường như xuất hiện nhiều hơn ở các nước giàu có. Tôi đã đến những nơi nghèo nhất thuộc Ấn độ và Châu Phi một số lần. Một người Ấn diễm phúc lắm mới kiếm được một công việc dưới một đô la mỗi ngày. Một phụ nữ làm việc âm thầm hết ngày này sang ngày khác dưới cái nắng gắt cho một cửa hàng bên đường chắc hẳn là cô ta không có “cơn giận bên đường.” Theo tôi dường như chúng ta càng có nhiều thì chúng ta càng nổi giận hơn. Cách đây bốn mươi năm tôi không có cảm dỗ để nổi giận với cái điện thoại di động hay cái máy vi tính vì tôi đâu có mấy thứ này đâu. Cuộc sống lúc đó không căng thẳng và người ta cũng không nổi quạu như bây giờ. Chúng ta có thật sự tiến bộ không đấy? Tôi nghĩ chúng ta có tiến bộ ở một số điểm, nhưng phần còn lại chúng ta lại tụt hậu cách đau lòng.

Trong số những người dùng mạng Internet hiện nay có 71 phần trăm số người nhìn nhận rằng có nổi giận về mạng, và 50 phần trăm số người trong chúng ta phản ứng với việc trực trực máy tính bằng cách đấm vào máy, quăng đồ đạc, la hét hay quát tháo cộng sự. Nếu không nói chuyện này là đáng buồn thì đây cũng là chuyện buồn cười. Ít nhất 33 phần trăm người Anh không nói chuyện thân thiện với những người chung quanh và tôi chắc là ở Mỹ con số cũng không kém và ở các nước văn minh khác trên thế giới cũng vậy.

Hơn 80 phần trăm tài xế nói họ đã nổi giận về đường sá; 25 phần trăm bực bội khi đi đường. Một tài xế không dám mắc sai lầm khi lái xe, như không phát đèn tín hiệu khi chuyển làn xe hay tình cờ lấn sang làn xe khác. Có người nổi giận khi họ thấy khó chịu do tài xế xe khác bất cẩn.

Thế gian là như thế, và thói đời là như vậy. Nó sẽ

không sáng sủa hơn đâu, nhưng chúng ta không thể bỏ tay mà không có câu trả lời cho những nan đề chúng ta đối diện. Dù thế gian không thay đổi, chúng ta có thể đổi thay. Mỗi một chúng ta có thể chịu trách nhiệm về cách chúng ta phản ứng với những kích thích bên ngoài, và chúng ta có thể chọn sống đời sống bình an và hoà thuận. Chúng ta phải tha thứ hàng trăm lần mỗi ngày, nhưng làm thế vẫn tốt hơn là ậm ực bên trong hay nổi giận bùng bùng, kết cuộc là làm cho chúng ta xấu hổ.

Đừng Đến Đó

Hãy vào cổng hẹp, vì cổng rộng và đường lớn dẫn đến huỷ hoại, nhiều người đi vào đó. Cổng hẹp và đường nhỏ dẫn đến sự sống, chỉ có ít người tìm thấy.

Mathiơ 7:13-14

Qua câu Kinh Thánh này chúng ta thấy rằng có hai con đường mà chúng ta phải đi trong đời. Một con đường thì rộng và dễ đi. Nó đầy đầy những phòng trọ cho mọi cảm xúc của chúng ta, và chúng ta sẽ không bao giờ đơn chiếc vì đó là con đường mà mọi người đều đi. Trên con đường rộng này, chúng ta có phòng cho giận dữ, cay đắng, bực mình và không tha thứ của chúng ta, nhưng con đường này dẫn tới chỗ chết. Nhưng có một con đường khác mà chúng ta có thể chọn . . . đó là con đường Chúa Giê-su đã đi qua.

Lịch sử được tô điểm bởi những người nam và người nữ đã chọn đi con đường hẹp này, và họ thường là những con người chúng ta nhớ đến và chúng ta muốn noi gương họ. Tôi không biết bạn thì sao, chứ tôi không bao giờ muốn giống Hitler hay Boston Strangler. Họ là những con người nóng tính bị khốn khổ nên họ bị ám ảnh về việc

làm khốn khổ người khác. Chúng ta dễ dàng thấy được những con người này kết cuộc trong huỷ diệt vì họ chọn đi sai đường. Không, tôi không bao giờ mong giống họ, nhưng tôi muốn giống Rutơ, Ê-sơ-tê, Giô-sép hay Phaolô. Tôi đã đọc đi đọc lại câu chuyện Giô-sép hàng chục lần suốt nhiều năm và học thái độ tha thứ của Giô-sép. Tôi biết rằng Chúa chúc phước cho Giô-sép rất nhiều lúc ông còn sống và chúc phước cho con cháu ông vì ông chọn đi con đường hẹp.

Mọi phước lành chúng ta hưởng ngày nay đều được mua bởi sự hy sinh và đau đớn của ai đó. Tôi tin con cái và cháu chắt tôi sẽ có đời sống tốt đẹp hơn vì tôi nhận ân sủng của Chúa để tha thứ cho cha tôi vì lạm dụng tình dục tôi. Tôi có thể đã chọn con đường rộng. Con đường đó luôn vẫy gọi tôi, “Hãy đi trên ta, người xứng đáng đi trên con đường dễ dãi này sau khi người đã chịu đựng nhiều thứ.” Nhưng đây là con đường lừa lọc. Lúc đầu thấy nó dễ chịu, nhưng kết cuộc nó chỉ thêm hết đau khổ này đến bất hạnh khác.

Trong chương kết thúc của sách này tôi sẽ kể cho bạn nghe toàn bộ câu chuyện về việc Chúa dẫn dắt và dạy dỗ tôi tha thứ cho cha tôi, nhưng giờ thì chúng ta hãy cho là tôi đã chọn con đường hẹp dẫn tới sự sống. Thường đây là con đường cô đơn, ít ai đi, nhưng khi tôi tưởng là tôi không thể đi thêm được nữa, tôi thấy Chúa Giê-su xuất hiện nói, “Hãy theo Ta, Ta dẫn con đến nơi bình an.”

Khi tôi bị cảm dỗ giận dai và đâm ra cay đắng trong đời sống tôi, tôi nói với mình (thường là nói lớn tiếng), “Joyce, dừng đi đến đó.” Chúng ta có thể thấy mình rơi vào hố sâu của đắng cay. Nếu chúng ta lún sâu hơn, chúng ta có thể cảm thấy bùn ngập đầu và nhận chìm chúng ta. Sự chán nản, sự tự thương hại và hàng tá cảm xúc tiêu cực sẽ làm bạn của chúng ta.

Có Một Nơi Gọi Là “Chỗ Đó”

Có một nơi gọi là “chỗ đó,” và chúng ta thấy đều đến đó. Có lẽ một số người trong các bạn đang sống “chỗ đó” ngay bây giờ. Nó là một nơi rộng lớn nhưng không biết sao đời sống bạn lại quá bé nhỏ và hạn hẹp. Có một ngọn núi lớn “chỗ đó” và nó choáng hết chỗ. Bạn đã phí thì giờ đi lòng vòng quanh ngọn núi này nhưng lại không đi tới đâu. Điều duy nhất bạn cần để được sống “chỗ đó” là cứ theo cảm xúc của bạn. Hãy nổi giận khi chuyện xảy ra không ưng ý mình hay khi người ta xử tệ mình thì đừng tha thứ cho họ. Đừng thương xót còn không thì bạn sẽ không có một chút đất nào ở “chỗ đó.”

Dân Y-sơ-ra-ên đã sống “chỗ đó” suốt bốn mươi năm. Họ gọi nơi đó là “Đồng Vắng,” nhưng tôi gọi nó là “chỗ đó.” “Chỗ đó” là bất cứ nơi nào chúng ta đã đến nhiều lần trước đây mà làm cho chúng ta đau khổ và cướp đi chất lượng cuộc sống mà Chúa Giê-su muốn chúng ta hưởng. Nó có thể là tự thương hại, ích kỷ, tham lam, giận dữ, bực mình, ganh ghét, báo thù hay ganh tị. Tên gọi cho vùng đất “chỗ đó” thì vô số kể, nhưng kết quả sống “chỗ đó” thì giống nhau. Khốn khổ, đau khổ, thất vọng và trống rỗng là những thứ lấp đầy bầu không khí ở nơi rộng rãi này, là nơi dẫn tới chỗ chết.

Như đã nói, tôi đã sống “chỗ đó” quá lâu trước khi tôi quyết định ra khỏi “chỗ đó” và tránh xa chỗ này. Khi cảm xúc tôi tìm cách giữ tôi lại đó, tôi phải chống cự nó bằng cách kêu cầu ân sủng và quyền năng của Chúa. Nhưng thành thật mà nói tôi không thể phí một ngày nào nữa của đời tôi đến ở “chỗ đó” nữa!

Đổ Lỗi Cho “Người Ta”!

Dân Y-sơ-ra-ên đổ lỗi cho kẻ thù. Lúc nào cũng do lỗi lầm của kẻ thù mà họ mới bất hạnh và đau khổ. Kẻ thù thật sự mà họ có chính là thái độ xấu của họ. Họ vô tín, than phiền, tham lam, ganh tị, vô ơn, sợ hãi, tự thương hại, giận dữ và thiếu kiên nhẫn. Chúng ta thấy dễ chịu khi đổ lỗi cho người khác về mọi nan đề của chúng ta. Bao lâu “người ta” là nan đề thì chúng ta không bao giờ phải nhìn thấy chính mình và chịu trách nhiệm về những hành động của mình.

Trong nhiều năm tôi cứ tập trung vào những gì mà cha tôi đã gây ra cho tôi thay vì tập trung vào phản ứng của tôi đối với những gì ông làm. Chúa ban cho tôi câu trả lời, nhưng đường lối của Ngài nghĩa là tôi phải ra khỏi “chỗ đó” và chấm dứt suy nghĩ “người ta” là nan đề của tôi. Sự thật là cha tôi đã làm tổn thương tôi cách kinh khủng, nhưng Chúa ban cho tôi sự chữa lành và phục hồi . . . sự chọn lựa thuộc về tôi! Bạn có đang ở “ngã ba đường” trong đời sống bạn ngay bây giờ không? Nếu vậy, tôi xin bạn hãy ra khỏi con đường rộng dẫn tới chỗ chết mà bước vào con đường hẹp dẫn tới sự sống.

“Người ta” là ai để bạn đổ lỗi mọi nan đề? Nếu bạn lắng nghe chính mình và người khác nói, dường như “người ta” đã làm tan nát cuộc đời chúng ta, và “người ta” cần thay đổi. “Người ta” đã gây ra, và “người ta” nói và chúng ta sợ “người ta” sẽ làm hay không làm việc này việc kia. Nhưng “người ta” là ai? “Người ta” có thể là bất cứ ai, bất cứ lúc nào tại bất cứ nơi nào. Sự thật là “người ta” không có cái quyền tối hậu làm hại chúng ta nếu chúng ta cứ đi đúng đường và đi theo Chúa Giê-su. Ngài là Con Đường tới niềm vui bất tận, bình an vượt quá hiểu biết và cuộc sống đầy ngạc nhiên mà chúng ta không có lời nào mô tả hết được. Khi tôi nghĩ về tất cả những năm tháng tôi sống

ở “chỗ đó”, đổ lỗi cho “người ta” về mọi bất hạnh, kinh nghiệm này giúp tôi viết hết cuốn sách này đến cuốn sách khác nói về những gì Đức Chúa Trời ban cho chúng ta qua Chúa Cứu Thế Giê-su. Tôi muốn bạn biết sự thật vì nó sẽ giải phóng bạn. Sự thật là : Bạn không cần phải giận và đầy cay đắng lẫn bực mình khi ai đó làm bạn tổn thương. Bạn có quyền chọn cách khác . . . **BẠN CÓ THỂ THA THỨ!!** Lần sau khi cảm xúc bộc phát và bạn được mời đến mảnh đất gọi là “Không Tha Thứ,” hãy quyết định là bạn sẽ không đến “chỗ đó.”

Dù chuyện gì xảy ra trong đời, hãy giữ thái độ tích cực. Phaolô nói ông đã học cách để tha lòng dù ông thiếu hay dư (Phi 4:11). Tôi hoàn toàn tin rằng Phaolô học cách tương tự như chúng ta học. Ông từng trải nỗi khổ của việc chọn lựa sai lầm cho đến cuối cùng ông thấy được sự khôn ngoan của việc chọn lựa đúng. Khi ông làm vậy, ông thấy tha lòng.

Đời Luôn Có Vấp Phạm

Con người và hoàn cảnh trong đời sẽ mang tới cho chúng ta cơ hội để bị vấp phạm, nhưng chúng ta không cần phải đến “chỗ đó.” Bạn phản ứng như thế nào? Liệu bạn có đổ lỗi cho “người ta” hay bạn chịu trách nhiệm về thái độ của bạn? Chúng ta được dạy trong Lời Chúa hãy cẩn thận giữ lấy tấm lòng chúng ta (Châm 4:23). Trách nhiệm của chúng ta là hợp tác với Thánh Linh để giữ tấm lòng khỏi vấp phạm đối với Chúa lẫn con người. Những anh hùng đức tin sẽ chạy trốn vấp phạm như vua Đa-vít đã làm nhiều lần trong đời sống ông.

Bạn có sẵn sàng đứng trước mặt Chúa và trả lời những câu hỏi tại sao bạn lại phí cuộc đời bạn để sống “chỗ đó” không? Bạn có thật sự nghĩ rằng bạn có thể nói “người ta”

đã làm tôi như vậy và rồi Ngài sẽ chấp nhận câu trả lời đó không? Tôi nghĩ chúng ta thấy đều biết rõ chuyện này. Đây có phải là lúc mỗi chúng ta phải hành động trong chính đời sống chúng ta và quyết định rằng chúng ta sẽ không sống giận dữ và cay đắng nữa không?

Con đường rộng dẫn tới “chỗ đó”; nó dường như là một nơi rất hẹp dù con đường dẫn tới đó thì rộng rãi và dễ đi. Nó có núi lớn và điều duy nhất để đến “chỗ đó” là trở nên bất hạnh!

Nếu bạn đã từng đến “chỗ đó” hay nếu bạn hiện đang ở “chỗ đó” ngay bây giờ, bạn biết nó làm cho bạn đau khổ biết chừng nào, vậy hãy mau ra khỏi “chỗ đó.” Và khi bạn đi, hãy nói, “Minh sẽ không quay lại nữa!”

CHƯƠNG

15

Phần Thưởng Của Chúa

Theo Kinh Thánh, không có đức tin chúng ta không thể làm đẹp lòng Chúa, và những ai đến với Ngài phải tin rằng Ngài thực hữu và Ngài là Đấng ban thưởng cho những ai siêng năng tìm kiếm Ngài (Êsai 11:6).

Chúa là Đấng ban thưởng! Tôi thích ý tưởng này, còn bạn thì sao? Chúng ta thấy đều thích được phần thưởng cho công việc khó nhọc của chúng ta, và tôi nhìn nhận là sống lối sống tha thứ là một công việc khó. Đây không phải là một việc mà chúng ta làm vài lần và rồi cho qua. Đây là một việc mà chúng ta phải xử lý suốt cả đời và thường hơn là chúng ta muốn. Khi tôi làm một việc khó làm, điều này luôn giúp tôi nhớ rằng phần thưởng thường ở phía sau nỗi đau.

Một người có thể tập dượt tại phòng tập thể hình ba lần mỗi tuần dù đây là một việc làm khó nhọc và khiến họ đau đớn vì họ mong đợi phần thưởng đó là có được sức khỏe tốt hơn và có một thân thể cường tráng thay vì thân thể ốm yếu.

Chúng ta đi làm để được phần thưởng đó là lương bổng. Chúng ta đi chợ để được phần thưởng đó là ăn tại nhà.

Tôi nghĩ là chúng ta sẽ không làm gì nhiều trong đời này nếu không có lời hứa gì về phần thưởng. Chúa nói rằng mỗi người sẽ nhận phần thưởng về những việc mà người đó đã làm ở đời này, dù đó là việc tốt hay việc xấu (Khải 22:12). Ngài kêu gọi Áp-ra-ham bỏ gia đình và nhà cửa của ông đi đến nơi mà Chúa chỉ cho ông sau đó. Chúa hứa Áp-ra-ham rằng sẽ có phần thưởng cho sự vâng lời (Sáng 12:1-2;15:1).

Khi một cháu học sinh vượt qua mọi kỳ thi mỗi cấp ở trường, phần thưởng là cháu sẽ tốt nghiệp. Chúng ta cũng phải vượt qua những thử thách ở đời này. Thử thách tha thứ là một trong số đó, nhưng đó là thử thách quan trọng, và khi chúng ta vượt qua, chúng ta chắc nhận phần thưởng. Phần thưởng có thể bày tỏ theo nhiều cách. Nó đến trong hình thức bình an và vui mừng, nhưng nó cũng đến trong hình thức được thăng tiến trong đời. Giô-sép phải trải qua thử thách tha thứ trước khi cậu được đề bạt đến vị trí quyền lực tại Ai-cập. Bạn đang tìm kiếm sự thăng tiến trong đời, nhưng bạn có giận dữ không? Nếu bạn có thì bạn sẽ mất phần thưởng.

Chúng ta thấy đều có câu chuyện riêng của mình, nhưng vì tôi là người viết sách này, tôi sẽ kể cho bạn nghe câu chuyện của tôi và tôi cầu nguyện chuyện của tôi sẽ nâng đỡ bạn.

Tôi sinh vào tháng Bảy, 1943. Ngày tôi ra đời là ngày cha tôi bị bắt đi lính ở nước ngoài lúc Chiến Tranh Thế Giới II. Tôi nghe nói rằng tôi không thấy mặt cha tôi cho đến khi tôi ba tuổi. Tôi nhớ lúc nào cũng sợ cha tôi. Dường như là lúc nào ông cũng la hét và giận hết chuyện này đến chuyện khác. Dĩ nhiên, mẹ tôi và tôi lúc nào cũng đinh ninh là do mẹ con tôi đã làm chuyện gì đó, nhưng rồi dường như là dù mẹ con tôi có làm gì đi nữa, ông vẫn tìm lý do để nổi giận. Suốt chín năm đầu đời của tôi, chỉ có mẹ tôi và tôi với người cha già, nhưng sau đó em tôi ra đời.

Kể từ đó cha tôi cứ vượt ve tôi luôn, và tôi nhớ lúc đó tôi

mong là khi mẹ tôi sanh, em bé sẽ là bé gái. Trong sự ngây thơ, tôi nghĩ nếu em bé là bé gái thì cha tôi sẽ thích nó hơn là thích tôi và chấm dứt làm những chuyện mà khiến cho tôi cảm thấy xấu xa và dơ bẩn.

Em tôi là một bé trai, chứ không phải bé gái, và tôi nghĩ tôi bực ông về chuyện này một thời gian. Rồi chúng tôi lớn lên, và tôi thường cảm thấy em tôi tên là David là người bạn duy nhất của tôi trong nhà. Em tôi không biết cha tôi làm gì cho tôi, nhưng em tôi cũng có sự tranh chiến riêng. Em tôi cũng hứng chịu cơn giận của cha tôi và bắt đầu nhậu nhẹt và hút xách từ lúc rất nhỏ. Khi em tôi mười sáu, em tôi được gọi vào quân đội, đi lính ở chiến tranh Việt nam, và rồi đổi tính hẳn. (Thật ra, tôi rất buồn để kể rằng đang khi tôi viết sách này thì người ta phát hiện thấy em tôi chết tại nhà dành cho người vô gia cư ở California lúc năm mươi bảy tuổi.)

Tôi đoán là ngay bây giờ có người sẽ nghĩ, “Sao bà Joyce hầu việc Chúa giúp đỡ người ta khắp nơi trên thế giới mà chính em bà lại sống trong ngôi nhà dành cho người vô gia cư?” Em tôi sống ở đó là vì em tôi không chịu đi con đường hẹp dẫn tới sự sống. Chúng tôi đã giúp em tôi lúc đời sống em tôi gặp khó khăn, kể cả cho em tôi sống với chúng tôi vài năm, nhưng kết quả không có gì thay đổi. Có lần em tôi nói với tôi, “Chị ơi, em không có ý gì nhưng tôi muốn làm thẳng ngu.”

Em tôi biết mình đã chọn lựa sai, nhưng vì lý do nào đó tôi không hiểu hết, em tôi lại cứ quyết định sai lầm. Tôi nghĩ đời sống của em và của tôi rất giống nhau. Bởi ân sủng Chúa tôi chọn con đường hẹp, và đời sống tôi bây giờ đầy đầy phần thưởng của Chúa. Tôi bây giờ hạnh phúc, thoả mãn, phước hạnh và tôi được vinh dự giúp nhiều người biết được tình yêu và sự tha thứ của Chúa và phần thưởng của Ngài cho chính đời sống họ. Em tôi chọn con đường rộng dẫn tới chỗ chết, và em tôi chết lúc năm mươi bảy tuổi, không kinh nghiệm đầy đủ phần thưởng của

Chúa. Tôi nghĩ em tôi đã phí cuộc đời của mình và không ai khuyên em bỏ được. Em tôi đã kinh nghiệm một vài năm phước hạnh lúc còn sống với chúng tôi, nhưng ngay sau khi em tôi tự sống một mình, em tôi quay lại chọn điều xấu và nhận hậu quả xấu.

Trước đây chúng tôi đều là những đứa trẻ bị tổn thương, và Chúa ban sự giúp đỡ và phục hồi cho cả hai chị em, hai chúng tôi kết cuộc ở hai nơi khác nhau trong đời chỉ vì những lựa chọn của chúng tôi. Chúa yêu cả hai chúng tôi và vẫn còn yêu, nhưng tôi biết Ngài buồn vì em tôi là David đã đánh mất rất nhiều. Tôi biết tôi rất buồn về chuyện này, nhưng điều này khiến tôi quyết tâm hơn nữa để tiếp tục chia sẻ chân lý cho nhiều người. Chúng ta dùng thiện thẳng ác (Rô 12:21) và phản ứng của tôi đối với cái chết của em tôi là, “Tôi càng hướng ra để giúp đỡ càng nhiều người càng tốt.” Nếu bạn có thất vọng trong đời sống, tìm cách làm cho bạn xuống tinh thần và thụ động, hãy chống cự và quyết định ra khỏi rắc rối này mà trở nên mạnh mẽ hơn. Đừng để sự thất vọng làm bạn trở nên cay đắng, nhưng hãy để nó khiến bạn thành người tốt đẹp hơn.

Cha tôi đã lạm dụng tình dục tôi khá lâu cho đến khi tôi bỏ nhà đi lúc mười tám tuổi. Tôi đếm là ông đã hãm tôi ít nhất hai trăm lần giữa khoảng tôi mười ba đến mười tám tuổi. Trước đó thì ông vuốt ve tôi. Cha tôi không đánh đập tôi, nhưng ông dùng sợ hãi và hăm dọa mà bắt buộc tôi, và hậu quả là rất tàn bạo.

Tôi đến nhờ mẹ tôi giúp, nhưng bà không biết xử sự với những chuyện tôi kể cho bà, nên bà chọn không tin tôi và không làm gì hết. Sau đó bà có xin lỗi, nhưng bà phải mất ba mươi năm mới xin lỗi được, và lúc đó thì tôi đã được hồi phục nhờ có Chúa giúp. Vậy nên tôi có một ông cha đã lạm dụng tôi và một bà mẹ đã bỏ bê tôi, và sau đó tôi thấy mình được Chúa là Đấng tỏ cho tôi biết là tôi phải hoàn toàn tha thứ cho cả hai ông bà. Có lẽ bạn

muốn dừng lại suy nghĩ về chuyện này một lát trước khi bạn nghe nốt phần sau câu chuyện của tôi.

Chúa Đòi Hỏi Vâng Lời, Không Phải Của Lễ

Tôi đã cầu nguyện lời cầu nguyện “con tha thứ cho kẻ thù của con,” và một mức độ nào đó thì tôi có tha thứ cho cha mẹ tôi. Chúa dạy tôi rằng “người tổn thương hay làm thương tổn người khác.” Tôi nhận ra rằng cha tôi rất đau khổ, không chỉ bị tổn thương mà ông còn bị ám ảnh bởi linh dâm dục trong chính dòng tộc của ông. Tôi suy nghĩ rất nhiều, cầu nguyện rất nhiều và thấy đủ sức không còn căm ghét cha tôi, nhưng tôi không nhận ra rằng nhiều năm sau đó tôi phải mất một thời gian khá lâu mới chịu bỏ qua. Tôi đã dâng cho Chúa của lễ, nhưng Ngài muốn sự vâng lời hoàn toàn.

Một khi tôi đủ tuổi để sống riêng, tôi thỉnh thoảng cũng ghé thăm cha mẹ tôi. Khi họ lớn tuổi thì sức khỏe họ cũng giảm sút, thỉnh thoảng tôi có gởi tiền giúp họ và thăm họ vào những dịp lễ. Họ đã dọn nhà khỏi St. Louis để về quê sống ở miền đông nam Missouri, và tôi rất mừng. Vì họ sống xa tôi cả hai trăm dặm nên tôi có cơ để không thăm họ thường xuyên.

Trong lúc đó, chức vụ của chúng tôi phát triển và chúng tôi rất vui giúp đỡ nhiều người. Chúa dẫn dắt chúng tôi giăng trên truyền hình, và tôi biết tôi cần nói chuyện thẳng thắn với cha mẹ tôi để cho họ biết là tôi sẽ chia sẻ chuyện của tôi trên truyền hình để giúp những người khác. Tôi không biết họ phản ứng thế nào, nhưng tôi không mong là tốt đẹp. Tôi ngạc nhiên vô cùng khi cha tôi nói với tôi hãy làm bất cứ điều gì tôi thấy cần thiết. Ông có đề cập là ông không biết việc ông lạm dụng tôi có

làm tổn thương tôi như thế nào, nhưng ông vẫn không xin lỗi hay muốn ăn năn và quay lại với Chúa gì cả.

Vài năm trôi qua, chức vụ chúng tôi phát triển và chuyện giữa cha mẹ tôi và tôi không có gì biến chuyển. Họ thì càng lớn tuổi và sức khoẻ họ cũng giảm sút nhiều, và vì họ không đủ tiền để sống, chúng tôi liên tục gửi tiền giúp họ. Tôi cảm thấy nên làm chuyện này và hơi bị sốc khi Chúa cho tôi biết Ngài mong tôi làm hơn thế nữa.

Ý Nghĩa Thật Của Việc Chúc Phước Kẻ Thù

Nhưng các con hãy yêu thương kẻ thù nghịch mình, làm lành và cho mượn mà đừng mong đền ơn, các con sẽ được trọng thưởng và được làm con Đấng Chí Cao, vì Ngài nhân từ đối với những kẻ vô ơn và gian ác.

Luca 6:35

Nếu bạn vội đọc câu Kinh Thánh trên như chúng ta thường làm, xin hãy xem lại câu này có ý nói gì. Khi nào phần thưởng đến? Nó đến sau khi chúng ta đối xử tử tế với kẻ thù chúng ta bằng thái độ tốt.

Một sáng nọ tôi đang cầu nguyện, và tôi cảm nhận Chúa thì thầm trong lòng tôi rằng Ngài muốn chúng tôi mang cha mẹ tôi về lại St. Louis, mua cho họ một căn nhà gần chúng tôi, và chăm sóc họ cho đến khi họ qua đời. Tôi nghĩ ngay đây là ý tưởng mà ma quỷ tìm cách làm tôi khốn khổ, và tôi chống cự nó quyết liệt và cố quên chuyện này. Tuy nhiên, khi Chúa tìm cách phán với chúng ta, Ngài sẽ lặp lại cho đến khi chúng ta chịu nghe. Ý tưởng này cứ quay lại tôi, đặc biệt khi tôi cầu nguyện. Hãy nghĩ xem Chúa tìm cách nói với tôi khi tôi cầu nguyện! Tôi cứ đinh ninh là tôi mãi mê nói với Chúa mọi thứ tôi cần và muốn, và Ngài thì tìm cách ngắt lời tôi để nói cho tôi biết

điều Ngài muốn.

Cuối cùng tôi nghĩ tôi nên nói chuyện này cho nhà tôi, mà tôi mong là anh sẽ nói với tôi rằng chuyện này thật buồn cười và thế là kết thúc chuyện này. Đây là lần duy nhất tôi chuẩn bị kỹ càng để đầu phục chồng tôi! Tôi muốn nhà tôi không chịu, nhưng anh lại không làm thế. Anh chỉ nói, “Nếu đó là điều em nghĩ Chúa dẫn dắt em làm thì chúng ta tốt hơn là vâng lời Ngài.”

Nhà tôi và tôi lúc đó không có tiền tiết kiệm, và chúng tôi lấy toàn bộ số tiền có được để làm những gì Chúa bảo. Cha mẹ tôi không chỉ cần nhà mà cũng cần xe cộ và vật dụng, vì đồ đạc của họ cũng cũ hết rồi. Chúa tỏ rõ cho tôi biết rằng Ngài muốn chúng tôi lo liệu chu đáo cho họ và đối xử với họ như thể họ là những bậc cha mẹ đáng kính nể nhất đời này.

Xác thịt tôi kêu gào lên! Sao Chúa lại bảo tôi làm việc này? Ngài há không nhớ những gì họ đã gây ra cho tôi sao? Chúa há đã không quan tâm khi họ làm tôi tổn thương kinh khủng và không hề giải cứu tôi lúc đó khi tôi cần sao? Chúa há không biết hay không quan tâm tôi sẽ cảm thấy thế nào không?

Cảm xúc tôi lúc đó không có vui vẻ gì cả, nhưng tôi làm mọi sự Chúa bảo tôi làm. Cha mẹ tôi dọn về St. Louis, họ sống cách nhà chúng tôi vài phút đi xe, và chúng tôi chăm sóc mọi nhu cầu của họ. Họ càng lớn tuổi, họ càng có nhu cầu. Cha tôi có nói vài lời cảm ơn, nhưng ông vẫn là một người đê tiện và cáu kỉnh như trước đây.

Ba năm trôi qua kể từ khi chúng tôi chăm sóc họ, và vào ngày Lễ Tạ Ơn mẹ tôi gọi và nói cha tôi đã khóc suốt đêm và muốn biết là tôi có thể đến thăm và nói chuyện với ông được không. Nhà tôi và tôi đến thăm, và cha tôi xin tôi tha thứ cho ông về những việc ông đã làm cho tôi lúc tôi còn nhỏ. Ông khóc và khóc, và ông cũng xin nhà tôi tha thứ cho ông. Ông nói, “Phần lớn mấy bọn đàn ông đều ghét cha, nhưng Dave con, con không ghét cha mà chỉ yêu

mến cha.” Chúng tôi trấn an ông rằng chúng tôi đã tha thứ cho ông và hỏi ông có muốn xin Chúa tha tội cho ông và tiếp nhận Chúa Cứu Thế Giê-su làm Cứu Chúa của ông không. Ông đồng ý ngay. Ông hỏi tôi có làm phép báp tem cho ông được không, và mười ngày sau đó chúng tôi làm báp tem cho ông tại hội thánh chúng tôi ở nội thành St. Louis. Tôi có thể nói rằng bốn năm cuối đời, tôi thấy cha tôi đã thay đổi thật sự. Ông chết lúc tám mươi sáu tuổi, và tôi biết ông hiện ở thiên đàng.

Khi Chúa phán với tôi về việc mua cho cha mẹ tôi một căn nhà, tôi không nhận ra kết quả mà rốt cuộc tôi chứng kiến. Tình yêu mà ân sủng Chúa bày tỏ cho cha tôi qua chúng tôi đã làm tan chảy tấm lòng cứng cõi của cha tôi và mở lòng ông để nhìn thấy ánh sáng. Mẹ tôi vẫn còn sống khi tôi viết sách này. Bà tám mươi bảy tuổi và sống hoàn toàn nhờ vào chúng tôi. Bà là con cái Chúa, và dù sức khỏe bà không tốt lắm, bà vẫn hưởng cuộc sống mỗi ngày. Tôi buồn là bà phải bị sốc khi nghe tin về cái chết của em tôi, nhưng Chúa ban cho bà ân sủng dư dật và bà rất bình tĩnh khi nghe tin này.

Câu Kinh Thánh mà tôi trích ở trên nói chúng ta phải làm ơn cho kẻ thù và tử tế với họ . . . rồi thì phần thưởng của chúng ta sẽ lớn lắm! Tôi để nhiều năm dâng cho Chúa của lễ nhưng không vâng lời thật sự. Tôi làm những gì thuộc về bốn phận tôi phải làm cho cha mẹ tôi, và dù tôi làm mà hơi bực bội, nhưng Chúa nghĩ đến nhiều hơn nữa. Ngài muốn tôi làm hơn thế nữa và để tôi nhận phước nhiều hơn nữa. Tôi thấy tâm hồn tôi nhẹ nhàng vô cùng, biết rằng tôi đã hoàn toàn vâng lời Chúa. Tôi có được niềm vui dạt đưa cha tôi, người đã hãm hiếp tôi hơn hai trăm lần, đến với Chúa và rồi làm báp tem cho ông. Chúng tôi cũng tin rằng Chúa mở cửa cho chúng tôi giúp cho hàng triệu người sau khi chúng tôi hoàn toàn vâng lời Ngài. Chúng tôi đã dịch chương trình phát hình của chúng tôi sang nhiều thứ tiếng khác và bây giờ chúng tôi đã phát sóng đến hai

phần ba người trên thế giới bằng trên bốn mươi thứ tiếng khác nhau. Hàng ngàn người tiếp nhận Chúa Giê-su làm Cứu Chúa và học biết Lời Chúa qua chức vụ của chúng tôi.

Chúa thật lạ lùng! Ngài ban cho chúng tôi ân sủng để làm những việc mà tự thân chúng tôi, chúng tôi không thể và sẽ không làm được. Làm sao tôi có thể yêu thương một người đàn ông đã gây ra biết bao đau khổ cho tôi? Làm sao tôi có thể thương yêu một người mẹ đã bỏ bê tôi trong hoàn cảnh đó và không giúp gì tôi khi tôi cần bà? Vì Chúa có một kế hoạch rất khác với kế hoạch của chúng ta, Ngài ban sức cho chúng ta làm những việc mà chúng ta không nghĩ là chúng ta có thể làm được, kể cả tha thứ cho những người đã lạm dụng và lợi dụng chúng ta. Chúa là tốt lành, và nếu chúng ta để Ngài làm, Ngài sẽ để cho sự tốt lành của Ngài tuôn chảy qua chúng ta mà đến với người khác.

Bạn đã nghe tóm tắt về câu chuyện của tôi. Tôi biết phần lớn trong các bạn đều có câu chuyện riêng của mình, và có lẽ chuyện của bạn gây ấn tượng hơn chuyện của tôi. Chúa muốn bạn sống trong sự ban thưởng tràn ngập của Ngài. Đừng để bất cứ điều gì ngăn cản bạn. Hãy làm ơn cho bạn . . . **THA THỨ!**

Vài Nét Về Tác Giả

JOYCE MEYER là một trong những giáo sư Kinh Thánh hàng đầu thế giới. Là tác giả có sách bán chạy # 1 của báo New York Times, bà đã viết trên 90 cuốn sách tạo nguồn cảm hứng, trong đó có cuốn *Living Beyond Your Feelings*, *Power Thoughts*, *The Love Revolution* và loạt sách *Battlefield of the Mind* (Chiến Trường Tâm Trí) cùng với hai cuốn tiểu thuyết, *The Penny* và *Any Minute* kèm với nhiều sách khác. Bà cũng phát hành hàng ngàn loạt bài dạy cùng băng video. Chương trình phát thanh và phát hình *Enjoying Everyday Life* được phát đi khắp thế giới. Bà cũng đi nhiều nơi tổ chức các hội thảo chuyên đề. Bà cùng chồng bà là Dave có bốn đứa con đã lớn và họ hiện sống tại St. Louis, Missouri.

Tìm đọc các sách khác của tác giả Joyce Meyer đã được dịch sang tiếng Việt bởi dịch giả Anh-rê

CHIẾN TRƯỜNG TÂM TRÍ

CUỘC CHIẾN CỦA CHÚA

GIÚP CON YÊU THƯƠNG

CHÚA YÊU BẠN

LỜI CẦU NGUYỆN TIẾP NHẬN CHÚA

Chúa yêu bạn và muốn có một mối quan hệ cá nhân với bạn. Nếu bạn chưa tiếp nhận Chúa Giê-su là Cứu Chúa, bạn có thể làm việc này ngay bây giờ. Hãy mở lòng ra với Ngài và cầu nguyện lời cầu nguyện này . . .

"Cha ơi, con biết con đã phạm tội với Ngài. Xin hãy tha thứ cho con. Hãy rửa sạch con. Con hứa sẽ tin cậy nơi Chúa Giê-su, Con Ngài. Con tin Ngài đã chết cho con - Ngài gánh tội lỗi của con trên chính Ngài khi Ngài chịu chết trên thập tự giá. Con tin rằng Ngài sống lại từ kẻ chết. Con dâng đời sống con cho Chúa Giê-su ngay bây giờ.

Cha ơi, cảm tạ Ngài về món quà tha tội và sự sống đời đời. Xin giúp con sống cho Ngài. Con cầu nguyện trong Danh Chúa Giê-su. Amen"

Một khi bạn đã cầu nguyện tận đáy lòng thì Chúa tiếp nhận bạn, tẩy sạch bạn và khiến bạn tự do khỏi sự trói buộc của sự chết thuộc linh. Hãy để thì giờ đọc và học những câu Kinh Thánh này và xin Chúa nói chuyện với bạn khi bạn bước đi theo Ngài suốt cả cuộc đời này.

Giăng 3:16

Ê-phê-sô 1:4

1 Giăng 1:9

1 Giăng 5:1

1 Cô-rinh-tô 15:3-4

Ê-phê-sô 2:8-9

1 Giăng 4:14-15

1 Giăng 5:12-13

Hãy cầu nguyện và xin Chúa giúp bạn tìm một hội thánh giảng dạy Kinh Thánh để bạn được khích lệ tăng trưởng trong mối quan hệ với Chúa Giê-su. Chúa luôn ở cùng bạn. Ngài sẽ dẫn dắt bạn mỗi ngày mỗi lúc và chỉ cho bạn cách để sống cuộc sống sung mãn mà Ngài dành cho bạn!